

- UȘA CU ȘAPTE BROAȘTE -

EDGAR WALLACE

UȘA CU ȘAPTE BROAȘTE

ROMAN
EDITURA „CRONOS 90”

1

Ultimul succes al lui Dick Martin, cunoscutul detectiv oficial din Scotland Yard, fusese arestarea lui Lew Pheeney, bănuیت de părtaș la spargerea băncii din Helborough. Îl găsisese într-o mică și neînsemnată cafenea din Soho.

— Ce e colonele? Care-i nemulțumirea înaltei autorități? întrebasese el aproape vesel scoțându-și pălăria.

— Să mă slăbești cu Helborough. M-am lăsat de mult de-alde astea.

— Nu mai spune! Dar ce-ai făcut, de pildă, marți noaptea?

Pe chipul spărgătorului apărui un zâmbet de voie bună.

— Te-ai prăpădi de răs dacă ți-aș spune adevărul.

— Hai, s-auzim, făcu detectivul și ochii îi sclipiră de bucurie.

Lew nu răspunse numaidecât, dându-și seama că prea multă sinceritate i-ar putea fi primejdioasă.

— Am avut o însărcinare de îndeplinit, despre care nu-mi prea place să vorbesc, zise el în sfârșit. O însărcinare grozavă... dar nu ceva pentru care aș putea fi tras la răspundere, adăugă el repede.

— Și te-au plătit bine? întrebă Dick politicoș, deși neîncrezător.

— Împărătește! Am primit un avans de o sută cincizeci de pfunzi. Da, da, cască ochii mari, domnule detectiv, și miră-te cât poftești, dar crede-mă că nu mint și nici nu exagerez. A trebuit să sparg niște broaște. Știi — asta e specialitatea mea, dar broaștele astea mi se împotriveau al dracului și locul unde m-au dus era sinistru. Dacă mi s-ar da un car cu aur n-aș mai face așa ceva. Am însă un admirabil alibi. Pot dovedi că în noaptea de marți am fost pe la ora opt de am luat masa la cârciuma Poștei din Chichester și că la unsprezece m-am dus la culcare. Ți-aș face plăcerea din toată inima, domnule Martin — dar spre părerea mea de rău, trebuie să cauți aiurea pe spărgătorii din Helborough.

Îl ținură peste noapte pe Lew închis, pe când telefonul și telegraful era în plină activitate. Spusele lui fură confirmate și a doua zi dimineață trebuiră să-i dea drumul. Dick îl invită la masă căci între un spărgător și un detectiv nu există pică, iar

inspectorul Dick Martin era tot atât de iubit de către pungași ca și de colegii lui din Scotland Yard.

— Îmi pare rău, domnule Martin, dar nu-ți pot satisface curiozitatea, zise Lew bine dispus. Zi-mi cum oi vrea că nu mă supăr. Mi s-a plătit peșin o sută cincizeci de pfunzi și mi s-ar fi dat o mie dacă izbuteam. Nu-ți mai sparge degeaba capul că tot n-ai să ghicești despre ce e vorba.

Dick îl privea țință.

— Ascultă, Lew. Văd eu bine că-ți vine greu să-ți ții limba. Hai, ușurează-ți inima.

Dar Lew clătină capul.

— Dacă ar fi să spun tot ce știu aș băga pe cineva în belea nu-mi stă în obicei.

— N-ai decât să nu-i spui numele și nici amănuntele. Povestește-mi ce s-a întâmplat, făcu detectivul curios.

Lew dete pe gât ceașca de cafea fierbinte și se șterse pe gură.

— Nu-l cunoșteam pe omul care mi-a dat însărcinarea, adică nu personal, dar auzisem de el. Stătuse cândva vreo câteva luni la răcoare. Într-o noapte veni la mine și mă duse la el acasă — brr! o adevărată vizuină de tâlhari. — Se cutremură când își aduse aminte. — Să știi de la mine, Martin: un hoț e oarecum om cinstit, lucrează pe față. El pune la bătaie libertatea lui și adversarul lui e poliția. Îl prinde, îl bagă la răcoare, își face osânda și n-are cu nimeni nimic. Sunt însă crime care nu stau în paragrafe și murdării care fac să i se întoarcă mațele unui pungaș de treabă. Când individul a venit să-mi facă propunerea, am crezut la început că vrea să râdă de mine. Dar când am văzut că nu glumește, îmi venea s-o iau la fugă. Sunt însă din fire curios și, după ce-am chibzuit bine, am primit. Te rog să nu uiți că nu era vorba de o crimă, voia numai să descuie ceva ca să afle un anumit lucru. O să-și trudească el mult și bine creierii fiindcă broaștele, acelea nu le poate descuia ori sparge cineva.

— Broaște? Ce fel de broaște? întrebă încordat Dick.

Dar Pheeney clătină capul și schimbă vorba. Zise că vrea să-și schimbe felul de viață și „să părăsească și el serviciul”. Avea un frate arhitect dincolo de Ocean și are de gând să se ducă și el acolo și să se apuce de muncă cinstită.

Dick își luă rămas bun și porni spre Scotland Yard ca să-și dea raportul superiorilor săi după cum făcea întotdeauna, dar de astă dată pentru cea din urmă oară.

Inspectorul Sneed, ridică ochii și-l întrebă:

— Așadar e adevărat! Dai cu piciorul unei profesii atît de bune, să-ți cumperi o casă la țară și să te simți foarte fericit când o să oferi brațul unei prințese ca s-o conduci la masă. Halal de-așa viață! Să-ți fie de bine, încheie el imputările.

Dick Martin rânji. În adâncul sufletului îi părea rău că-și înaintase demisia.

— Ce mult schimbă averea pe om, urmă căpitanul Sneed cu melancolie. Eu, de pildă, dacă ar fi să moștenesc ceva milioane, n-aș mai face nimic.

— Lasă că nici așa nu te prea prăpădești cu firea, răspunse Dick zâmbind.

— Insulta superiorului! murmură Sneed. Bagă de seamă că faci încă parte din Statul Major. Zi-mi „Sir” și fii, rogu-te, mai respectuos cu mine. Eu nu sunt leneș, numai nițel cam letargic și letargia e o boală ca și obezitatea.

— Atunci ești gras fiindcă ești leneș și leneș fiindcă ești gras — asta e.

Căpitanul Sneed își mângâie îngândurat bărbia. Era voinic ca un taur dar fără puteri ca un copil. Oftă adânc, cotrobăi într-un coș și scoase o hârtie albastră.

— Nu te crede așa de grozav. Până acum ești încă sclavul meu. Du-te deci la biblioteca Bellingham și lămurește afacerea asta. Cică s-ar fi furat niște cărți din bibliotecă.

Subinspectorul Martin păru nemulțumit de însărcinarea dată.

— Recunosc că nu poți culege lauri de pe urma ei, urmă inspectorul zâmbind bucuros. Cleptomania e pentru detectivi ceea ce e ștersul prafului pentru o gospodină. O să-ți mai taie nițel nasul ca să nu te mai crezi atît și foarte bine o să fie.

Dick, poreclit Slick, ieși pe ușă cu ochii în jos, gândindu-se că scurta dar strălucita carieră pe care o făcuse în poliție era ca și sfârșită. Era specialist în descoperirea pungașilor și cel mai bun copoi pe care-l avusese Scotland Yard. Sneed spusese adeseori despre el că era făcut pentru pungaș, ceea ce era un compliment pentru detectiv.

Dick Martin venise din Canada unde tatăl său fusese directorul unei închisori. Acesta nu se prea sinchisise de feciorul lui, după cum nu se sinchisea nici de condamnați. Petre du Bois, un osândit pe viață, îl învățase cum să deschidă cu un cârlig îndoit la vârf, orice ușă. Un alt pușcăriaș îl învățase cum să măsluiască bine cărțile. Și, de n-ar fi fost o fire cinstită din naștere, ar fi ieșit un pungaș renumit.

— Lăsați-l în pace. Nu strică să învețe meseria de pungaș, zisese colonelul Martin, tatăl lui, la observațiile rudelor. O să-i prindă bine mai târziu când o intra în poliție și învață meseria pe gratis.

Înalt și falnic ca un stejar, sănătos la trup și suflet, îndreptățea pe deplin speranțele tatălui său. Războiul îl adusese la Londra și intrase în poliție unde își câștigă repede simpatia și admirația superiorilor.

— Ei, Martin! Zi, ne părăsești, adevărat e? Păcat! Și ce ai de gând să faci? îl întrebă un coleg întâlnindu-l pe scară.

Dick dădu din umeri. Nu știa încă nici el de ce să se apuce.

— Ei, drace! Bine că-mi adusei aminte. Cunoști pe un avocat Hawelock?

Dick clătină capul negativ.

— Un avocat foarte bun. O să-i găsești adresa în cartea telefonică. Tocmai mă întreba deunăzi dacă nu știu un detectiv de încredere.

— Și la ce-i trebuie detectivul?

— Nu știu. Du-te de vezi. Mi se pare că e vorba de supravegherea unui client care i se pare suspect.

2

Savantul John Bellingham, fondatorul bibliotecii cu același nume, cunoscută în Londra numai de câteva persoane alese, stipulasese în actul de fundație ca „două făpturi feminine inteligente, în situații materiale precare” să conducă biblioteca.

Dick fu dus în fața uneia din aceste „făpturi feminine”.

Într-o încăpere îngustă și înaltă, plină cu rafturi până sus și mirosind a hârțoage mucegăite și piele, stătea la o masă o fată tânără și scria.

— Sunt de la Scotland Yard, zise Dick, și am fost trimis să văd ce e cu reclamația dv. prin care faceți cunoscut că vi s-au furat cărți din bibliotecă.

Pe când vorbea, se uita cu atenție la polițele încărcate cu cărți, căci nu-l prea interesau de obicei „făpturile feminine”. Singurul lucru ce observă la fată fu rochia neagră și culoarea aurie a părului ei.

— Da, răspunse ea, în lipsa mea s-a furat din bibliotecă o carte de Haeckel: Morfologia.

Deschise un sertar, scoase din el un carton și-l puse înaintea detectivului care citi cuvintele fără să priceapă cine știe ce.

— Cine a fost aici în lipsa d-tale?

— Asistenta mea Miss Helder.

— Se făcea în vremea asta schimb de cărți?

— Negreșit. Am notat numele domnilor care au cerut cărți dar sunt persoane asupra cărora nu poate plana nici cea mai mică urmă de bănuială. Singurul care nu e înscris printre cititorii bibliotecii noastre e un domn anume Staletti, doctor italian care a venit să se informeze despre regulamentul bibliotecii.

— Și-a spus numele? Întrebă cu mirare Dick.

— Nu, răspunse fata, dar l-a recunoscut Miss Helder, fiindcă-i văzuse fotografia într-o gazetă. Credeam că-l cunoști și d-ta.

— Ce te făcea să crezi așa ceva, buna mea copilă? Întrebă el iritat.

— Și de ce nu, bunul meu domn? răspunse ea calmă.

De-abia acum luă Dick Martin seama la ea. Ieșise din dosul mesei unde își petrecea zilele și răsărise la iveală: un personaj bine definit. Ochii ei erau cenușii, nasul mic și semeț, gura cam prea mare. Avea într-adevăr părul de un blond auriu.

— Te rog să mă ierți, zise el râzând, dar îți mărturisesc că afurisitul ăsta de furt mă interesează grozav de puțin, fiindcă mi-am dat demisia și de mâine încolo nu mai fac parte din poliție.

— Vestea bună pentru pungași, răspunse ea politicos.

O lumină vioaie luci în ochii ei și lui Dick îi fu numaidecât fata simpatică. Luă un scaun care-i era la îndemână și șezu jos.

— Așadar, cine e acest Staletti?

Ea îl măsură cu o privire gravă și zâmbi ironic.

— Și d-ta zici că ești detectiv, adică una din acele ființe care veghează la căpătâiul nostru?

Dick râse cu poftă și zise ridicând mâinile în sus:

— Mă predau. M-ai dat gata. Dar spune-mi, te rog cine e acest Staletti?

— Zău, nu știi? Asistenta mea zice că-l cunoaște foarte bine poliția. Vrei să-i vezi cartea?

— A scris vreo carte? întrebă Dick cu o mirare sinceră.

Fata se sculă de pe scaun, ieși din cameră și se întoarse imediat cu un volumaș subțire în mână. Dick citi titlul pe copertă: *Păreri noi despre biologia constructivă* de Antonio Staletti. Răsfoi paginile tipărite mărunț care mișunau de diagrame și tabele.

— Și pentru un fleac ca ăsta a venit în conflict cu poliția? Aflu pentru întâia oară că e o crimă ca să scrii o carte.

— Negreșit că e o crimă, făcu ea cu seriozitate. Totuși nu e pedepsită de lege, dar nu pentru asta a fost închis, ci pentru ceva mai grav și mai grozav. Mi se pare că era vorba de vivisecțiune.

— Despre ce tratează cartea?

— Despre ființe cu două picioare ca d-ta și ca mine, răspunse ea solemn. În cartea asta scrie că oamenii ar fi cu mult mai fericiți, dacă, în loc să fie hrăniți cu latina și algebra, ar fi îndopați cu rădăcini și nuci și lăsați să alerge goi și liberi prin păduri.

Dick se ridică în toată impunătoarea lui persoană.

— Și unde locuiește individul ăsta ciudat?

Ea luă cartea și căută în josul prefeței.

— La Sussex — Curtea spânzuraților. Brr! ce sinistru!

— Și cine a mai cercetat biblioteca în afară de Staletti?

— Nimeni altul nu poate fi bănuț, mai ales că pe ceilalți cititori — istorici și biologi — n-ar avea ce să-i ispitească. Furtul s-a făcut de altfel în lipsa mea, altminteri nu ar fi fost posibil deoarece eu am ochii-n patru.

Se întrerupse brusc și privi pe masă. Cartea dispăruse.

— D-ta ai luat-o? întrebă ea.

— Ai văzut d-ta când am luat-o? o întrebă el provocător.

— De văzut n-am văzut, drept e, dar aș fi putut să jur că era până acum aici pe masă.

Dick scoase cartea de sub pardesiu și i-o dădu înapoi.

— Greu să poată spune cineva că are ochii-n patru.

— Dar cum a fost cu puțință? întrebă ea uluită. Țineam mâna pe carte și n-am ridicat mâna mai mult de-o secundă.

— Lasă că o să vin într-o zi să-ți arăt meșteșugul, îi făgădui el serios și plecă.

Doar când ajunsese în stradă își aduse aminte că nu aflate încă numele tinerei și capabilei domnișoare cu care stătuse de vorbă.

Sybil Lansdown alergă la fereastra dinspre stradă și se uită după el până ce-l pierdu din ochi. Pe buzele ei apărură un zâmbet și în privire avu o sclipire de triumf. La început se gândise să-l disprețuiască fiindcă nu putea suferi oamenii care se cred. Apoi însă îi apărură într-o altă lumină. Oare o să-l mai vadă vreodată? Sunt atât de puțini oamenii cu care poți râde în voie și subinspectorul Dick Martin — citise numele pe cartea lui de vizită — era unul din aceia la a căror apariție îți simțai sufletul câștigat.

3

În după-amiaza aceleiași zile Dick opri automobilul înaintea porții Curtii spânzuraților. Drumul plin de bălării dădea la iveală la o cotitură bruscă o casă fără aparență.

Nu găsi sonerie și bătă vreme de cinci minute în ușa putredă până ce auzi niște pași târșind, apoi pe cineva dând lanțul la o parte. Ușa se deschise de doi centimetri.

Prin crăpătura îngustă, Dick zări o față prelungă și sbârcită ca o smochină uscată, o barbă neagră și lungă până la brâu, o tichie unsuroasă și doi ochi negri și adânci cu privirea scormonitoare și vicleană.

— D-ta ești doctorul Staletti? întrebă el.

— Da, așa mă cheamă. — Glasul lui era aspru și avea un accent străin. — Ai ceva de vorbit cu mine? Asta e ceva fenomenal fiindcă eu nu prea primesc vizite.

Șovăi o clipă apoi spuse ceva cuiva care stătea în dosul lui și când întoarse capul, Dick zări un tânăr buclat, elegant îmbrăcat. La vederea lui Dick, acesta se dete repede înapoi.

— Bună ziua, Tommy, îl salută Dick Martin politicos. Ce plăcere neașteptată!

Tommy Cawler era într-adevăr simpatic la vedere. Cămașa îi era de o albeață de zăpadă și hainele fără cusur.

— Bună ziua, domnule Martin, răspunse Tommy care nu-și pierdea ușor cumpătul. Venisem din întâmplare să văd ce mai face prietenul meu Staletti.

Dick îl privi admirativ.

— Măi, măi, ce elegant ești! Ai dat, se vede, lovitura.

Tommy lăsa ochii-n jos resemnat.

— Fii fără grijă. M-am lăsat de alde-astea. M-am apucat acum de o meserie cinstită. Așadar, la revedere Staletti.

Strânse mâna bărbosului cu o cordialitate cam exagerată și se pregăti să iasă pe ușă.

— Stai, Tommy, făcu Dick. Așteaptă-mă nițel că am ceva de vorbit cu d-ta.

Tommy Cawler păru stânjenit și aruncă o privire semnificativă doctorului.

— Bine, bombăni el nemulțumit, dar să știi că sunt cam grăbit. Încă odată, doctore, îți mulțumesc foarte mult pentru doctorie.

Staletti îl duse pe Dick în vestibul.

— D-ta ești de la poliție, nu e așa? întrebă el chiar înainte de a-i arăta Dick legitimația. Asta e ceva fenomenal! N-am mai avut de mult această cinste. Și toate pentru un biet câțel pe care experimentezi în folosul științei. Ce mai teavatură pentru un dobitoc. Și acum ce poștești?

Dick îi lămuri în câteva cuvinte despre ce e vorba. Spre marea lui mirare doctorul îi restituîi imediat cartea furată.

— Cartea era pe masă și fiindcă mă interesa, am luat-o cu mine.

— Dar bine, domnule, nu ți-era îngăduit, așa, volens nolens, să iei o carte și să pleci cu ea numai fiindcă te interesa, făcu Dick uimit de atâta obraznicie.

— Și adică de ce nu? Era o bibliotecă oficială și singurul scop al ei, e să împrumute cărți. Am vrut s-o împrumut, deci am luat-o cu mine, fățiș, nu într-ascuns, apoi mi-am scos frumos pălăria în fața signorinei și am plecat cu cartea la subțioară. Acum, după ce am citit-o, se poate întoarce la locul ei.

Detectivul luă cartea și se duse să-l găsească pe Tommy Cawler, bucuros că avea prilejul să-și facă drum iar la bibliotecă.

— Și acum, Tommy, începu el fără multă introducere cu un ton poruncitor, să-mi spui adevărul: ești prieten cu Staletti?

— E medicul meu, răspunse Tommy cu sânge rece.

Ochii lui priveau veseli. Era în termeni buni cu Dick. Era una din puținele „victime ale profesiei sale” pentru care simțea o simpatie sinceră. Tommy era un faimos hoț de automobile care șterpelea cu o adevărată artă un automobil lăsat fără pază. De două ori fusese condamnat datorită lui Dick care se trudise din greu ca să pună mâna pe el.

— Am acum o situație foarte bună, zise Tommy fudulindu-se. Sunt șofer la domnul Bertram Cody. După ultima întâmplare am făcut jurământ să mă fac om de treabă și văd că-mi merge și așa destul de bine.

— Și unde locuiește acest domn Cody? întrebă Dick cam neîncrezător.

— În Weald House, la vreo jumătate de ceas de aici; dacă vrei, vino cu mine să te încredințezi că nu te mint.

— Domnul Cody știe cu ce te îndeletniceai înainte?

— Da. I-am spus eu singur. Cu toate astea zice că sunt cel mai bun șofer pe care l-a avut până acum.

Dick îl măsură din cap până-n picioare.

— Și asta — hm! — ți-e livrea care îi place stăpânului dumitale?

— Nu, ăsta e costumul meu particular. Azi sunt învoit în oraș. Am un stăpân foarte îngăduitor. Uite adresa lui.

Scoase din buzunar un plic adresat chiar lui, apoi când Dick îi oferă loc în mașina sa refuză și porni pe jos spre oraș.

Dick își duse mașina la garaj și se îndreptă spre casă. Auzi pași grăbiți în urma lui și zări pe omul arestat ieri, lângă el.

— Pot să-ți vorbesc, Slick? îl întrebă acesta gâfâind.

— Bine-nțeles. Dar ce ți s-a întâmplat?

Lew Pheeney aruncă o privire agitată în urmă.

— Mă urmărește cineva, murmură el printre dinți.

— Nu e poliția, fii sigur, îl liniști Dick.

— Bine-ar fi să fie poliția. E însă omul acela sinistru, despre care ți-am vorbit aseară. Stai că nu ți-am spus tot ieri. Pe când mă chinuiam să sparg broaștele, am zărit cum a scos un revolver de la sold și l-a vârat în buzunarul pardesiului. Toată vremea a ținut mâna în buzunar. Mi-am dat seama atunci că mi-e viața în primejdie dacă reușesc să descui ușa. Am pretextat că vreau să-mi fac nevoile și cum m-am văzut afară, am luat-o la fugă cât am

putut. Auzeam în urma mea pe cineva alergând. Cine și ce era nu știu, dar mi s-a părut așa ceva ca o ființă jumătate om, jumătate animal.

Pe când vorbeau, ajunseră la locuința lui Slick și Lew îl urmă nepoftit înăuntru.

Detectivul îl duse în biroul lui și-i zise:

— Și acum, Lew, spune-mi tot adevărul. Ce ușă voiai să spargi în noaptea de marți?

— Ușa unui cavou, zise el încet.

4

O clipă domni tăcere. Dick îl privea încremenit, cu ochii cășcați. Nu-i venea să-și creadă auzului.

— Ușa unui cavou? Șezi, te rog, jos și spune-mi totul de la început până la sfârșit.

— Nu pot. Mi-e frică, făcu Pheeney cu îndărătnicie. Omul ăsta e spaima pământului și mai bucuros aș fi să dau ochii cu dracul decât cu el.

— Cine e?

— Nu pot să-ți spun prin viu grai. Poate o să scriu pe o bucată de hârtie ca să se știe dacă o fi să mi se întâmple ceva.

Se vedea că sufletul lui era frământat de o mare tulburare și Dick, care îl știa om liniștit și chibzuit, nu-l mai recunoștea.

Refuză mâncarea și se mulțumi numai cu un pahar de rachiu. Dick Martin fu destul de prevăzător ca să nu-l mai iscodească.

— De ce nu rămâi peste noapte aici? Ți-ai putea scrie povestea în liniște. Nu te-ar deranja nimeni și ai fi la adăpost de dușmani.

Se părea că gândul acesta îl avusese și Lew Pheeney deoarece nu se împotrivi. Dar, înainte de a putea Dick discuta cu el amănuntele, se auzi țârâind telefonul.

— Domnul Martin la aparat?

Era o voce necunoscută.

— Da, chiar eu.

— Aici Hawolock. Comisarul mi-a vorbit despre d-ta și mi-a anunțat vizita d-tale. Te-am așteptat însă zadarnic. N-ai vrea să fii atât de bun și să vii încă în astă seară? Afacerea zorește.

— Bucuros! Unde locuiești?

— Foarte aproape de d-ta. Acacia Road 907, St. Johns Wood.

— Peste cinci minute sunt acolo, răspunse Dick, uitând de musafirul lui.

Ar fi putut să contramandeze vizita dar se gândi că ar fi chiar mai bine să-l lase singur. Chemă deci pe menajeră și-i dădu voie să plece de acasă. Lew Pheeney fu bucuros să-și scrie în liniște spovedania.

Dick plecă mulțumit și peste câteva minute sună la casa lui Hawelock. Un servitor bătrân veni să-i deschidă și-l conduse într-o încăpere lungă și îngustă mobilată cu gust, unde îl aștepta Hawelock.

Acesta era un om de vreo cincizeci de ani, înalt și uscățiv, posac, totuși privirea lui ascunsă în dosul ochelarilor părea inteligentă și-l făcea simpatic.

— Domnul Martin, nu-i așa? zise el și întinse lui Dick o mână lungă și subțire. Șezi, te rog. Ce-aș putea să-ți ofer? Eu, personal, te-aș sfătui pentru un pahar de vin vechi, un Porto delicios, după cum te vei încredința singur. Walter, adu un pahar pentru domnul Martin.

Se lăsă în fotoliu și-l cercetă pe tânărul detectiv cu o privire pătrunzătoare.

— Așadar, d-ta ești detectiv? Comisarul mi-a spus că ți-ai dat demisia din poliție și cauți o ocupație — nu-i așa? — ca să nu te plictisești. Te-aș putea servi eu cu așa ceva. Hai, Walter, șterge-o!

Pune întrerupătorul la telefon. Nu vreau să fiu deranjat de nimeni, fie oricine o fi.

După ce se închise ușa în urma servitorului, Hawelock se sculă de pe scaun și începu să se plimbe cu pași mari prin cameră, vorbind agitat.

— Sunt avocat — poate că numele meu ți-e cunoscut, deși am prea puțin de lucru cu autoritățile. Activitatea mea e aproape exclusiv informativă și sfătuitoare. Sunt sindic la diferite societăți și în afară de asta sunt epitrop al averilor Selford. — Făcu o pauză, apoi urmă: — Grozav m-aș fi lipsit de cinstea asta. Bătrânul lord Selford — adică bătrân în adevăratul înțeles al cuvântului nu i-a

fost dat s-ajungă — răposatul lord Selford m-a lăsat singurul legatar testamentar al averii lui mobile și imobile și tutorele fiului său. Lordul era un om ursuz, plin de toane, aproape țicnit ca mai toți din neamul Selford de câteva generații încoace. Cunoști castelul Selford?

Dick zâmbi.

— Până azi nu-l cunoșteam dar am trecut spre seară pe acolo. Așadar acolo locuiește actualul lord Selford?

— Nici prin gând nu-i trece! izbucni Hawelock și ochii îi sclipiră cu răutate în dosul ochelarilor. Nu locuiește nicăieri. Adică nu stă mai mult de două — trei zile într-un loc. E regele pribegilor. Cam tot așa a fost și tatăl lui în tinerețe. Pierce — asta e numele lui de familie, de titlul lui nu se servește niciodată — Pierce cutreieră în ultimii zece ani lumea. Arareori vine pe la Londra. Când a murit Stelford, Pierce era de șase ani. N-avea nici mamă, nici frați, nici surori și nici un fel de rudă mai apropiată. Și tatăl său a fost unicul copil la părinți, așa că nu existau nici unchi nici mătuși cu care să împartă responsabilitatea. Copilul era slăbuț și n-a putut rezista regimului școlii unde l-am dus la vârsta de opt ani. Am găsit un profesor particular care să-l învețe ce putea prinde copilul în starea de slăbiciune în care se afla. Dar învățătura lui nu era de ajuns pentru studiul universitar, de aceea l-am trimis cu profesorul să călătorească. Mai bine n-o făceam căci a prins gust de pribegie și de atunci nu-și mai găsește astâmpăr. Acum patru ani m-am pomenit cu el aici în Londra. Era în drum spre America. Zicea că vrea să scrie o carte despre viața lui. De atunci grija mea în loc să scadă a sporit. Din când în când îmi cere bani și-i trimit sume considerabile în toate părțile lumii. Nu e vorba, e în dreptul lui căci de trei ani e major.

— Situația lui materială... începu Dick.

— Neclintită, îl întrerupse Hawelock. Nu asta mă neliniștește, dar poate i s-a întâmplat ceva, poate a căzut pe mâna cine știe cui. Trebuie neapărat să mă pun în legătură cu el, nu direct ci printr-o a treia persoană. Cu alte cuvinte, aș vrea să te rog să te duci după el în America, să cauți să-l cunoști fără să-i pomenești că mă cunoști sau că ai fost trimis de mine. Călătorește sub numele de John Pierce, nu stă mult într-un loc și trebuie să cercetezi cu multă prudență încotro a luat-o, deoarece eu nu o să-ți pot comunica mereu ce știu despre locurile unde se află. În orice caz

să nu ceri ajutorul poliției americane. Tot ce vei întreprinde trebuie să fie ținut în taină ca să nu ți se facă vreun neajuns. Trebuie să mai aflăm următoarele: întâi, dacă nu are vreo legătură cu o persoană inferioară; al doilea: dacă e încă stăpân pe voia lui și al treilea dacă banii trimiși de mine sunt întrebuințați de el personal.

— Acum, ce ai de zis la însărcinarea pe care ți-o dau?

Dick zâmbi.

— După cum văd o să fac o foarte frumoasă călătorie de plăcere. Și cât timp crezi, d-ta că o să dureze vânătoarea asta?

— Nici eu nu știu: depinde de împrejurări și mai ales de raportul d-tale. Posed mijloace materiale considerabile și-ți pot pune la dispoziție o sumă respectabilă pentru cheltuielile de drum, în afară de un onorariu potrivit serviciilor aduse.

— Și când să pornesc la drum?

Avocatul se uită la calendar și zise:

— Azi este miercuri. Să zicem de azi într-o săptămână. Pierce se află acum în Boston unde s-a dus în interesul cărții pe care vrea s-o scrie, pare-mi-se despre războiul pentru neatârnamare al Americii. Mi-a comunicat însă că se va duce curând la New-York și va descinde la Comodore Hotel.

— Încă o întrebare, zise Dick ridicându-se. Ai vreun motiv care te face să crezi că tânărul lord Selford are vreo legătură sentimentală — cu alte cuvinte dacă s-a căsătorit cu o femeie nedemnă sau inferioară rangului său?

— Nici un alt motiv decât firea mea bănuitoare, răspunse zâmbind Hawelock. Dacă vei reuși să-i câștigi încrederea — și sunt sigur de asta — trebuie mai ales, să-l faci să înțeleagă că e de datoria lui cetățenească să se înapoieze în Anglia ca să-și ia locul lui de Pair, moștenit din strămoși. În orice caz ar trebui să se întoarcă în țară ca să fie îngropat în cavoul familiei, adăugă avocatul cu un sarcasm al cărui înțeles îi fu dat lui Dick să-l afle de-abia după opt luni de la convorbirea lui cu el.

Când ajunse acasă, se miră văzând întuneric peste tot și pe Pheeney nicăieri. Pe un colț de masă câteva foi de hârtie nescrisă și un stilou. Probabil că Lew plecase cu intenția să se înapoieze încă în aceeași seară, dar Dick așteptă zadarnic întoarcerea lui.

A doua zi dimineața, Dick se duse să dea înapoi cartea la bibliotecă. Tânăra și necunoscuta lui prietenă îl primi zâmbind.

— Bună dimineața, domnule Sherlok Holmes. Zău că-mi impui grozav. Conan Doyle e nimic pe lângă d-ta. Cum ai reușit să pui mâna pe carte?

— Foarte simplu, răspunse el râzând. M-am dus la omul bănuțit de noi și l-am tras la răspundere. De altfel nici n-a tăgăduit. Omul ăsta avea foarte ciudate concepții despre rostul unei biblioteci.

Deși n-avea nici un motiv să mai stea, totuși, Dick procedă astfel că rămase un ceas de vorbă cu fata.

— Plec pentru vreo câteva luni din Anglia, îi spuse el în cursul conversației și nu știu încă unde o să debarc în cele din urmă.

— O călătorie de plăcere?

— Cum vrei s-o iei, dar mai degrabă un subiect de film senzațional à la Douglas Fairbanks.

Ea îl privi atent. Deodată păru că pricepe.

— Nu cumva ești detectivul însărcinat de domnul Hawelock să afle urmele vărului meu? îl întreabă ea repede.

Acum venise rândul lui să se mire:

— Vărul d-tale? Lordul Selford ți-e rudă?

— Da, un fel de văr de-al nouălea neam, pe care trebuie să-l cauți cu ocheanul. Alaltăieri seară am fost chemate, eu și mama, de domnul Hawelock ca să ne spună că lipsa îndelungată a lordului îl neliniștește și e în căutarea unui detectiv.

— D-ta îl cunoști pe vărul d-tale?

— Nu, dar mama l-a văzut pe când era mic. Tatăl său a fost un om foarte antipatic. Așadar pornești în căutarea lordului. Vezi c-am ghicit?

Dick afirmă.

— Asta era vestea tristă pe care voiam să ți-o dau cu menajamente, zise el glumind și fiindcă cititorii începuseră să vină, își luă rămas bun și plecă.

Se duse direct la Scotland Yard și povesti căpitanului Sneed tot ce se întâmplase în timpul din urmă.

— Asta seamănă a basm și așa și pare să fie. De ce a plecat Pheeney dacă ținea numaidecât să-și scrie spovedania? Și cine să-l fi urmărit? Ai văzut d-ta ceva suspect?

— Nu, nimic, dar tremura ca o frunză când m-a întâlnit pe stradă și spaima lui era sinceră.

Sneed apăsă pe un buton și zise unui sergent care venise la chemarea lui.

— Am treabă cu Pheeney. Trimite imediat pe un agent să-l caute.

Se răzgândi însă și zise lui Dick:

— D-ta îi cunoști toate ascunzișurile. Ar fi mai bine să te duci singur să-l cauți.

— Serviciul meu se sfârșește azi la douăsprezece.

— La douăsprezece noaptea, răspunse laconic Sneed. Și până atunci o să mai curgă multă apă pe Tamisa.

Dick porni, oftând, la drum.

Lew Pheeney locuia de câțiva ani în Great Queen Street dar gazda lui nu știa unde se află. Plecase de acasă din ajun și nu se mai întorsese. Unul din localurile unde se aținea el era un club obscur frecventat numai de candidați la codul penal. Pheeney se ducea de obicei de mâncă acolo și-și primea corespondența. Dar nici aici nu-l văzuse nimeni de ieri.

Un membru al clubului îi spuse lui Dick că avusese o întâlnire peste noapte cu Pheeney, dar acesta nu venise la întâlnire.

Dick se întoarse acasă dar Pheeney nu fusese văzut nici aici. Intră în odaia de dormit ca să-și schimbe haina cu o pijama care se afla atârnată într-un mare dulap de mahon care ocupa aproape un perete întreg.

Când deschise ușa dulapului, corpul unui bărbat se prăvăli peste el și fu cât p-aci să-l dea jos. Se dete repede înapoi și corpul căzu cu o bubuitură la pământ.

Dick îl privi încremenit, cu respirația oprită. Înaintea lui zăcea Pheeney, țeapăn și cu ochii sticloși. Era mort.

5

Comisia de anchetă din Scotland Yard umplea încăperile locuinței lui Dick Martin. Toți vorbeau în șoaptă pe când medicul legist examina cadavrul.

— Pe cât pot să-mi dau seama, moartea a survenit încă de acum câteva ceasuri în urma unei lovituri puternice, deoarece nodul vital i-a fost zdrobit complet.

Dick se înfioră. Dormise liniștit într-o cameră al cărei dulap ascundea o taină atât de grozavă.

— S-a găsit vreun indiciu care să te facă să crezi că a fost vreo luptă între victimă și ucigaș? întrebă Sneed pe Dick.

— Nu, nici unul. Cred că a fost ucis pe la spate. Dar cum a pătruns criminalul în casă, asta o știe Dumnezeu eu habar n-am.

Cercetară cu de-amănuntul casa.

— Numai prin bucătărie trebuie să fi intrat, zise în cele din urmă Sneed.

O ușă ducea din bucătărie într-un mic balcon lângă care era o macara pentru transportat lemne.

— Ușa bucătăriei era încuiată pe dinăuntru? mai întrebă Sneed.

Dick nu știa fiindcă nu mai intrase de la întoarcerea lui acasă în bucătărie. Menajera însă spuse plângând că găsisese dimineța ușa deschisă.

Locuința detectivului se afla la al treilea etaj și ar fi trebuit dibăcia unui acrobat ca să se poată urca până acolo pe sârma subțire a macaralei.

— Nu ți-a pomenit victima cine era persoana de care se temea atât? întrebă iar inspectorul Sneed pe Dick.

— N-a îndrăznit, dar aș putea să jur că tot ce mi-a spus era adevărat iar nu inventat. Cred că a fost într-adevăr tocmit să descuie un cavou și că necunoscutul care l-a însărcinat cu treaba asta avea încă de atunci gânduri criminale.

A doua zi dimineată, Dick se duse la biroul avocatului care aflate despre crimă încă de cu seara din gazete.

— Mă tem că o să trebuiască să-ți amâni plecarea, zise Hawelock. Scotland Yard o să aibă nevoie de serviciile d-tale.

După-amiază comisia de anchetă a siguranței, după o consfătuire avută cu parchetul, incuviință lui Dick plecarea cu condiția ca la proces să fie negreșit înapoi ca să depună ca informator. Așa că sâmbătă la amiază detectivul părăsi Anglia. Umbra morții îl urmărea pas cu pas.

Ziarele engleze publicau articole întregi despre misterul asasinării lui Lew Pheeney și Dick află din ziare mersul instrucțiunii. Încet, încet, însă nu mai apărură decât mici informații, până ce alte evenimente veniră să pasioneze publicul. Pe Dick îl urmărea însă mereu privirea zâmbitoare a doi ochi cenușii și în urechi îi suna un glas blând și dulce. Îi era ciudă pe el că nu căutase să afle numele fetei a cărei făptură îi preocupa fără răgaz, ca să-i fi putut scrie.

Detectivul începu să colinde America. Pe unde trecea însă, afla că cel căutat plecase de câteva zile din oraș. Spre marea lui bucurie primi de la Hawelock o telegramă prin care avocatul îl chema înapoi în țară. Dick porni cu primul vapor și până a nu înnopta făcu o a doua și importantă descoperire. Pe cea dintâi o făcuse la Buenos Aires.

Cutreierase jumătate din glob pentru aflarea lordului rătăcitor, fără să dea de urma lui și entuziasmul îi scăzuse grozav. Călătoria spre Madera, dura treisprezece zile deoarece vaporul se oprea în diferite porturi. Drumul i se păru nesfârșit și plictisitor, dar când vaporul se opri la Madera ca să încarce cărbuni, se înfăptui minunea. Cu puțin înainte de a porni vaporul iar în larg, veni o barcă încărcată cu vreo câțiva călători. Lui Dick i se păru că visează... Printre aceștia era și... ea. Nu, nu era vis. Ar fi recunoscut-o dintr-o mie. Ea însă nu-l zări și el se feri ca să nu-l vadă. O sfiiciune neînțeleasă îl stăpânea. De-abia în ultima zi a călătoriei se apropie de ea. Îl primi cu multă răceală.

— Da, știam că ești pe vapor. Ți-am văzut numele în lista călătorilor, făcu ea cu nepăsare.

Dick era atât de tulburat încât nici nu văzu zâmbetul ei ironic.

— Atunci de ce m-ai trecut eu atâta indiferență, cu vederea? întrebă el.

— Credeam că prea stimatul domn călătorește incognito.

— Domnișoară, făcu el fâstâcit, te rog, nu te supăra, dar aș vrea să știu cum te cheamă?

N-are importanță, răspunse ea și schimbă vorba:

— O să-ți urmezi călătoria? întrebă ea.

— Nu, mă opresc la Londra. M-a cuprins un dor grozav de acasă. Am în Clargate Gardens o locuință micuță care mi-e dragă. Drept e că dacă stau în mijlocul unei odăi și întind brațele într-o

parte și într-alta dau cu mâinile de pereți. Totuși, așa cum e, mi-e dragă fiindcă eu nu sunt pretențios.

Ea oftă.

— Ei, dacă ai vedea locuința noastră din Coramstreet...

— Ce număr? întrebă Dick repede.

— Unul dintre multe, răspunse ea zâmbind. Acum trebuie să cobor în cabină. E târziu. Noapte bună, domnule Martin.

Dick o conduse până la scară și privi multă vreme în urma ei, până ce o văzu pierind în întuneric.

Oare ce o fi adus-o la Madera? Era sigur că nu dorul de soare și lumină ca pe cei bogați. I se păru acum și mai frumoasă decât o văzuse până atunci în închipuirea lui. Era înaltă și subțire, deși formele îi erau pline și mlădioase.

Când coborâră a doua zi de pe vapor, Dick făcu așa ca să se urce în același compartiment cu ea în trenul care ducea la Londra.

— Ți pare bine că te-ntorci la Londra? o întrebă el.

— Îmi pare bine că o să pot vorbi iar în limba mea maternă fiindcă nu mi-era tocmai ușor sa mă exprim în limba portugheză.

— Dar în toate hotelurile se vorbește englezește?

— Se poate, dar eu n-am stat la hotel ci într-o mică pensiune dintr-o localitate de munte unde nu se vorbește decât limba țării. Dar mi se pare că am făcut călătoria asta degeaba.

— Ca și mine, făcu el.

— Dar tot nu m-am întors cu mâna goală, făcu ea zâmbind și scoase din valiză o cutiuță pe care o deschise și i-o întinse lui Dick.

Detectivul văzu în cutiuță o cheie netedă de o formă deosebită, cu marginile dințate.

— Ce cheie ciudată! zise el. Și pentru atâta lucru ai fost la Madera?

— Da. Mi-am închipuit însă altfel rostul călătoriei mele. E o poveste ciudată, tot în legătură cu lordul Selford. Dar ia spune-mi, ce fel de mutră are vărul meu?

— Ca a împăratului Chinei. Adică nu-l cunosc nici pe unul, nici pe altul fiindcă n-am dat încă ochii cu vărul d-tale.

Ea îl întrebă pe scurt ce făcuse ca să afle de urma lordului, apoi îi povesti următoarele:

— Tatăl meu a avut odinioară un grădinar portughez pe care-l chema Silva și pe care — când n-a mai avut trebuință de el — l-a recomandat lordului Selford. După moartea bătrânului lord, Silva s-a mutat la Madera. Acum vreo trei luni, mama s-a pomenit cu o scrisoare de la un preot portughez prin care ne comunica moartea lui Silva, care în clipa morții a implorat pe preot să se roage pentru izbăvirea păcatelor lui, pentru nedreptatea pe care ne-o făcuse. I-a mai cerut preotului să ne înmâneze nouă moștenirea rămasă în urma lui, adică unuia din familia noastră. Dar nici mama, nici eu nu ne puteam gândi la o călătorie la Madera deoarece ne lipseau mijloacele materiale. Cu poșta următoare însă primirăm o altă scrisoare cu o sută de pfunzi în bancnote și un bilet de vapor pentru Madera.

— Cine-a fost expeditorul? întrebă repede Dick.

— Nu știm. M-am hotărât la drum. Bătrânul preot a fost foarte mulțumit când m-a văzut, fiindcă în ultima lună i se spărsese de trei ori casa și punea în legătură aceste spurgeri cu posesiunea pachetului încredințat lui de răposatul grădinar. Bine înțeles că mă așteptam la vreun lucru de mare valoare, cu atât mai mult cu cât Silva trecea drept om foarte bogat. Moștenirea e cheia asta. Ți poți deci închipui dezamăgirea mea.

Dick învârtea cheia îngândurat.

— Zici că Silva a fost grădinar la lordul Selford? Ciudat! De unde avea averea? A lăsat ceva scris?

— Nimic. Dar stai că urmează ceva și mai ciudat. Am pus cheia în buzunarul paltonului și am atârnat paltonul în odaie. Spre norocul meu, căci în momentul când am ieșit în stradă, s-a repezit un om la mine și mi-a smuls poșeta din mână. Am țipat și a sărit lumea, dar era prea târziu: omul dispăruse. În poșetă n-aveam nimic de preț fiindcă pașaportul și banii îi depusesem, mi-am adus însă aminte de spurgerile făcute la preot și n-am mai avut liniște. Cum am ajuns pe vapor am dat cheia în păstrare la casier.

— Și te-au lăsat în pace?

Ea râse ușor.

— De două ori mi au cotrobăit prin geamantane și odată mi-am găsit așternutul risipit pe jos. Sunt însă mulțumită că nu mi s-a întâmplat ceva și mai rău.

— Așa e, zise Dick respirând adânc.

Se mai uită odată cu băgare de seamă la cheie, apoi întreabă ca din întâmplare:

— Coramstreet, numărul?...

Ea i-l spusese dar își aduse aminte că ar fi vrut să i-l tăinuiască.

Dick îi dădu înapoi cutia închisă.

— D-ta pricepi ceva din toată afacerea asta? îl întreabă ea.

El dădu din umeri.

— Nu, ar trebui să văd mai întâi broasca la care să se potrivească cheia.

Trenul intră în gara Waterloo. Fata fu jignită de rămasul bun superficial pe care și-l luă Dick, pornind apoi în mulțime fără să se mai ocupe de ea.

Trecu o bucată de vreme până să-și găsească bagajul. Un hamal îi aduse o mașină. Tocmai scosese portmoneul ca să plătească hamalului când un om o atinse, apoi altul o izbi în piept. Poșeta îi căzu din mână și înainte de a se apleca s-o ridice, un al treilea o apucă repede și o aruncă altuia care stătea în spatele lui. Pungașul vru s-o ia la fugă, dar o mână îl apucă de guler și-l zvârli cu izbitură la pământ.

— Stai, flăcăule, o să te învăț eu să pui mâna pe lucrul altuia, zise Dick Martin.

7

Era ora zece a unei frumoase zile de primăvară când Dick Martin intră în biroul particular al avocatului Hawelock. Acesta dicta tocmai unei stenodactilografe. Salută cu un zâmbet pe musafir, apoi după ce sfârși de dictat, concedie pe dactilografă și rămase singur cu Dick.

— Așadar n-ai dat de el? întreabă avocatul, umplându-și pipa.

— Din păcate nu, deși tot timpul am fost ori în tren ori în automobil dar probabil că lordul călătorește pe o rază de lumină. Dacă ajungeam, de pildă, dup-amiază la Rio, el plecase de dimineață. În altă parte avea un avans de trei zile. Dar poate că puneam mâna pe el în Beira, am primit însă telegrama d-tale și am pornit spre casă.

Hawelock clătină încet capul. Apăsă pe un buton și secretara lui apărură imediat în ușă.

— Dă-mi, te rog, dosarul Selford, zise el, și așteaptă în tăcere întoarcerea secretarei. Deschise apoi o mapă albastră adusă de ea și i-o întinse detectivului. Acesta citi următoarea cablogramă:

„Hawelock, Londra. Interzic continuarea urmăririi. Procura urmează. Sosesc Londra August.

Pierce”

— Vezi deci că nu-mi rămânea altceva de făcut decât să te rechem, zise Hawelock dând din umeri. Ai putut afla altceva despre el?

Dick își răsă în barbă.

— N-aveam cum, deoarece nu stătea multă vreme într-un loc. A sosit la Capetown în ziua în care guvernatorul englez își făcea intrarea triumfală în oraș. Am vorbit cu portarii hotelurilor, dar nici unul n-a observat vre-un călător asemănător lordului.

— Ei, mai departe, zise Hawelock după o pauză.

— Nimic.

Urmă iar o pauză.

— Ce explicație dai d-ta acestei călătorii misterioase? întrebă în cele din urmă Dick pe avocat.

— Nimic precis, mărturisi el. În cazul cel mai rău căsătoria cu o femeie pe care nu cutează să o aducă în Londra.

Dick rămase câțva timp gânditor.

— Ai ceva scrisori de ale lui?

Hawelock afirmă.

— N-aș putea să le văd?

— Poftim, răspunse Hawelock și arătă cu o mișcare a capului la mapa pe care o ținea încă Dick în mână.

Acesta începu să răsfoiască hârtiile. Erau cablograme din toate părțile lumii; instrucțiuni aruncate la întâmplare, scrisori scurte sau mai lungi, unele scrise de mână, altele la mașină.

— E corespondența din ultimul an. Întregul schimb de scrisori umple el singur două rafturi din dulapul meu cu dosare.

— Și recunoști în fiecare scrisoare scrisul lui?

— Desigur — nu încapă nici o îndoială în privința asta. E absolut exclus ca scrisorile să fie falsificate.

Dick îi dădu mapa înapoi.

— Îmi pare foarte rău, domnule Hawelock, că întreprinderea mea a avut atât de puțin succes, dar cred că mai ușor poți prinde o vrabie decât un astfel de om. Într-o privință însă, te pot liniști. Nu poate fi vorba de nici o femeie — asta e sigur. A fost singur la New-York și tot singur a fost și la San Francisco.

A debarcat la Shanghai fără tovărășie femeiască și în toată India nu a fost nici o femeie cu el. Dacă va fi cumva posibil, te rog să mă pui în august în legătură cu el.

— Cu plăcere, zâmbi acru Hawelock, adică dacă îl voi putea reține mai multă vreme.

Dick își luă rămas bun de la avocat și luă îngândurat drumul spre casă, cu un cec respectabil drept onorar în buzunar și în cap cu o problemă pe care nu știa cum s-o rezolve. Când ajunsese acasă, șezu jos în fața biroului și rămase cu ochii pironiți pe placa de cristal ca și când ar fi citit pe ea o problemă matematică care îi dădea mult de lucru.

Se sculă de la birou, își deșertă geamantanele și dintr-unul din ele scoase o mulțime de hârtii. Erau însemnări, conturi de hotel achitate, tăieturi din gazete și o foaie de sugativă. O ridică în dreptul luminii și citi pe ea o adresă: Mr. Bertram Cody, Weald House, South Weald, Sussex. Găsise sugativa asta pe biroul salonului unui hotel din Buenos Aires de unde pribeagul lord plecase cu patruzeci și opt de ore înaintea sosirii lui. După plecarea lordului, salonul rămăsese liber și Dick ceruse patronului să i-l pună la dispoziție. Dick încuie la loc sigur sugativa și se așeză în fața oglinzii.

— Și zici că ești detectiv, Dick Martin? se întrebă el în oglindă zâmbind cu ironie. Nu, dragul meu, să-ți spune eu ce ești: un mare dobitoc și nimic mai mult, așa să știi...

8

— Adu-l încoa, zise Bertram Cody.

Era un omuleț mărunțel, chel și cu glas blajin, își dădea mereu ochelarii pe frunte silabisind cartea de vizită.

*Mr. John Randle
194, Collins Street, Melbourne.*

Numele îi era necunoscut. Cunoscutese prin anul 1880 un Randle, un negustor de ceai, om tare de treabă, dar cunoștința fusese atât de superficială, încât nu putea fi vorba de el.

Răsfoia într-un carnet cu scoarța de piele roșie, când îi fusese anunțată vizita necunoscutului. Carnetul conținea, în afară de foile de hârtie pentru notițe, o despărțitură pentru mărci poștale și una pentru bancnote. Când necunoscutul păși pragul, Cody vâri carnetul sub un teanc de hârtii de pe birou.

— Domnul Randle! anunță o voce aspră de femeie și din întunericul camerei se ivi un tânăr înalt care nu semăna nici pe departe cu negustorul de ceai.

— Șezi, te rog, zise cu glas prietenos Bertram Cody și scuză semiobscuritatea în care trăiesc. Orice lumină prea vie îmi face rău la ochi. Lampa asta de masă cu abajur e pentru mine destul de tare, dar nu de-ajuns pentru vizitatorii mei.

John Randle pipăi în jur, nimeri un scaun și s-așeză pe el.

— Îmi pare rău că vă deranjez la o oră atât de târzie, dar am sosit de-abia ieri din Australia și mâine trebuie să plec iar.

— Și ce dorești?

— Dați-mi, vă rog, voie să vă spun cu de-amănuntul. Eu sunt proprietarul unei mici ferme din apropierea lui Ten Mile Station.

Se opri puțin, apoi urmă hotărât. D-voastră sunteți vecinul meu cel mai apropiat.

Cody dădu din cap afirmativ.

— Am motivele mele care mă îndreptățesc să cred că prin pământurile noastre se află o vină auriferă, urmă Randle. Descoperirea am făcut-o acum un an. N-am vrut însă să se afle nimic până ce nu voi fi sigur că e adevărat.

Începu apoi să dea relații metalurgice la care Cody dădea numai când și când din cap. La urmă desfăcu o hartă și-și continuă explicațiile urmărind cu degetul pe hartă.

După ce-și sfârși discursul, Cody zise:

— Știam despre asta, domnule... domnule... Randle, așa că teama d-tale că agentul meu o să mi-o tănuiască e neîntemeiată. Există într-adevăr aur, dar nu într-o cantitate atât de mare ca să merite să fie scos la iveală. Afacerea a fost la început discutată de presă — n-ai citit nimic despre asta, nu-i așa? Probabil că pluteai

încă pe Ocean. Totuși, îți sunt foarte recunoscător pentru amabilitatea și dezinteresarea d-tale care mă face confuz.

— Dv. ați cumpărat terenul de la lordul Selford, zise vizitatorul, neluând în seamă ultimele cuvinte ale lui Cody.

Acesta tresări, clipi fără voie ca și când l-ar fi izbit o lumină prea vie în ochi.

— Nu direct de la el ci de la... agentul lui, un avocat bine cunoscut aici la noi. Nu-mi aduc în momentul ăsta aminte cum îl cheamă. Lordul e mereu pe drum. Greu de pus mâna pe el, alunecă printre degete ca un țipar. E când ici, când colo. I se trimit bani în China, la Polul Sud, Pampas... în toate părțile lumii. Duce o viață foarte variată care scoate din fire pe ai lui dacă o fi având pe cineva, fiindcă nu știu dacă are vreo rudă.

Clătină cu tristețe din cap, apoi tresări ca și când de-abia acum și-ar fi dat seama că nu vorbește numai pentru sine și întinse mâna lui Randle.

— Îți mulțumesc c-ai venit, șușoti el și cuprinse cu amândouă mâinile mâna vizitatorului.

— Dv. sunteți în raporturi directe cu el? întrebă acesta.

— Cu cine? A... vorbești despre lordul Selford? N-aș avea cum. Probabil că habar n-are despre existența mea.

Apucă pe Randle sub braț și se îndreptă cu el spre ușă.

— Ești cu mașina? Da? Admirabil. Mi se pare că afară plouă și e și cam târziu. Noapte bună și drum bun.

Rămase apoi pe terasă și privi lung în urma mașinii până ce-o pierdu din ochi.

Femeia în rochie neagră de mătase pe care Randle o luase drept menajera lui Cody, ieși înaintea soțului ei. Pe chipul ei grosolan se citea o asprime neîndurătoare. Intrară împreună în casă.

— Dar ăsta cine mai era? întrebă ea cu glas strident și înciudat.

Bertram Cody se așeză iar la birou și zâmbi lăsându-se în pernele fotoliului.

— Cine era? Dick Martin — detectivul.

— Un detectiv? Și ție parcă nici nu-ți pasă, Bertre. Și ce voia? întrebă doamna Cody îngălbenindu-se. Era tulburată până în fundul sufletului ei. Mâna cu degetele încărcate cu briliante tremură când o duse la gât.

— Adulmecă, asta e. E dat dracului de deștept, dar i-a fost drumul degeaba. L-am recunoscut numaidecât după niște fotografii de-ale lui. Oare ce l-o fi adus la mine? Mă mir — tare mă mir...

Vârî mâna sub teancul de hârtii unde-și ascunsese carnetul, dar deodată se îngălbeni ca un mort.

— A dispărut!... răcni el, carnetul a dispărut și a dispărut și cheia!

Sări în sus și se împletici ca un om beat, cu privirea rătăcită.

— Pesemne că le-a furat pe când îmi arăta cu degetul pe hartă, bâigui el cu glas răgușit de emoție. Uitasem că e mai dibaci decât un pungaș de meserie. Fir-ar a dracului de treabă! Nevastă, încuie ușa că trebuie să telefonez.

9

Deși Dick ștersese bine geamul automobilului, nu se putea vedea nimic afară. Lăsa deci geamul jos ca să poată privi mai bine. Ploua cu găleata. Mantaua lui de ploaie se făcu numai apă. Farurile automobilului se războiau cu întunericul nopții și în cercul lor de lumină miliarde de stropi se lăsau din cer în dungi sclipitoare.

„Coram Street 107” îi șopti subconștientul său și în clipa următoare îi apăru în minte chipul drăgălaș al necunoscutei. Cum de se gândise în momentul ăsta la ea, că doar la Bertram Cody îi fusese gândul? Deprins să urmărească întotdeauna asociația de idei din creierul lui, simți instinctiv în mâna stângă din buzunarul mantalei un carnet cu un obiect tare înăuntru care probabil, îl dusesse cu gândul la Sybil Lansdown.

Opri atât de brusc mașina încât fu cât p-aci s-o răstoarne într-un șanț, dar, cu o stăpânire uriașă a nervilor, reuși să evite accidentul. Făcu lumină și încă înainte de a scoate din buzunar carnetul, știa ce va găsi înăuntru. Și nu se înșelase. Dar când se uită la cheie, se minună de forma și mărimea ei. Era o reproducere exactă a aceleia pe care i-o arătase Sybil în tren și care se găsea acum încuiată în caseta lui la bancă.

Dick șuiera ușor printre dinți, băgă iar carnetul în buzunar iar cheia o ascunde sub covorașul de sub picioarele lui în mașină. Domnii aceia întreprinzători care nu se dăduseră înapoi de la nici un mijloc ca să pună mâna pe cheie, n-au să stea în cumpănă să pună mâna și pe automobilul său și persoana lui nu prezenta nici o garanție pentru tănuirea cheii misterioase.

Respectul lui Dick pentru această tainică Asociație-a-Cheii crescuse simțitor și prevedea aventuri care lăsau cu mult în umbră încordarea pe care i-o dăduse călătoria lui în jurul lumii. Stinse lumina și puse iar motorul în mișcare. Pe când piciorul lui apăsa acceleratorul și arătătorul marca o viteză de la 35 la 50 apoi la 75, Dick se gândea la descoperirea făcută. Cody făgăduise orice raporturi cu lordul Selford. Era deci ceva la mijloc. Și ce însemnătate avea cheia asta? Trebuie să fi avut o deosebită importanță pentru Cody, căci văzuse cum acesta ascunsese repede carnetul la venirea lui. Din curiozitate și sub un impuls diavolesc profitase de un prilej și îl șterpелise. Avea deci acum două din aceste chei ciudate și întrebarea unde să fie broaștele lor și ce ascund ele devenea tot mai imperioasă.

Un camion enorm care făcea să se cutremure strada trecu pe lângă el și fu cât p-aci să-l prăbușească în șanțul șoselei. Își dete seama că trebuie să înlătore gândurile lui interioare și să-și concentreze întreaga atenție la drumul care era acum atât de îngust, încât îi trebuia o mare băgare de seamă ca să evite o ciocnire.

Fu spre norocul lui hotărârea luată, căci în aceeași clipă răsăriră din întunericul nopții, în fața lui, trei lumini roșii la distanțe egale. Era un semn că circulația străzii era oprită. Trecuse însă după-amiază pe aci și nu-și aducea aminte să fi văzut lucrători făcând vreo reparație și camionul trecuse doar atunci pe acolo. Scoase capul pe geam și zări la lumina farurilor în imediata apropiere a drumului un zid vărui, acoperit de verdeață.

Într-un loc al zidului văzu o deschizătură care trebuie să fi fost o poartă.

Se uită la cele trei lumini roșii. Scoase revolverul din buzunar, stinse farurile și coborî din mașină, ascultând cu atenție și privind în jurul lui.

În afară de plescăitul regulat al ploii și vâjăitul vântului nu se auzea nimic. Aținându-se prevăzător în mijlocul drumului, se

îndreptă spre felinarele cu lumina roșie. Ridică pe cel din mijloc și-l privi cu atenție. Era vechi și ruginit, lumina se împrăștia ștearsă prin geamurile murdare. Al doilea felinar era mai nou și altfel construit, dar și acesta fusese vopsit mai demult; al treilea era aidoma cu cel de-al doilea.

Izbi cu piciorul în felinarul din mijloc care îi împiedica mai ales drumul și geamurile felinarului se făcură țândări. Se întoarse apoi la automobilul lui, închise cu o izbitură ușa și vru să-i dea drumul. Dar motorul nu mai funcționa. Se dădu jos și examinează rezervorul: era gol.

— Așa, așa, făcu Dick și rămase încremenit în loc. Știa bine că-l umpluse la plecare și n-avusese când consuma toată benzina.

O răbufneală de vânt îi tăie aproape răsuflarea. Aprinse lampa de buzunar și cercetă cu luare aminte strada. Jos, lângă piciorul lui, văzu o capsulă de metal. Înțelese. În timp ce el examina felinarele, cineva golise rezervorul. Cu lampa aprinsă porni în susul aleii. De amândouă părțile, tufe dese împiedicau vederea în grădină, așa că vârfurile plopilor formau o boltă de frunziș. Deodată lumina lămpii fu absorbită de o groapă adâncă, lungă cât să încapă un corp omenesc în ea.

„Doamne sfinte, parc-ar fi un mormânt săpat de curând” își zise el înfiorându-se.

Grăbi pasul până ajunsese în fața casei. Lumină zidurile și-și dete de-abia acum seama ce ruinată era. Pretutindeni căzuse tencuiala și pereții de cărămidă păreau răni de carne vie.

Casa zăcea într-o liniște mormântală, nici un lătrat de câine, o beznă adâncă în odăi.

Dick așteptă o secundă înainte de a urca treptele care duceau la intrare. Bătu cu ciocanul în ușă dar nu s-auzi decât un ecou prelung în pustietatea care-l înconjură. Să fi fost pustie? Bizarul locatar fugise? Mai bătu odată și așteptă. Auzi deodată pași în sală, scârțâitul unei chei ruginite, zăngănitul unui lanț desprins și ușa se crăpă puțin; în ea apăru chipul gălbejit și barba neagră a doctorului Staletti.

Deși Dick îl mai văzuse odată, la lumina vie a lămpii de buzunar doctorul părea atât de sinistru și respingător încât lui Dick, de spaimă, fu cât p-aci să-i cadă lampa din mână.

— Cine e? Ce poștești? întrebă glasul morocănos al bătrânului. Benzină? Ți s-a scurs din rezervor? Halal de-așa

mașină! Desigur că-ți pot da nițică benzină dacă mi-o plătești bine. Nu sunt acum timpuri de dat pe degeaba.

Nu păru să recunoască pe întârziatul vizitator, nici chiar după ce-i dădu drumul înăuntru. Purta un halat soios, era încălțat cu cizme de piele care scârțâiau la fiecare pas. N-avea guler la cămașă și părea să nu fi dat cu apă pe față de la ultima vizită a lui Dick, cu șase luni în urmă. Măinile lui mari și osoase erau pline de jeg și unghiile îi crescuseră ca niște gheare. Din vestibul unde se afla, Dick putu zări o încăpere mare foarte elegant și bogat mobilată — un contrast ciudat între aspectul ruinat al casei și înfățișarea locatarului, față de luxul dinăuntru. Un covor moale și prețios acoperea dușumeaua; perdelele erau de catifea, scaunele și fotoliile aurite îmbrăcate cu mătase. Un policandru de aur atârna în tavan și lumina viu încăperea. Dar peste tot un praf gros de mai mulți centimetri și când Dick intră înăuntru, praful se ridică în volburi de pe covor, sub pașii lui.

— Stai aici ca să-ți aduc benzina. Patru litri la un șiling și zece pence.

Dick așteptă până nu mai auzi pașii lui Staletti, apoi cercetă cu băgare de seamă încăperea. Nu găsi însă nimic din care ar fi putut deduce firea și ocupațiile acestui sinistru personaj.

Auzi brusc clinchetul a două bidoane de tinichea. Staletti intră, puse jos bidoanele și-și șterse mâinile de praf.

— Șaisprezece litri de cea mai bună calitate. O să fii mulțumit.

Dick îi aruncă o privire bănuitoare. Să nu-l fi recunoscut Staletti nici acum?

Ca și când i-ar fi înțeles gândul, Staletti se uită mai atent la Dick și-i zise:

— Mi se pare că ne cunoaștem? Nu ești d-ta detectivul care mi-a luat „Morfologia” lui Haeckel?

— Chiar eu, domnule profesor, răspunse Dick, căruia un glas lăuntric îi spunea să fie cu băgare de seamă.

Nu-și lua ochii de la bărbosul din fața lui.

— Desigur că numele meu ți-e cunoscut; sunt destul de bine apreciat în lumea savanților, zise cu îngâmfare Staletti. Hai, plătește-mi, te rog, benzina, că pic de oboseală.

Dick Martin îi dădu zece șilingi.

— Păstrează restul pentru osteneala d-tale, făcu el cu mărinimie.

Spre marea lui mirare, Staletti băgă bancnota în buzunar zâmbind mulțumit. Apoi deschise ușa de afară care scârțâi prelung și o trânti în nasul lui Dick. Dar înainte de a se sfârși ecoul care răsună în casa aproape pustie, se auzi un răcnet înfiorător care-i îngheță detectivului sângele în vine. Apoi răcnetul se întrerupse brusc și se prefăcu într-un geamăt dureros.

Pe Dick îl trecură nădușelile. Strânse pumnii cu furie. O clipă se gândi să străbată cu forța în casă ca să afle ce s-a întâmplat. Își dădu seama de imposibilitatea unui astfel de lucru. Ridică de jos bidoanele cu benzină și o luă repede pe alee. Trebui să renunțe la lampa de buzunar. Bine că avea tălpi de cauciuc, își zise el, ca să nu se audă zgomotul pașilor. Și, fiindcă din pricina întunericului nu putea zări nimic, nu-i mai rămase decât auzul de care să se poată sluji.

Se afla tocmai în apropierea gropii aceleia ciudate, când auzi o mișcare ușoară în spatele lui: foșnet de crăci, fărâmițare de bulgări. Zgomotul era așa de ușor încât se pierdea aproape în plescăitul picăturilor de ploaie și când Dick întoarse capul nu văzu decât întunericul de nepătruns al nopții. Dar deodată auzi cum cineva dădea la o parte tufișul. Își dete imediat seama că primejdia era de neînlăturat. Aruncă jos bidoanele și pipăi revolverul. Napucă însă să pună mâna pe el căci se simți cuprins de două brațe uriașe cu mușchi de oțel care căutau să-i zdrobească umerii, o mână de o mărime nemaivăzută încerca să-i găsească fața. Dick izbea cu disperare un piept despuiat, tare ca o pavăză care rezista nepăsător la loviturile lui.

Își aduse aminte de Jiu-Jitsu pe care-l cunoștea foarte bine. Apucă cu amândouă mâinile brațul gol ale cărui gheare îi se înfipseseră în obraz, îl suci dintr-odată și zvârli pe agresor la pământ. Un corp uriaș se prăvăli cu o bufnitură înăbușită, se auzi un vaiet și un plânset copilăresc care n-avea nimic omenesc în el. Apoi se făcu tăcere.

Dick scoase cu o mână revolverul iar cu cealaltă apăsă pe butonul lămpii. O lumină alburie sclipi și se prelinse pe pământ. Nu era nimeni. Plimbă lampa în cerc în jurul lui și lumină terenul de luptă. Agresorul dispăruse fără urmă. Doamne, nu cumva l-a

ucis? Dick îndreptă lumina spre casa misterioasă. Zări un trup uriaș, gol, cu mâinile atârând în jos, care dispăru în tufiș.

Martin rămase câțva timp ca paralizat. Apucă apoi bidoanele și o luă la fugă, în salturi mari, gâfâind, până ce ajunse în șosea. Umplu rezervorul și răsuflând adânc puse motorul în mișcare. Cât ținu drumul până la Londra avu mereu înaintea ochilor groapa deschisă care — acum știa lămurit — fusese anume pregătită pentru el de către doctorul Staletti ca să-i tănuiască trupul și să i se șteargă urma pentru totdeauna.

10

Era o noapte întunecoasă și rece când Bertram Cody, care era fricos din fire și nu ținea la drum, trezi pe șofer ca să-l ducă până la „Curtea Spânzuraților”. Tommy Cawler se cam strâmbă dar n-avu încotro, trebuia să asculte de poruncile stăpânului. La vreo sută de metri de poarta locuinței lui Staletti, Cody porunci șoferului să oprească.

— Stinge farurile și nu te mișca până la întoarcerea mea, îl dăscăli Cody.

Era aproape ora unu din noapte și un întuneric adânc. Cody pipăi în lungul zidului până ce dădu de poartă apoi coti cu băgare de seamă pe alee. Într-un rând piciorul lui fu cât p-aci să nimerească într-o groapă, dar instinctul îl feri la timp de primejdie. Se trase repede înapoi și cercetă cu atenție marginea gropii. Dinții îi clănțăneau ca prins de friguri. Răsuflă ușurat când ajunse în fața clădirii. Nu bătu însă la ușă ci o luă în dosul casei și bătu de trei ori la o fereastră fără lumină, apoi se întoarse la ușa de intrare pe care o găsi deschisă și pe Staletti așteptându-l în prag.

— A, d-ta ești? Vii cam târziu, dragul meu. Și ca să afli de la-nceput, o să-ți spun că soarta ne-a fost potrivnică.

— A scăpat? întrebă cu glas tremurător Cody.

Doctorul Staletti dete din umeri și-și mângâie domol barba lui lungă.

— *Kismet*¹ zise el cu nepăsare. Dacă era după mine, apoi zăcea acum într-un pat adânc și răcoros din care nu s-ar mai fi sculat. Îndată după comunicarea d-tale telefonică, am pus eu singur felinarele în drum și i-am golit rezervorul. M-am întors apoi în casă și l-am așteptat. Era ceva fenomenal. Dar lanțul avea o verigă subțiată și o putea sfărâma.

Privirile lui Cody cercetau cu neliniște încăperea. Broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte.

— Și acum ce o să se mai întâmple? întrebă el în șoaptă.

Staletti îl privi cu dispreț.

— Per Dio, ce o să se întâmple? Poliția o să-și facă apariția ca să înceapă percheziția. Și ce o să găsească? Câțiva guzgani care au murit cu cinste de o moarte naturală.

— Ai pus?... băigui Cody sfârșindu-și întrebarea cu privirea.

— Da, am trimis pe cineva pe urmele lui, dar acel cineva s-a purtat ca un idiot și un tâmpit. Mușchii nu se pot dezvolta decât în detrimentul substanței creierului. Dar de ce stăm aici în curent? Poftim în biroul meu, dragă.

Duse pe Cody în camera lui de lucru. Pe birou nu se afla alt nimic decât o pereche de cărți de joc soioase. Staletti tocmai făcea o pasență, când bătuse Cody în geam.

— Și acum spune-mi te rog, cine e tânărul acesta de care te temi așa de mult? De altfel a mai fost odată pe la mine ca să-mi ceară o carte pe care o împrumutasem de la bibliotecă. Sunt sigur că era chiar ziua în care venise șoferul d-tale la mine.

Cody dădu din cap. Chipul lui era palid și încordat. Buzele uscate și crăpate și le uda din când în când cu limba.

— E detectivul pe care l-a trimis Hawelock să cutreiere lumea ca să dea de Selford, zise el încet și sprâncenele lui Staletti se zburliă.

— Nu zău, asta e fenomenal! Detectivul lui Hawelock? — Râse strident și urmă: are haz! Viața e un hâtru bun de glume. Dă-mi voie să mai râd nițeluș.

Cody se agita neliniștit pe scaun. Veselia lui Staletti era mai fioroasă decât mânia lui.

¹ Soarta — în limba arabă.

— Hawelock ăsta — Hawelock ăsta!... cârâi Staletti. Ce om simplu și de treabă! Dar ia spune-mi: Și prietenul nostru, detectivul, l-a găsit pe înălțimea sa, lordul? Nu? Ce păcat! Ar fi trebuit să aibă cizme de șapte poște — ca-n povești.

Se lăsă în fotoliu și începu să bată cu degetele lui murdare tactul unui cântec napolitan pe placa biroului.

— Văd însă că mai ai ceva pe suflet, zise el brusc și-l privi țintă pe Cody.

— Îmi trebuie bani, mărturisi cu necaz acesta.

Staletti se uită un moment fără să zică vreun cuvânt, se aplecă, apoi, deschise un sertar al biroului, scoase din el un teanc de bancnote și-l puse înaintea lui Cody.

— Acum când numărul nostru a scăzut, partea d-tale a crescut, zise el, și dacă se întâmplă să mor eu, îți rămâne și partea mea. Dar dacă mori d-ta...

Cody se cutremură.

— De ce să vorbim despre un lucru atât de grozav, făcu el trecându-și mâna peste chelie. Să fim bucuroși că trăim și suntem sănătoși. Ne-am depărtat mult prea mult de planurile noastre. Adu-ți aminte de ce scrie în Sf. Scriptură: Cine varsă sânge nevinovat...

— Am făcut eu așa ceva?...

— Întreabă-ți conștiința, nu pe mine, răspunse Cody.

Staletti zâmbi ironic.

— A fost odată un om pe care-l chema Lew Pheeney, zise el cântărind fiecare cuvânt. A murit, ce-i drept, de moarte năpraznică, dar fiindcă ucigașul n-a fost descoperit, trebuie să-și fi făcut omul singur seama. — Chicoti încet. — Mie nu-mi plac oamenii care își ușurează sufletul cu spovedanii la cei mari. Asta ne strică rostul fiindcă polițiștii sunt oameni fără imaginație și cultură superioară biologică. Ei habar n-au ce e asta și cu cât e mai de preț pânza de păianjen decât musculița care se prinde în ea! D-ta nu știi că...

Se întrerupse brusc și duse degetul la buze. Cody nu auzise un ușor zgomot la obloanele ferestrei, dar auzul fin al lui Staletti îl prinsese în două rânduri.

— E cineva afară, șopti el.

— Giaco? între tot în șoaptă Cody.

— Nu, nu e Giaco. Stai aici că mă duc eu să văd.

Ieși în vârful degetelor. Cody auzi scârțâitul ușii, apoi se făcu tăcere. Numai vântul se tânguia în răbufneli prelungi în jurul casei pustii.

Staletti se înapoie. Clipi repede din ochi ca și când l-ar fi orbit lumina lămpii, dar Cody știa că asta era la el un semn că i se întâmplase ceva neobișnuit. Puse pe masă un obiect care semăna cu un receptor de telefon de care atârna un tub de cauciuc.

— A ascultat cineva la fereastră, dragul meu, și-mi cam dau eu cu gândul cine să fie. Ai venit cu mașina? Dacă da, apoi ai călcat învoiala noastră.

— Ba am venit pe jos, minți Cody.

— Ai un șofer admirabil, numai că e cam curios din fire.

— Îți spusei doar că am venit singur și pe jos.

— Poate s-o fi luat după d-ta, fără să bagi de seamă, zise italianul și scoase o șapcă din buzunar. Ai mai văzut vreodată șapca asta?

Cody clătină capul.

— A scos-o din cap ca să pună receptorul la ureche. N-am putut găsi microfonul, dar sunt sigur că a auzit tot ce-am vorbit noi.

— În orice caz nu poate fi Cawler, stăruie Cody. Ce zor are să spioneze? E nepotul nevestei mele.

— Și o iubește ca pe mama lui adevărată, zise cu ironie Staletti.

Scoase căptușeala șepcii și citi în fund numele fabricantului.

— Un spion în casa d-tale — ar putea fi ceva foarte primejdios pentru noi.

— E cu totul exclus. Își cunoaște foarte bine interesul.

— Cu toate astea trebuie ținut sub supraveghere. Ce-a fost înainte? Un hoț de automobile a cărui fotografie se află în albumul poliției. Fiecare agent îl cunoaște. Când prietenul nostru — stai că nu-mi aduc aminte cum îl cheamă — a... a... Martini... ba nu... Martin — când Martin a venit pentru întâia dată la mine, l-a recunoscut imediat pe Cawler, ceea ce m-a compromis imediat în ochii detectivului.

— Se poate, răspunse șovăind Cody, dar e prea amestecat în afacerea asta ca să aibă curajul să ne denunțe.

Se aplecă apoi peste birou și vorbi multă vreme pe șoptite. În ochii lui Staletti se citea lămurit că cele ce-i spunea complicele lui îl interesau. Din când în când izbea cu palma pe placă și zâmbea.

— Păcat, zise el în cele din urmă, că Giacomo era mai adineauri în grădină, că n-am mai avea acum nici o îndoială.

Conduse pe Cody până la ieșire și privi lung în urma lui până ce-l văzu pierind în întuneric.

Cody își găsi automobilul unde-l lăsase. Șoferul moțâia pe scaunul lui. Se frecă la ochi somnoroși când stăpânul său îl zgudui de umeri.

— Tommy, întrebă Cody cu glas răgușit, ai făcut așa cum ți-am spus? Nu cumva m-ai urmărit?

— Pe vremea asta afurisită? Că doar n-oi fi căpiat.

Se aplecă și aprinse farurile. Motorul începu să hârâie. Mașina se clătină ușor. Cody se uita cercetător la șoferul lui. Era cu capul gol.

Cody tremura de mânie.

— Unde ți-e șapca, Cawler?

— Mi-a luat-o vântul, răspunse Cawler cu nepăsare, fără să șovăie.

— Eu atâta-ți spun, Tommy: dacă-ți bați joc de mine, o să te căiești amarnic.

— Urcă-te-n mașină și nu mai vorbi prostii, mormăi Tom Cawler cu mojie și fiindcă pusese mașina-n mișcare, Cody n-avu încotro și se sui în ea, stăpânindu-și furia.

Cât ținu drumul privi tot timpul profilul colțuros al lui Cawler. Planuri urâte îi frământau creierii dar știa prea bine că nu le putea duce la îndeplinire, fiindcă era cu totul în mâinile șoferului său.

11

De-abia pășise a doua zi Hawelock în biroul său, când îi fu anunțat Dick Martin. Avocatul încruntă sprâncenele lui groase și se uită cu mirare la vizitatorul său.

— Vin să-ți fac o mărturisire, începu Dick.

Hawelock clipi din gene.

— E ceva grav?

— Mai grav decât s-ar părea, domnule Hawelock. Ieri ți-am tănuuit un lucru, care trebuie neapărat să-l afli astăzi.

Îi istorisi despre sugativa cu adresa lui Cody.

— E sigur că lordul Selford e în relații cu acest Cody. Am crezut de datoria mea să mă iau după urma asta.

— Bertram Cody? întrebă Hawelock încrețind fruntea, numele ăsta nu mi-e necunoscut.

— Cumpărătorul terenurilor lordului Selford din Australia, urmă Dick.

Chipul lui Hawelock se lumineă.

— A, acum îmi aduc aminte. Cazul a fost cu oarecare complicații. După încheierea actului de vânzare, s-a descoperit o vână de aur. Au vorbit și gazetele despre asta. Bine zici, Cody, cum naiba de l-am uitat! Dar mi se pare exclus să se fi cunoscut personal cu lordul.

— Atunci ce rost avea scrisoarea?

— Poate un răspuns la vreo scrisoare adresată lordului de Cody, zise avocatul vădit îngrijorat. L-ai întrebat d-ta dacă-l cunoaște pe lord?

— Tăgăduiește cu energie până și scrisoarea, de aceea lucrul mi s-a părut suspect. Cu atât mai mult cu cât am făcut scurt timp în urmă o descoperire care-l dă de gol.

Puse carnetul lui Cody pe masă și când să-l deschidă, cheia căzu pe dușumea. Hawelock o ridică și se uită la ea cu interes.

— Ce obiect ciudat! E o cheie, nu-i așa? Cody ți-a dat-o?

— De dat nu mi-a dat-o el, ce e drept, răspunse Dick cu îndrăzneală. Dar ia te uită la carnetul ăsta. E plin cu însemnări privitoare la călătoria lordului Selford. Aici scrie data sosirii lui în Buenos Aires și numele hotelului unde a tras. Dincoace ziua plecării lui din San Francisco, apoi sosirea la Shanghai. Nici o dată, nici un port nu lipsește, nici chiar lordul singur nu putea face un memoriu mai amănunțit.

Hawelock răsfoia încet carnetul.

— E drept că asta dă de gândit, zise el.

Dick se aplecă spre avocat.

— Cunoști d-ta pe un individ cu numele de Staletti? Locuiește în Sussex, pe șoseaua care duce la Brighton.

Se întrerupse brusc văzându-l pe Hawelock tresărind.

— Staletti? Da, îl cunosc. A închiriat o casă de la lordul Selford. Toată regiunea aceea aparține lordului. Și Cody trebuie să fie tot un chiriaș de-al nostru, îmi aduc destul de bine aminte de închirierea „Curții Spânzuraților” deoarece pe vremea aceea gazetele erau pline de cazul Staletti. Era acuzat de vivisecțiune și a fost chiar condamnat. Un individ cu adevărat scârbos. Dar de unde până unde ai ajuns la el că vorbeam doar de Cody?

— Stai să-ți spun.

Dick vorbi rar și amănunțit. Perdeaua în dosul căreia se desfășura soarta tânărului lord se sfâșiasse de sus până jos. Vedeă scena ca prin lentilele inversate ale unui ochian, la mare depărtare, dar cu o precizie uimitoare. Vedeă pe actori cum se mișcă pe scenă ca niște păpuși articulate ale căror sfori erau trase de un număr restrâns de mâini. Inima îi bătea ca o mașină mult prea încinsă. Imaginile care se arătau ochiului său lăuntric și cele desfășurate aseară se încrucișau și se întretăiau în mintea lui. Creierul lui lucra cu înfrigurare în două direcții. Totuși reuși să descrie aproape cu exactitate întâmplările sinistre din ultimul timp.

— Ai și făcut denunțul? cercetă Hawelock.

— Nu încă, dar o să mă duc chiar acum la Sneed.

— Cine e acest Sneed?

— Un inspector de la Scotland Yard, un om foarte priceput în meseria lui și un geniu în ce privește dezlegarea problemelor. Și fiindcă e vorba de o problemă: din ce trăiește doctorul Staletti? De unde are cu ce să-și plătească chiria?...

— Nici eu nu știu, răspunse avocatul. Pe cât am aflat, pare să fie un admirabil biolog, dar ideile lui sunt prea îndrăznețe. Dar stai — acum mi-aduc aminte. Staletti ne-a fost recomandat de Cody. Mă duc să caut corespondența cu el.

Ieși repede, se înapoie cu un registru și zise:

— Așa e, nu m-am înșelat. La o lună după cumpărarea terenurilor din Australia, m-am pomenit cu Cody că vine în numele lui Staletti. Curtea spânzuraților era tocmai goală. Probabil că numele ăsta macabru speria pe chiriași. Se zice că, într-adevăr, a fost până acum vreo sută de ani loc de spânzurătoare.

— Atunci păcat că l-au desființat cu o sută de ani prea devreme, fiindcă tare mi se pare că se ațin pe acolo vreo câțiva indivizi care merită spânzurătoarea, făcu Dick.

Aflase tot ce vroia să afle, ba chiar mai mult decât atât. Își luă deci rămas bun de la Hawelock și se înapoie acasă ca să-și facă în grabă geamantanul și să-și concedieze pentru o lună menajera. Aceasta trebui să-i făgăduiască solemn că nu va da pe acasă în lipsa lui. Porunci portarului să-i trimită toată corespondența la Scotland Yard. Lui Hawelock nu-i comunică nimic, găsind de cuviință că e mai bine să nu afle nimeni despre planurile lui.

12

Doamna Lansdown era o femeie plăpândă de o rară frumusețe. Viața ei nu fusese întotdeauna redusă la cele trei odăițe ale locuinței sale de acum. Era o vreme când era socotită drept una dintre cele mai bogate femei ale Angliei. Gregory Lansdown, soțul ei, poseda moșii întinse, cai de curse și un palat în Londra. Toată averea însă o pierduse într-o singură noapte. Directorul unei societăți, al cărei președinte era, fugise din țară. Societatea dădu faliment și președintele ei despăgubi cu averea lui personală pe creditorii, așa că rămase literalmente pe drumuri. Muri curând complet ruinat, scăpând din dezastru, doar căsuța în care își găsi adăpost soția și fiica lui Sybil.

Încetul cu încetul, rana din sufletul doamnei Lansdown se cicatriză; îi rămăsese doar singura mângâiere, Sybil, pe care o adora. Seara stăteau amândouă de vorba sau Sybil îi citea câte ceva ori scria la birouașul pus de-a curmezișul, într-un colț al camerei. Arareori venea cineva pe la ele.

De aceea doamna Lansdown tresări și ridică ochii cu mirare când auzi în seara aceea soneria zbârnâind.

Sybil se duse să deschidă. Rămase încremenită dând cu ochii de Dick Martin.

— Din nefericire nu legendarul unchi din America, ci Dick Martin, se scuză el.

Sybil îl pofti înăuntru. Când detectivul apărură în ușă, mama Sybillei îl privi cercetător, apoi, probabil mulțumită de impresia pe care i-o făcuse tânărul, îi întinse mâna.

— Bine că te-ai hotărât în sfârșit să vii, îl întâmpină ea prietenos. Îmi dai astfel prilejul să-ți mulțumesc pentru cavalerismul cu care ai luat apărarea fiicei mele.

— Datorie de onoare, doamnă, răspunse Dick stingherit. — Căută cu ochii un scaun și-l alege, spre spaima Sybilei, tocmai pe cel mai șubred, dar scaunul rezistase dezastrului familiei Lansdown așa că rezistă și lui Dick Martin. — Prevăzusem furtul, urmă el, și-mi pare numai rău că n-am putut încă pune mâna pe hoț, adică mai bine-zis pe autorul moral al atentatului.

— Ei, zâmbi Sybil, n-a fost cine știe ce lucru grozav fiindcă poșeta am căpătat-o îndărăt. Numai cheia a dispărut, ca prin farmec, din cutiuța ei.

Dick zâmbi plin de vioieșie. Sybil îl privi cu atenție.

— Nu cumva ai fost d-ta vrăjitorul? întrebă ea repede.

Dick afirmă cu ochii răzători.

— Când ți-am restituit în tren cutiuța, mi-am luat îngăduința să sustrag cheia.

— Dar n-am văzut de fel când ai luat-o? Și doar nu scăpasem o clipă din vedere cutiuța.

Dick zâmbi îngăduitor.

— Ei vezi, aici stă dibăcia. Trebuie să lucrezi așa ca să nu se bage de seamă. De altfel, cheia e bine păstrată în caseta mea la bancă și dacă cineva îți face vreun neajuns în privința asta, poți să i-o mărturisești fără frică.

— Nu cumva crezi că nici acum nu-i vor da pace fiicei mele? întrebă doamna Lansdown îngălbenindu-se.

— Nu știu, răspunse Dick. De aceea am și venit în astă seară. Aș vrea să discut chestiunea cu d-v. Mai întâi dați-mi voie să vă pun o întrebare foarte importantă. Lordul Selford mai are și alte rude în afară de d-voastră?

— Nici una — dacă nu cumva s-o fi însurat, răspunse mama Sybilei.

— Iată de ce mă temeam, zise el cu ochii la aparatul telefonic. E bine că puteți fi găsite la telefon, adăugă el fără nici o legătură aparentă între cele ce spusese până atunci și constatarea din urmă.

Mama și fiica își pironiră privirile întrebător și neliniștit asupra lui.

— Aveți prieteni care să locuiască pe undeva afară din Londra? întrebă Dick. Adică prieteni care v-ar putea găzdui vreo câteva săptămâni?

Doamna Lansdown dădu afirmativ din cap.

Dick răsuflă ușurat.

— Asta e ceva care mă liniștește întrucâtva. Tocmai voiam să vă rog să părăsiți în astă seară Londra, dar m-am răzgândit și cred că nu e încă nevoie de o plecare așa de grabnică.

Doamna Lansdown se aplecă și-l întrebă îngrijorată:

— Ai putea să-mi lămurești cum...

Dick clătină chinuit capul.

— Nu pot spune încă nimic. Dibui în întuneric. Simt însă că negura începe să se împrăștie. Ici colo văd mai limpede, dar știe Dumnezeu ce o să iasă când s-o risipi de tot.

— Dar din toată această afacere tulbure reiese că ar exista o primejdie pentru mine și fiica mea — cel puțin așa se înțelege din cuvintele d-tale.

— Așa e, răspunse Dick cu hotărâre. Și cred că e mai nimerit ca să fiți prevenite. Presimt o primejdie, deși nu mi se pare încă iminentă.

— Și toate astea din pricina unei cheițe? întrebă Sybil eu neîncredere.

El clătină capul.

— Chiar din pricina unei cheițe, răspunse el grav. Apoi se întoarse spre mama Sybilei: D-v. l-ați cunoscut pe răposatul lord Selford? Ce fel de om era?

— Nu era un om bun. Bea, și când era beat își bătea slugile. Se zvoneau lucruri urâte pe socoteala lui. Dar toți Selforzii au fost oameni cu un caracter îndoielnic. Cel care a clădit castelul, ducea o viață atât de destrăbălată, încât a fost excomunicat de Papa. De la el datează și cavoul familiei. Ai auzit vreodată vorbindu-se despre mormintele Selforzilor?

— Nu, răspunse Dick, pe care lucrurile acestea nu-l interesau. Auzi însă un ecou în lăuntru lui, care-l făcu să priceapă că vorbele «morminte» și «cavou» aveau o deosebită însemnătate pentru el. În minte îi apărură camera lui de culcare, Lew Pheeney închis în dulap, privindu-l cu ochi sticloși. Nu fusese el chemat că deschidă un cavou, și a trebuit să plătească apoi cu viața încercarea asta? Deodată Dick simți sângele vâjâindu-i în

urechi. Se afla în fața unei uriașe descoperiri și trebui să-și încleșteze dinții ca să nu i se citească pe față năvala de gânduri care i se încrucișau în creier.

Doamna Lansdown zărise interesul care se trezise în el, se sculă de pe scaun, luă din raftul de cărți un volum legat în pergament și îngălbenit de vreme.

— E o cronică a familiei, care datează din anul 1584, zise ea. Toate faptele Selforzilor sunt trecute aici. Citește, te rog, ce scrie despre cavou.

Dick citi:

«Fiindcă Sir Hugh a fost osândit cu afurisenie și nu i s-a îngăduit un mormânt creștinesc, a pus meșteri din țări depărtate ca să sape în pământ adânc o criptă spre odihna de veci pentru el și urmașii lui. Mormintele au fost sfințite de către capelanul Ehrn Marcus, un prea cuvios părinte, mult credincios stăpânului că n-a luat în seamă afurisenia bisericească. Mormintele împodobite au fost cu îngeri și prea sfinți părinți săpați în piatră și mult frumoși la privire».

Dick nu-și luă ochii de la rândurile scrise pe pergament. Vedea în închipuirea lui o scară dreaptă, coborând brusc în adâncul pământului, vedea reliefuri ruinate, sicrie de piatră în încăperi înguste din care adia suflul morții.

— Unde e cavoul? întrebă Dick, și simți parcă mirosul de putregai al vremurilor trecute, care se împrăștia din filele cărții, izbindu-l în față.

— În parcul din Selford, pe o movilă împrejmuită de grupuri sinistre de copaci. E un loc fioros. Arareori ciripește o păsărică pe un vârf de ram. Bine-nțeles că oamenii spun că locul e blestemat, dar pricina trebuie să fie pământul neprielnic și nimic altceva.

— Cine locuiește acum în castel? întrebă Dick a cărui încordare creștea clipă cu clipă.

— Intendentul. Proprietatea e o moștenire inalienabilă, altfel ar fi vândut-o actualul lord, de mult.

— L-ați văzut d-v. vreodată pe acest lord?

— O singură dată, pe când trăia încă tatăl său. De scris mi-a scris în câteva rânduri, în ultimii ani însă numai de două ori. Vrei să vezi scrisorile?

— Da, zise Dick repede.

Bătrâna ieși din cameră. Dick răsfoi cartea. Doamna Lansdown se înapoie cu o casetă de abanos, plină cu scrisori răvășite. Le rânduie, apoi întinse lui Dick o scrisoare datată din Berlin în care lordul Selford scria următoarele:

«De atâta vreme nu ai mai aflat nimic despre mine, încât parcă mi-e și rușine să-ți scriu. Nu e însă niciodată prea târziu ca să-ți îndrepti o greșeală și fiindcă știu că faci colecție de porțelanuri vechi, ți-am expediat un ulcior de porțelan, din secolul al 15-lea, pe care l-am găsit aici la un anticar. Sper că astfel voi fi iertat pentru neglijența mea de până acum.

Devotatul tău, Pierce».

Scrisul îi era cunoscut lui Dick; era același de pe scrisorile scrise lui Hawelock.

— Uite și a doua scrisoare, zise doamna Lansdown.

Purta data anului trecut și ștampila poștei din Colombo:

«Sunt adânc mâhnit de nenorocirea care te-a lovit. Dacă îți pot fi de vreun folos, te rog să dispui de mine. Du-te la Hawelock și arată-i scrisoarea mea, deoarece i-am dat instrucțiuni să-ți pună la dispoziție orice sumă de care vei avea trebuință.

Eu sunt bine. De când m-am hotărât să scriu o carte, trăiesc mai intens și călătoriile îmi procură o mare plăcere».

Dick nu cercetă care a fost nenorocirea despre care era vorba în scrisoare; o ghicise din îmbrăcămintea ei, căci doamna Lansdown purta și acum haine cernite.

— N-am făcut uz de scrisoarea lordului, deși Hawelock mi-a scris, oferindu-mi cu multă amabilitate, ajutorul său. Nu știu de ce, dar simt întotdeauna un fel de... cum să spun... avertisment când survine în viața mea numele de Selford. Numai cu o mare repulsie lăuntrică și fiindcă era o variație binevenită în viața ei monotonă, am lăsat-o pe Sybil să plece la Madera.

Urmă o pauză. Dick își mușca buzele. Doamna Lansdown îl privea neliniștită.

— Îmi poți da acum lămuririle cerute? întrebă ea.

Dick tăcu. Sybil se sculă de la locul ei și puse mamei sale mâna ușor pe umăr.

— Ne putem încrede, fără nici o lămurire, în domnul Dick Martin, zise ea, și-și pironi ochii într-ai lui.

— Domnule Martin, suntem gata, eu și mama, să părăsim oricând Londra, dacă crezi d-ta că e mai bine așa. Dispune, te rog, de noi, cum vei crede de cuviință.

O sclipire de bucurie luminează fața lui Dick.

— Îți mulțumesc, făcu el încet.

Vru să plece, dar își aduse ceva aminte.

— D-v. îl cunoașteți pe Staletti? întrebă el pe doamna Lansdown.

Ea clătină capul.

— Sau pe Cody?

Doamna Lansdown se gândi câțeva vreme, apoi zise:

— N-am auzit niciodată numele ăsta.

13

Când Dick ieși în stradă, stătu puțin să chibzuiască și o luă apoi înspre Bedford Square. Mergând, îl cuprinse un simțământ ciudat. Întoarse cu băgare de seamă capul. Pe trotuarul de peste drum, la o oarecare depărtare, cineva mergea în același pas cu el. Un alt individ venea ceva mai în urmă. La Bedford Square aștepta un automobil gol. Șoferul îi făcu semn să se urce. O astfel de îmbiere era în mare contrazicere cu nepăsarea obișnuită a șoferilor; aceasta îl făcu pe Dick să bănuiască primejdia. Se prefăcu că nu vede semnele pe care i le făcea șoferul. În stradă putea să opună împotrivire câtorva agresori, în mașină închisă, era însă imposibil.

În aceeași clipă se apropie de el un alt automobil gol. Opri mașina și se sui în ea, apoi porunci șoferului să-l ducă la hotelul gării. Prin geamul din spate putea să vadă ce se petrece în spatele lui. Văzu pe șoferul care-l îmbiase cu atâta stăruință punând mașina în mișcare și pornind după el. Nu mai încăpea nici o îndoială: era urmărit.

Când Dick ajunsese în gangul hotelului și plăti șoferului, zări mașina cealaltă oprind la o oarecare distanță și doi oameni coborând din ea. Detectivul intră în hotel și ceru o cameră. Trecu printr-un coridor și grăbi spre o ușă laterală care dădea pe peron. Un tren era tocmai gata de plecare și când trenul se puse în

mișcare, Dick sări pe scara vagonului, deschise cu o smucitură ușa și sări înăuntru. Habar n-avea încotro îl ducea soarta. S-ar fi putut să nimerească în expresul care ducea în Scoția și care se oprea de-abia la frontiera de Nord. Își dote însă în curând seama că se afla într-un tren de persoane din care putea să coboare foarte curând. Luă de la controlor biletul de tren și la o oră după ce părăsise locuința doamnei Lansdown, ajunse la periferia orașului. O luă pe jos înapoi până la Scotland Yard. Sergentul de serviciu îl recunoscu și-i zise:

— Dacă doriți să vorbiți cu domnul inspector Sneed, îl găsiți sus în birou.

Sneed ședea ca de obicei în fotoliul din fața biroului tău cu o țigară stinsă între dinți. Capul i se bălăbănea în somn ca o corabie pe valurile furtunoase. Se afla încă la ora asta la Scotland Yard, fiindcă nu avusese destulă energie ca să se scoale din fotoliu și să se ducă acasă, ceea ce i se întâmpla cam de vreo cinci ori pe săptămână.

Deschise ochii clipind des.

— Sunt foarte ocupat, n-am timp, murmură el pe jumătate adormit, nici un minut măcar.

Dick își luă un scaun și zise răsând:

— Eu mă mulțumesc numai cu o secundă, apoi începu să-i facă un raport amănunțit.

Dar cum isprăvi întâia frază privirea inspectorului se însufleți. Când ajunse Dick pe la jumătatea raportului, chipul inspectorului devenea tot mai atent.

— Astea le-ai copiat dintr-un roman senzațional, îl învinui el pe detectiv, când acesta se opri nițel ca să răsuflă. Nu faci decât să repeți ultimul roman al lui Conan Doyle.

Dar Dick nu se intimidă și când sfârși ultima frază, Sneed păru foarte grav.

Apăsă pe un buton; un sergent apăru imediat în ușă.

— Sergent, bagă de seamă ca de mâine încolo, casa din Coram Street 107 să fie păzită cu strictețe. Unul din cei mai buni detectivi ai noștri să stea la dispoziția d-lui Martin ca să-l urmeze discret peste zi, iar noaptea să doarmă în locuința lui.

Polițistul își însemnă instrucțiunile într-un carnet.

— Măine dis-de-dimineață telefonează direcției polițienești respective, că am motive să suspectez casa lui Staletti — așa zisa

«Curtea spânzuraților». La ora unsprezece și un sfert exact, voi veni personal, cu un agent de-al meu, să fac percheziție. Țin să fie de față și poliția din Sussex.

După ce plecă sergentul, Sneed se ridică gemând din fotoliu.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc acum acasă. Mai să te conduc până la ușa locuinței d-tale.

— Excluz, protestă Dick, dacă ne vor vedea împreună, tot misterul nu mai are nici un rost. Nu uita că d-ta ești firma lui Scotland Yard. Oricine ar fi urmăritorii mei, nu trebuie să știe că sunt prevenit.

— Bine, fă cum crezi, Martin, dar nu o lua încă la fugă. Nu-mi iese din cap aventura d-tale de la «Curtea spânzuraților». Zici că flăcăul care te-a atacat era cu desăvârșire gol?

— Purta numai un șorț de piele.

— Staletti — i s-ar potrivi mai bine numele de Stiletto — e un om viclean și primejdios. Aș vrea să știu dacă e atât de încăpățânat să stăruie în vechea lui nebunie. L-am ținut odată la răcoare trei luni din pricina asta.

— Ce nebunie anume? întrebă Dick.

Sneed trase din țigară și îndreptă fumul spre tavan.

— Cum să dea lumii o nouă rasă de oameni.

— Și asta e o crimă?

— Nu uita, răspunse Sneed, că astfel de lucruri depind de felul cum le pui în practică. Staletti crede că un copil pe care-l lasă să crească în libertate, ca pe un animal în pădure, devine o făptură care, deși nu poate nici să vorbească și nici să cugete, se dezvoltă într-un membru perfect al speciei umane. Staletti mai susține că oamenii ar căpăta o înălțime de zece picioare și o putere ca a oamenilor preistorici dacă toată energia vitală absorbită de creier s-ar concentra în dezvoltarea mușchilor și a oaselor. Pe atunci se mulțumea numai cu experiențe făcute pe animale. Se pare însă că de atunci a trecut la un material mai nobil. Dar îți dau cuvântul meu, că-l trimit la ocnă pe viață, dacă găsesc în casa lui vreun om în toată firea, care nu cunoaște alfabetul.

Dick părăsi Scotland Yard prin ieșirea care da în Whitehall. Se urcă într-o mașină și porunci să-l ducă la Regent Park. Se apropie cu ocoluri de locuința lui. Știa că la ora asta portarul casei dormea, totuși se feri să intre prin gangul din față. Alese drumul care ducea la garaje și trecu prin curte. Urcă repede scara și intră

fără zgomot în locuința lui și zăvori ușa pe dinăuntru. Trecu apoi din cameră în cameră, aprinse toate lămpile și cercetă fiecare colțisor. Nu găsi nimic suspect; toate erau precum le lăsase.

Trăsese de cu seară atât de bine perdelele cele groase, încât nici o rază de lumină nu se putea zări de-afară. Până și jaluzelele bucătăriei fuseseră lăsate în jos. Oricine ar fi privit casa pe din afară nu ar fi putut bănuși că locuiește cineva în ea.

Când deschise dulapul cu haine ca să-și scoată pijamaua, se cutremură aducându-și aminte că în locșorul acesta strâmt se scursese sângele lui Lew Pheeney. Ce va fi văzut Lew în criptele Selforzilor, al căror mormânt trebuia să-l deschidă — mormânt care tănuia trupul plin de păcate și patimi ale unuia din ei, prefăcut acum în cenușă ca și planurile și amintirile celui coborât în pământ?

Își făcu o cafea și desfăcu un pachet cu corespondență venită în după amiaza acelei zile. Când isprăvi de citit bătea ora două după miezul nopții. Se dezbracă, stinse lumina, dădu la o parte perdelele de la fereastră, o deschise încet și privi afară.

Luna în declin plutea pe un cer fără nori. Când să lase iar perdeaua jos, adie un vântuleț ușor care mișcă nițel perdeaua lăsând să pătrundă o slabă rază de lună. Raza căzu de-a dreptul pe peretele opus, schimbând la fiecare adiere de vânt formele și aspectele. Dick se lăsă răsuflând ușurat în perne și ațipi.

Raza de lună pribegi încetișor pe pereții odăii până ce se opri pe ușa lăcuită cu alb. În clipa aceea Dick tresări speriat din bezna neantului în care căzuse și se trezi. Ce anume îl trezise? Sclipirea lunii? Slaba adiere de vânt care mișcase perdeaua? Nici el nu știa, dar un instinct lăuntric îl avertiza că-l pândeste o primejdie ascunsă în taina nopții. Stătea culcat pe partea din stânga ușii a cărei clanță de alamă scliffea în bătaia lunii și clanța — nu, nu era o halucinație a creierului său amețit de somn ci chiar aievea — se mișcase, înainta spre el. Deschise ochii mari și pe când îi pironea ca hipnotizat spre ușa care nu mai era o bucată de lemn fără viață ci o făptură sinistă, cu o voință individuală, apăru în raza vederii lui, înfiorător de limpede în lumina gălbuie a lunii, o mână omenească. O mână numai, dar forma ei îl înfioră. Degetele lungi și puternice se răsfireau ca tentaculele unei caracatițe prin crăpătura ușii.

Dick făcu o sforțare și se rostogoli de pe pat pe dușumea. În aceeași clipă o făptură uriașă și grea sări pe pat și scoase un strigăt gutural care nu semăna nici a glas omenesc, nici de animal. Dick repezi mâna stângă la revolverul de sub pernă. Brațul lui gol atinse o secundă numai palma cărnoasă a unei mâini și simți un adevărat dezgust fizic. Cu dinții încleștați, se întoarse cu fața spre dușmanul lui nevăzut, apucă pe la spate perdeaua și o trase cu o smucitură jos. Lumina lunii se răspândi în întreaga încăpere. Dar camera era goală. Nici o altă suflare omenească afară de el. Ușa stătea deschisă de perete. Dincolo de ea se căsca bezna adâncă a nopții.

Dick pipăi cu băgare de seamă și întoarse comutatorul. Lumina izbucni dintr-o dată. Nimic. Simți un curent rece, ușa care ducea la bucătărie fusese și ea deschisă de o mână nevăzută. Alergă pe balcon și se aplecă peste balustradă. Zări pe agresor, o făptură fără formă definită, coborând pe o scară de frânghie care fusese legată de grilaj. Dick apucă revolverul să tragă dar în aceeași clipă umbrele nopții învăluiră făptura uriașă și sinistă.

Detectivul rămase nemișcat. Cercetă cu privirea curtea, cărările dintre garaje, dar pretutindeni domnea o liniște mormântală. Pe când stătea și asculta iscodind cu ochii, auzi în stradă huruitul unui motor care se pierdu fulgerător în depărtare.

Dick se întoarse în birou și se uită la ceas. Amândouă arătătoarele se găseau la patru. La răsărit apăreau zorile. Cine fusese individul care pătrunsese în casa lui cu gânduri criminale? Soarta lui Lew Pheeney îi veni în minte. De un lucru însă era sigur: agresorul din Curtea spânzuraților și vizitatorul acesta nocturn, erau una și aceeași persoană.

Se duse iar în bucătărie și trase în sus scara de frânghie. Nu putea înțelege cum ajunsese la balcon. Bănuî că o funie fusese aruncată de jos peste balustradă și apoi scara legată de celălalt capăt al funiei, apoi trasă cu aceeași funie în sus. Misterul care ascundea moartea lui Lew Pheeney se lămură. Tot pe aceeași cale pătrunsese ucigașul în casă. Retragera prin curte era lucru ușor, curtea fiind despărțită de stradă printr-un zid scund și strada aproape întotdeauna pustie.

Răsărise soarele, gonind cu strălucirea lui orbitoare, spaimele nopții. Dick era zdrobit de oboseală. Se aruncă pe jumătate îmbrăcat pe pat și căzu într-un somn adânc.

14

Îl trezi zbârnăitul telefonului. Se întoarse mormăind în pat și apucă receptorul. Chipul însă i se luminează când recunosc vocea limpede și dulce a Sybillei.

— Alo, d-ta ești? întrebă el vesel. Foarte drăguț din partea d-tale că ți-ai amintit de mine.

La celălalt capăt al firului se auzi un râs zglobiu.

— De unde știi cine sunt? Nici nu ți-am spus cum mă cheamă.

— Dar bine, domnișoară Lansdown, se poate să nu-ți recunosc vocea? — Apoi după o pauză: Ai avut vreun motiv anumit ca să mă chemi?

Peripețiile de peste noapte îi reveniră în minte și-l cuprinsese teama și îngrijorarea să nu i se fi întâmplat ceva și făpturii acesteia atât de dragi lui.

— Nu, răspunse Sybil cam tărăgănat, aș vrea însă să-ți spun ceva care nu se poate discuta prin telefon.

— Dacă-i așa, vino, te rog, imediat. O să dau instrucțiunile trebuincioase portarului.

Sybil puse receptorul la loc. Nu înțelegea de ce era nevoie de dat instrucțiuni portarului, deoarece nu avea de unde ști că Dick anunțase acestuia din ajun plecarea lui pentru un timp mai îndelungat.

Detectivul se îmbracă repede apoi se apucă să facă niște jumări. Pe când sfârâiau ouăle în tigaie, auzi soneria zbârnăind.

Alergă să deschidă și ceru mii de scuze Sybillei că trebuie să-și vadă singur de gospodărie deoarece menajera lui era în concediu. Sybil îi ajută să pună masa, apoi după ce sfârși de mâncat, o întrebă ce vânt o adusese la el.

Biblioteca era închisă în ziua aceea și Sybil îi spusese că venise să-l ia ca să se ducă împreună la mormintele Selforzilor. Îl anunțase și pe Hawelock despre proiectul ei și acesta se oferise să-i întovărășească. După sfatul doamnei Lansdown se dusesese de dimineață la el și-i povestise ce i se întâmplase la Madera. Hawelock păruse foarte agitat și fusese de părere ca mama și fata să ceară ocrotirea poliției. Dar Sybil îl rugase să nu facă

deocamdată nici un demers ci să-l lase pe Dick să vegheze asupra lor.

Dick primi imediat propunerea ei. Avusese și așa intenția să viziteze în ziua aceea mormintele. După plecarea ei se duse imediat la bancă și luă cheile pe care le ținea în casetă iar la ora două opri mașina la numărul 107 din Coram Street.

— Ai găsit cheile? întrebă ea agitată, când îl văzu. Dick o liniști și porniră la drum.

Drumul îi făcea multă plăcere. Era o zi frumoasă de primăvară.

După un sfert de ceas opriră la casa lui Hawelock și-l luară cu ei.

— Ți-a divulgat domnișoara Lansdown secretul ei? întrebă avocatul pe Dick.

Acesta se uită întrebător la fată, dar ea clătină capul.

— Dacă e așa, nu vreau să mă priesc, zise Hawelock zâmbind, dar o să vezi și d-ta că bănuiala domnișoarei Sybil va putea fi un important punct de îndrumare.

— O bănuială care se va adevăra în cavou? întrebă Dick.

— Poate. Dar înfrânează-ți nerăbdarea, domnule detectiv; se întâmplă uneori ca și amatorii să scuture surprize din mâneca hainei.

Dick se uită iar curios la Sybil care zâmbea enigmatic. Dacă ar fi prevăzut ce se va întâmpla în cavoul Selforzilor, ar fi renunțat bucuroasă la dezvăluirea misterului.

Când automobilul trecu de Horsham, cerul începu să se acopere de nori, iar când opriră după două ceasuri în poarta parcului castelului, nori negri și amenințători întunecaseră cerul.

La sunetul claxonului o femeie simplu îmbrăcată ieși din căsuța portarului. Se ploconi în fața lui Hawelock și deschise cu grabă poarta.

Drumul era bine îngrijit, parcul de asemenea.

— Pretutindenii domnește o curățenie exemplară, zise Hawelock cu oarecare mândrie. Lordul poate veni în orice moment; ne lipsește numai un personal de serviciu bine disciplinat, care se poate găsi însă la rezezeală.

— Așadar, nu se află nici un servitor în castel? întrebă Dick.

— Numai administratorul și soția lui, răspunse Hawelock. Administratorul e însă un priceput grădinar și îngrijește și de parc.

Afară de asta din când în când angajăm o droaie de femei la scuturat, de aceea nu s-a ruinat castelul. Păcat numai că e pustiu. — Tăcu un moment, apoi urmă cu vioiciune: de altfel am primit iar o scrisoare de la Selford prin care-mi face cunoscută că, spre părerea lui de rău, e silit să-și amâne venirea până la iarnă. Asta înseamnă că-l vom avea de-abia în primăvara viitoare.

— Unde se află acum lordul? întrebă Dick.

Hawelock dădu din umeri.

— Asta e o întrebare fără răspuns. A fost în Cairo, poate acum să fie în Damasc. Tare aş vrea să fie ori el în Marte, ori eu în lună.

Maşina se opri. În mijlocul unei pajişti întinse se ridica mândru castelul, o clădire impunătoare cu turnuri şi hornuri, în stil rigid de pe vremea Tudorilor. Scârţâitul pietrişului atrase atenţia intendentului care ieşi afară să vadă cine e. Intendentul era un om în vârstă mijlocie, cu o aparenţă de om simplu şi de treabă. Schimbă câteva vorbe cu Hawelock, se plânse că se năruise un gard şi că un stejar putrezise din rădăcină.

— Poftiţi, vă rog, zise Hawelock coborând din maşină. Avem un drum de o jumătate de ceas şi trebuie să ne grăbim dacă nu vrem să ne facă ploaia learcă.

Arătă apoi cu bastonul spre cerul înnourat şi ameninţător.

Avocatul o luă înainte, ceilalţi doi în urma lui. Traversară o livadă cosită, cotiră într-o grădină cu pomi fructiferi şi ajunseră într-o curte părăsită în care cotcodăceau vreo câteva găini şi moţăia un câine ciobănesc. În dosul acestei curţi se întindea parcul. Un dâmb care ţinea adăpost castelului împotriva crivăţului prezenta un aspect încântător şi înveselea puţin mohoreala castelului.

Când urcară în vârful dâmbului unde începea desişul pădurii, Dick avu impresia că tăcerea formează ca o boltă tainică deasupra capetelor lor. Nici foşnet de frunze, nici ciripit de păsărele. Totul părea mort şi când privirea căuta să pătrundă prin frunzişul din vârful copacilor, zărea câte un nor întunecat care sporea înfiorarea.

O potecă îngustă ducea în zigzag prin pădurea din ce în ce mai deasă. Ramuri încărcate de frunze opreau parcă în loc pe drumeţii care cutezau să calce în acest loc uitat şi părăsit.

Dar deodată o zare de lumină răsări printre trunchiurile dese și la o cotitură a potecii se ivi un luminiș în mijlocul căruia se ridica o stâncă pleșuvă.

— Țasta e cavoul Selforzilor, zise avocatul, arătând cu bastonul spre stâncă. Intrarea la morminte e în partea cealaltă.

Pătrunseră în luminiș și ocoliră stâncă. Dintr-o deschizătură săpată în piatră se căsca o beznă adâncă. Un grilaj de fier, mâncat de rugină zăgăzuia intrarea. Hawelock scotoci prin buzunare și scoase o cheie de modă veche pe care o vârî în broască. Ușa se deschise cu un scârțâit sinistru. Un felinar atârna pe peretele de stâncă. Hawelock îl aprinse și lumina se prelinse pe treptele unei scări anevoioase.

— Lăsați-mă pe mine întâi, zise el.

Se aplecă și porni cu băgare de seamă pe scară. Un aer îmbăcsit de miros de putregai îl izbi în față. Pe trepte crescuse în voie mușchiul. Dick numără treptele; erau douăsprezece. Pătrunseră într-o încăpere mică, boltită, despărțită tot printr-un grilaj de fier de restul cavoului. O deschiseră cu aceeași cheie.

Dincolo de ușă se întindea un gang îngust. Pe o parte și pe alta erau mormintele — câte zece de fiecare parte; în fund, unde se sfârșise gangul mai era un mormânt. Uși grele de stejar străjuiau mormintele lorzilor Selford. Pe fiecare ușă scria săpat în lemn numele adormiților întru Domnul dar pe alocuri vremea ștersese aproape în întregime numele.

— Uite, vezi, ăsta era secretul Sybillei Lansdown, zise avocatul și ridică în sus felinarul.

Lumina se răsfrânse pe ușa din fund. Aceasta nu era ca celelalte ci de piatră și avea șapte broaște. Șapte plăci rotunde de metal cu creștături prelungi puse în linie dreaptă unele sub altele.

Acum înțelese Dick. Acesta era mormântul pe care nici dibăcia lui Lew Pheeney nu fusese în stare să-l deschidă. Aci, în adâncul acesta înfiorător lucrase el cu perspectiva unei recompense de o mie de dolari înaintea ochilor și cu moartea pândind în spatele lui.

O ramă fantastică alcătuită din hârce de mort, împrejmuită ușa și două schelete de piatră de un realism macabru țineau loc de stâlpi.

Dick ciocăni în ușă. Nu se auzi nici un ecou. Trebuie să fi fost de o greutate și grosime neobișnuită.

— Cine e îngropat aici? întrebă el.
Hawelock îi arată în tăcere inscripția:

*Aici hodinește întru Domnul
Nevrednicu-mi trup, păcătosul
Șapte broaște-mi păzesc somnul,
Eu, întemeietorul neamului Selford.*

— Aici e înmormântat Sir Hugh, dar inscripția datează de la precedentul Selford, explică Hawelock. A poruncit să se dărâme ușa cea veche care avea tot șapte broaște și a pus să facă una de beton armat. Mai întâi însă a hotărât să se răscolească tot mormântul dar n-a găsit nimic decât o urnă goală de piatră. De altfel nici nu se vede altceva când te uiți înăuntru.

— Cum să te uiți înăuntru? întrebă Sybil cu mirare, că nu e nicăieri vreo deschizătură.

— Ba da, zise Hawelock și apăsă pe placa din mijloc a ușii pe care era inscripția. Tăblia alunecă într-o parte și lăsă loc unei deschizături înguste.

— Ar fi trebuit să iau cu mine o lampă de buzunar, zise Hawelock cu părere de rău.

Dick o scoase pe a sa și făcu lumină.

În dosul ușii se afla o încăpere de stâncă. Pereții erau muceziți și plini de umezeală, dușumeaua de piatră plină de praf, în mijloc se ridica un altar iar în altar o urnă.

— Ciudat, zise Dick cu glas scăzut. Urna e prea mică pentru un corp omenesc și pe vremea aceea nu se știa încă de incinerare. Nu cumva or fi în ea giuvaeruri?

Hawelock clătină capul:

— Lordul Selford... începu el, dar își rupse vorba. O flacără albastră străfulgeră în gangul cavoului.

Cu un țipăt de spaimă Sybil se încheștă de brațul lui Dick.

— Fulgeră, zise liniștit Hawelock. Tot ne-a apucat ploaia după cum vâd.

De-abia sfârși fraza și un tunet înăbușit cutremură stânca până în temelii. Urmă iar un fulger care lumină sinistru ușile mormintelor. Sybil se împletici. Dick o cuprinse în brațe.

— Nicăieri nu putem fi mai în siguranță, zise el ca s-o liniștească. De altfel furtuna nu e un lucru de groază ci o

frumoasă manifestare a elementelor naturii. Pe când mă aflam în Manitoba...

Un fulger îi tăie vorba. Mai luminos ca celelalte se pierdu în izbucnirea unei explozii care făcu să se cutremure pământul sub picioarele lor.

— A trăsnit undeva, zise Dick cu liniște. În clipa aceea se auzi deasupra lor un zângănit puternic ca și când s-ar fi prăbușit o bucată mare de metal.

Dick dădu drumul Sybilei, porni în goană prin gangul cavoului și urcă înnebunit treptele.

Un fulger năprasnic îi luă vederea, bubuitul tunetului îl făcu să se clatine și... văzu ceea ce prevăzuse: grilajul de fier era închis și pe lutul umed de afară se desenau urme de pași de o mărime uriașă.

15

Hawelock și Sybil se iviră din adâncul întunecos al cavoului. Ochii Sybilei erau măriți de groază, iar Hawelock galben ca un mort. Mâna cu care zguduia grilajul tremura.

— Cine și-a permis gluma asta proastă? zbieră el înfuriat în vuietul furtunii.

Vocea îi tremura, spaima îi transformase glasul într-un sunet strident.

Dick nu-i răspunse. Privea cu buzele strânse în desișul pădurii. Numai în câteva minute lumina vie a zilei se prefăcuse într-un întuneric amenințător. Ploaia cădea cu zgomot, se izbea cu furie de pământ și-l împrășca în față. Primejdia îi ascuțise lui Dick vederea într-un chip supranatural. Văzu deslușit cum se mișca ceva în dosul tufișurilor de rododendroni. Un fulger tăie văzduhul și luminează o pulpă goală. Detectivul îndreaptă repede revolverul și trase de două ori la rând.

Ar fi tras și a treia oară dar Sybil îi cuprinse brațul plângând.

— O, te rog, nu trage... se rugă ea, nu știm încă dacă avem dreptul să ucidem pe cineva.

Își rezemase capul de pieptul lui. Dick, cu un zâmbet fugarnic, lăsă arma în jos.

— Dă-mi cheia d-tale, zise el scurt lui Hawelock.

Vări brațul printre gratii fiindcă broasca era pusă numai pe din afară, băgă cheia înăuntru și o suci odată. Ușa se deschise.

— Duceți-vă înainte că vin și eu îndată, zise el Sybillei și într-o clipă dispăru în tufiș.

Nu merse mult și zări ceva sclipind în iarbă. Se aplecă și dete de un tub pătat de sânge. Deci, gloanțele lui nu dăduseră în totul greș. Tubul putea să aibă o lungime de vreo două picioare. Era atât de greu încât Dick de-abia îl ridică de jos. La capătul lui se afla un maș de cauciuc. După ce făcu iar vreo câțiva pași găsi încă un tub aidoma cu celălalt, dar pe care se afla o etichetă care fusese răsucită jos la celălalt. Cu toată umezeala care ștersese cuvintele, Dick descifră: «Clor. Atențiune. Otravă». Detectivul se ridică încet de jos. Așadar fusese pus la cale un atentat cu gaze asfixiante. Doza era atât de puternică încât conținutul unui singur tub ar fi fost de ajuns să-i ucidă pe toți trei în fundul cavoului. Dădu cu băgare de seamă la o parte ramurile tufișului dar pe uriaș parcă-l înghițise pământul, iar urmele pașilor lui fuseseră șterse de ploaie.

Cu pași grăbiți își ajunse tovarășii. Fulgerele se repetau mereu, iar ploaia nu mai contenea. Vârfurile copacilor se îndoiu de vânt, tunetele bubuiau. Sybil pășea anevoios pe pământul accidentat. Ramuri ude de ploaie o izbeau în față și-i zbârleau părul. Dick porni tăcut înaintea lor.

— Pe cine ai văzut și asupra cui ai tras? zise Hawelock cu glas răgușit. Știi cine era?

— O întruchipare a imaginației mele, răspunse Dick calm.

În sfârșit pădurea începu să se rărească. Răsuflară ușurați, deși erau acum și mai expuși ploii. Dick întovărăși pe Sybil până la castel. Fu poftit înăuntru ca să bea o ceașcă de ceai, dar refuză. Rămânea încă de făcut ceea ce era mai important. Așteptă până ce se închise ușa în urma Sybillei apoi luă înapoi drumul pe care venise.

Când intră în pădure încetini pașii. Iscodea cu ochii în toate părțile, apărât de tufișurile mlădițelor. Ajunse la cavou și-l găsi tot precum îl lăsase. Scoase din buzunar niște cătușe și închise, după ce intră, grilajul. Nimeni, afară de el nu știa cum se deschid, deci nu ar fi putut pătrunde în urma lui în cavou. Apoi, cu lampa de buzunar în mână coborî treptele și se opri la ușa cu șapte broaște.

Cu cele două chei misterioase pe care le scoase din buzunarul interior al vestei, încercă să descuie broaștele. Una din chei se potrivea la broasca a patra, cealaltă la cea din urmă. Le suci în broască, dar ușa nu se clinti, înțepenită în balamalele ei masive. Dick înțelese că fără celelalte cinci chei totul era zadarnic.

Dădu tăblia la o parte și privi înăuntru. O firidă lungă fusese săpată în peretele lateral al stâncii. Acolo trebuie să fi fost cândva sicriul în care zăceau rămășițele pământești ale păcătosului. Din pricina umezelii însă, cadavrul putrezise foarte repede căci firida era goală și nu se vedea decât un strat gros de pulbere. Detectivul vârî cheile în buzunar și începu să urce îngândurat treptele ude de ploaie. Întâiul lucru ce văzu când ieși din cavou, făcu să-i înghețe sângele în vine.

În imediata apropiere a grilajului se afla tubul pe care-l văzuse mai adineauri în iarbă. Așadar, tot pândeau un dușman nevăzut prin tufișuri, pândeau viclean ca o panteră care e capabilă să dea ocol victimei sale ceasuri întregi până ce i se oferă clipa prielnică și dintr-o săritură să-i sară în spate și s-o sfâșie în bucăți. Dick era curajos și neînfricat, dar de astă dată se simți cuprins de o spaimă grozavă.

Ridică de jos cu mare băgare de seamă tubul și-l duse până la marginea pădurii, unde-l aruncă la pământ, gâfâind. Rămase apoi nemișcat și-și pironi privirile în tufiș. Instinctul de conservare îl îndemna să fugă. O panică neînchipuită pusese stăpânire pe el, dar nu se clinti din loc. Cu degetele înghețate dădu crăcile la o parte și de-abia după ce se încredință că următorul lui nu se află prin preajmă-i, luă drumul spre castel.

Cruzimea sălbatică a dușmanului său misterios, îndărătnicia cu care îl urmărea fără să ia în seamă rana pe care o căpătase, voința și energia de care dădea dovadă îl ridică într-o sferă supraomenească. Trebuie să fi fost un demon, un nebun poate, o faptură pentru care binele și răul n-aveau înțeles. Cavoul, descoperirea ușii cu șapte broaște care nu tănuia probabil decât pulbere și cenușă, era cât p-aci să-l aducă la moarte pe el și pe Sybil. La gândul acesta se cutremură.

Totuși, i se păru că cele petrecute nu puteau fi aievea, ci halucinațiile unui creier amețit de stupefiante. Avea impresia că trebuie din clipă-n clipă să se trezească din acest vis urât și să zâmbească de închipuirile bolnave ale creierului său. Era ud până

la piele când ajunsese la castel. Șiroaie mici se scurgeau de pe hainele lui. Totuși, nu mai vru cu nici un chip să rămână acolo și Sybil trebui să se supună dorinței lui.

— Ai fost în căutarea stafiei din pădure? Eu cred că n-a fost decât o închipuire a minții d-tale înfierbântate, zise Hawelock care își recăpătase sângele lui rece.

— Nu tocmai, răspunse Dick. Stafia n-am găsit-o, dar urmele ei, da.

— O fi rănit? întrebă Sybil cu glas compătimator.

— Nu însă grav, cel mult dacă l-o fi atins glonțul, o liniști Dick.

— Bine era de-l ucideai, făcu Hawelock cu o violență bruscă; n-ar fi fost nici o pagubă pentru omenire.

Avocatul împrumutase de la intendent o manta de ploaie, și înfășurat, în ea, se lăsă într-un colț al automobilului, închise ochii ostenit și nu-i deschise decât când mașina opri în fața locuinței sale.

Sybilei îi părea rău că-l îndemnase să facă excursia asta și-și ceru iertare. El însă o liniști cu blândețe.

— Uite-te mai bine la domnul Martin, e ud leoarcă și zgribulit de frig. Eu tot m-am mai dezmoțit nițel în manta. Afară de asta e bine că m-am convins cu ochii mei de mașinațiunile care se uneltesc; mă tem însă că cele ce am văzut, nu pot fi comparate cu cele ce ne-au scăpat din vedere.

— Mă înspăimânți, domnule Hawelock, făcu Sybil cu glas tremurător.

Hawelock clătină capul.

— N-am astfel de intenții, domnișoară Lansdown, dar, dacă nu mă-nșel, prietenul nostru comun — și se uită la Dick care ținea mâna nemișcată pe volan — a făcut o descoperire care dă mult de gândit.

Întinse mâna Sybilei, o strânse pe a lui Dick și intră repede în casă.

Dick era ocupat cu pornirea mașinii, care mergea greu din pricina pământului ud și cleios de ploaie. Sybil nu cutează să-l întrebe ceea ce ar fi vroit să afle.

Ajunși în Coram Street se despărțiră. Trebui să-i fâgăduiască fetei că imediat ce va ajunge acasă, va face o baie fierbinte și-și va schimba hainele.

De-abia ieșise din baie și chemă la telefon pe inspectorul Sneed.

— Îmi pare rău că te deranjez, îi zise acestuia, dar vreau să te rog ca, imediat ce vei fi terminat cu lenevia, să vii până la mine. Îți rezerv o mulțime de noutăți.

Sneed mârâi nemulțumit, apoi primi, astfel că nu trecu mult și sună la ușa locuinței lui Dick.

— Am obținut aprobarea pentru percheziționarea casei lui Staletti, percheziția va avea loc astă-seară la ora zece.

— Parcă porunciseși poliției din Sussex să fie gata la unsprezece și un sfert? întrebă mirat Dick.

— Ei, doamne, nu știi ce să mai faci ca să nu-ți pună bețe-n roate ăștia de prin provincie. Știi vorba ceea: Unde sunt moașe multe... Acum, hai să te-aud. Ai d-ta noroc să-ți sporești zilnic romanul cu un capitol.

Închise ochii și ascultă cu atenție. Nu-i deschise decât odată, când Dick îi povesti despre scara de frânghie pe care o găsisese agățată de balustrada balconului.

— Lew Pheeney, zise el scurt.

Dick dete din cap și urmă mai departe. Când ajunse în vizita lui din cavou Sneed se îndreptă în scaun.

— Mai are cineva o cheie la ușa grilajului, zise el încet. Și pe aceea de la mormântul din fundul cavoului. Șapte broaște, adăugă gânditor, șapte chei. Două sunt la d-ta. La cine sunt celelalte cinci? Dacă s-ar putea găsi și astea, misterul ar fi descoperit... sau și mai bine ar fi să nu mai aștepți și să spargi cât mai curând ușa.

Dick își aprinse o țigară.

— Ne-ar trebui pentru asta învoirea lordului Selford și nu cred că ne-ar da-o fără să cunoască motivele.

Sneed încruntă sprâncenele.

— Totuși ar trebui sparte broaștele.

— Imposibil. A încercat și Lew Pheeney dar n-a reușit.

Sneed tresări.

— Lew Pheeney... da... ai dreptate. A fost unul din aceia care au știut de misterul celor șapte broaște și din pricina asta și-a pierdut viața. Șapte broaște — șapte victime. Silva, Lew Pheeney sunt morți. Al cui e rândul acum?

Privea țintă înaintea lui dus pe gânduri. Apoi zise lui Dick:

— Arată-mi, te rog, și mie cheile.

Dick i le întinse în palmă. Lumina se răsfrângea pe metalul dințat și-l făcea să sclipească.

— Și nu-mi poți descrie în nici un fel pe monstrul acela despuiat? întrebă Sneed.

Dick clătină capul.

— Mâinile mele știu mai mult despre el decât ochii mei, răspunse el. Cu toată mărimea lui uriașă e sprinten și alunecă din mâini ca un țipar. Un singur lucru pot afirma însă cu siguranță: Ascultă de porunci care sunt în concordanță cu firea lui.

Dintre pleoapele aproape închise ale inspectorului izbucni o privire cercetătoare.

— Da?... făcu el târăgănat. Poruncile vin de la Staletti, care se slujește de victimele experiențelor sale, nu-i așa?

Dick afirmă. Urmă o lungă pauză în care pluteau parcă deasupra lor gânduri negrăite.

Inspectorul trase următoarele concluzii:

— E cert că tuburile se aflau mai dinainte acolo. Te așteptau mai de mult. Probabil că Hawelock n-a fost recunoscut la început și au crezut că d-ta ai deschis poarta de intrare, forțând-o. Altminteri ce sens avea s-o încuie? Deschiderea unei uși cu forța, cere timp. Ai fi fost mort cu mult înainte de a fi reușit s-o deschizi. A venit apoi Hawelock și de-abia atunci a fost recunoscut. Prezența lui la care nimeni nu se aștepta i-a cam zăpăcit pe agresori și astfel ai scăpat ca prin minune. Bineînțeles că e numai o părere de-a mea, cred însă că e conformă adevărului.

Se sculă greoi și-și destinse membrele.

— Și acum, să mergem la Staletti. Să dea Dumnezeu să prindem șoarecele în cursă.

16

Ușa fu deschisă cu forța.

Staletti aruncă o privire polițiștilor care păzeau scara. Alții împrejmuiseră casa. Un zâmbet șters flutura pe buzele lui palide. Chipul îi era mai galben și mai soios ca de obicei; era tras la față și barba încălțită. Purta un halat ponosit și era încălțat cu pantofi de pâslă.

În câteva cuvinte Sneed îi spuse scopul vizitei lui târzii și-i arătă ordinul pe care-l prinse de a-i face percheziția domiciliului.

Stalletti păru nepăsător.

— O, îmi amintesc foarte bine de d-v., d-le inspector — e nevoie să mai adaug: cu părere de rău? A, uite și pe domnul pe care l-am servit nu de mult cu benzină, urmă el uitându-se țintă la Dick. Pofțiți, domnilor, pășiți, vă rog, pragul modestului meu «tusculum».

Se înclină apoi cu o politețe exagerată și-și conduse musafirii într-o încăpere mare unde făcu pe dată lumină.

— Ce doriți să vă arăt mai întâi, domnilor? Salonul? Sufrageria?

— Laboratorul, răspunse Sneed, pe care ironia italianului îl făcuse să-și încrunte sprâncenele.

— A, templul științei vă ațâță curiozitatea. Bine. Urmați-mă. Modesta mea locuință e la dispoziția d-v.

Deschise o ușă care ducea în laborator și unde primise pe Cody. Sneed aruncă o privire bănuitoare la biroul pe care se aflau foi volante, cărți și jurnale. Nimic suspect nu atrăgea atenția privitorului.

— D-la mai ai, pe cât știu, un laborator în etajul de sus. Du-ne acolo, zise Sneed cu asprime.

Stalletti dădu din umeri.

— Cum pofțiți. Ca și aici, veți găsi și acolo dovezile cercetărilor mele științifice! Voiam numai să vă scutesc de un drum inutil.

Se întoarse în încăperea cea mare și arătă în tăcere scara care ducea la etaj. În coridorul de sus se aflau trei uși. Deschiseră pe cea dintâi și intrară într-o cameră luminoasă, mobilată — contrar luxului din parter — foarte sumar: un lavabo murdar, un pat de campanie vechi și un fotoliu jerpelit.

— Chilia unui savant, zise Stalletti ironic.

Ușa a doua ducea într-o încăpere care semăna cu un pod în care s-au aruncat fel de fel de lucruri vechi și netrebuincioase și în care domnea o murdărie și o neorânduială de nedescris. Într-un colț se afla un dulap de oțel, împărțit în sertare. Stalletti, pe care Sneed nu-l slăbea din ochi, înțelese privirea cercetătoare a inspectorului.

— Vreți să știți ce se află în dulap? Mă rog, poftiți de vă uitați, zise italianul, și trase unul din sertare care conținea o colecție de insecte exotice.

„Muzeul meu de științe naturale. De teama vreunui incendiu am făcut dulapul de oțel”.

Sneed aruncă o privire fugară asupra carapacelor cu sclipiri irizate, apoi se uită prin toate colțurile, dar nu găsi nimic suspect.

Cu fruntea încruntată, împinse ușa camerei următoare. Era o odăiță în care nu se aflau decât două saltele de paie și câteva pături. Altceva nimic.

— Cămara unde-mi țin vechiturile, zise Staletti, răspunzând la privirea întrebătoare a inspectorului.

— Acum să mergem la al doilea laborator.

Staletti dădu din cap. Conduse pe cei doi polițiști pe o scară cu vreo câteva trepte numai și se opriră înaintea unei uși înalte.

În dosul ei se afla laboratorul care, probabil fusese zidit mai în urmă. Prin două ferestruici făcute în tavan, pătrundea o lumină suficientă. Pe amândoi pereții încăperii erau polițe pline cu retorte. Pe un scrin se aflau diferite instrumente chirurgicale și un aparat de sterilizat.

În mijlocul camerei era o masă lungă și îngustă. Într-o neorânduială dezgustătoare, amestecate la un loc: un guzgan spintecat, cu etichete în sus, un microscop mare și scump, câteva unelte, aparate de măsurat, mai multe eprubete, un cântar mic și o sticlă de sifon cu un lichid roșu înăuntru și astupată cu un dop de vată.

Sneed se aplecă numaidecât asupra guzganului. Staletti își mușcă buzele și strânse pumnii, stăpânindu-și furia.

— Da, domnule inspector, zise el mios, te poți convinge și d-ta cum își petrece timpul liber un savant. D-ta, de pildă, te duci la un spectacol de revistă și-ți odihnești ochii la vederea unor picioare frumoase. Savantul cercetează pânțele guzganului și ochii lui văd în măruntaiele din fața lui cel mai adânc înțeles al vieții. Nu, nu, nu te teme, guzganul era mort când l-am spintecat, adăugă el repede când îl văzu pe Sneed pipăind cu neîncredere animalul. Legile d-v. sunt mai tari decât mine; m-au biruit. Nu mai fac vivisecțiune. Am renunțat cu inima sângerândă la cea mai înaltă cale a științei, fiindcă așa cere legislația greșită a țării d-v.

— Pălăvrăgești cam prea mult, Staletti, zise Sneed cu ciudă.

— Bucuria mă face vorbăreț, domnule inspector. Bucuria că văd și eu oameni de seama mea. Stau săptămâni întregi izolat în casă. Nu aud nimic decât foșnetul frunzelor și huruitul îndepărtat al motoarelor care trec pe șosea. O, dar nu sunt mâhnit din pricina asta. Mă duc cu gândul la cei ce stau tolăniți în automobile și al căror creier nu slujește decât la combinații banale de afaceri; la femeile sulemenite, care nu știu decât să flirteze, să fumeze și să joace tenis. Toți sunt legați între ei prin lanțurile sclaviei, prin grijile lor mărunte și poftele lor caraghioase. Eu nu depind de nimeni. Nici măcar de bucătăreasă n-am nevoie, fiindcă mă hrănesc cu carne crudă, după cum a fost vrerea creatorului meu, care m-a făcut carnivor. D-ta însă, domnule inspector, d-ta ești altfel decât paraziții din automobile, care mă enervează cu putoarea lor de benzină. Ești voinic și puternic. Te apropii de idealul meu. Ești variația binevenită a singurătății mele, de aceea, uite, vezi, vorbesc, vorbesc și nu mă mai satur ca să mă bucur cât mai mult de prezența d-tale.

Sneed lăasă să se scurgă potopul de vorbe ca ploaia pe o manta de cauciuc. Făcu un gest de nerăbdare cu brațele și cuvintele se prelinseră ca stropii care cad lină folos la pământ.

— Cine doarme pe saltelele cele de paie din odăiță? izbucni el.

— Nimeni, răspunse Staletti și clătină capul cu mirare. Vă spusei doar că îmi pun acolo lucrurile care nu-mi sunt de trebuință. Saltelele sunt...

Dar deodată o sclipire de înțelegere îi apăru în privire. Duse degetul arătător la nas.

— A, acum înțeleg... în taina sufletului d-tale sperai să găsești aici vreo câțiva copilași nevinovați. Gândeai, pesemne, așa: Staletti ăsta trăiește singuratec într-o casă izolată. Își are el motivele lui. Cele trei luni de închisoare nu l-au învățat minte. S-a apucat acum, nemernicul, să facă din niște fapte netrebnice și degenerate, vreo câțiva uriași ca cei din timpurile preistorice. Dar nu-i nimic de făcut, domnule inspector, crede-mă. În teorie, toate lucrurile astea grozave sună foarte frumos, dar în practică...

— Domnul Martin a auzit, când i-ai dat benzina, un țipăt grozav, îi tăie Sneed furios vorba.

— Zău? Foarte trist lucru și nesănătos. Observasem numaidecât, că era foarte enervat și agitat.

— A fost atacat de o făptură sălbatecă, aproape goală... Asta tot enervare era?

— Negreșit, domnule inspector. Nici nu-ți dai seama ce supus e un temperament nervos la astfel de halucinații.

Sneed își pironi ochii într-ai lui Staletti ca și când ar fi vrut să citească toate tainele care se ascundeau în sufletul acestui monstru. Staletti însă susținu privirea zâmbind ironic și fără să clipească din gene.

Sneed se întoarse în tăcere și părăsi cu însoțitorii săi casa.

Polițiștii se urcară în mașina lor și porniră încet pe șosea, cercetând cu privirea pretutindeni, dar nu văzură nici o groapă. Fusese acoperită la loc și pământul bine bătătorit.

Staletti stătea la fereastră și privea în urma lor. După ce-i văzu îndepărtându-se, începu să-și frece, zâmbind, mâinile, trase apoi sertarul dulapului de oțel și apăsă pe un buton. Peretele dulapului se dădu la o parte și din întunerecul dinapoia lui sclipiră doi ochi omenești.

17

A doua zi dimineată, Hawelock citea pentru a treia oară o scrisoare venită cu poșta, când îi fu anunțat Dick Martin.

— Sper că nu te-am deranjat chemându-te, domnule Martin, se scuză avocatul. Nu te-aș fi supărat dacă nu aș fi primit scrisoarea asta care mă pune pe gânduri și dacă evenimentele din ultimele zile nu m-ar fi preocupat atât.

Întinse lui Dick scrisoarea lordului, sosită chiar atunci din Cairo și care conținea următoarele:

« Dragul meu Hawelock,

Am primit cablograma d-tale, în care îmi ceri relațiuni despre doctorul Cody și mă grăbesc să-ți răspund. E adevărat că-l cunosc personal pe Cody, m-am întâlnit odată cu el în străinătate și am avut din când în când un schimb de scrisori cu el. Nu pot de fel înțelege de ce tăgăduiește. Probabil însă că-mi poartă pică fiindcă i-am refuzat, nu de mult, un împrumut de bani. Suma era destul

de mare, de altfel, și-mi scria că are nevoie de ea pentru a se apăra de un dușman primejdios pe care-l are la Londra. Îmi mai scria că viața îi e amenințată la fiecare pas. Bineînțeles că nu l-am luat în serios și temerile lui mi-au părut un pretext ca să-mi stoarcă bani. Scurt — l-am refuzat și de atunci nu mi-a mai scris și nici n-am mai auzit de el.

Profit de ocazie ca să te rog să transformi în bani lichizi 25.000 de pfunzi, pe care mi-i vei trimite imediat la Constantinopole, la hotel Pera. După primirea banilor, am de gând să plec la Odesa. Am auzit că în Rusia s-ar găsi proprietăți întinse care se pot cumpăra pe mai nimic».

Scrisoarea se termina cu vreo câteva fraze de politeță și era iscălită «Pierce».

— Și o să-i satisfaci cererea? întrebă Dick.

— N-am încotro.

Dick clătiră capul.

— Te încarci cu o mare răspundere.

Hawelock își mușcă nervos buzele.

— Ce pot să fac? Lordul e major. E clientul meu. N-am nici un drept să mă împotrivesc.

— Situația d-tale e cam penibilă, zise Dick.

— Destul de penibilă și crede-mă că m-aș lipsi bucuros de toate dacă s-ar găsi cineva să mă scape. Și directorul biroului meu, un om cu multă judecată, e de aceeași părere. Pasul trebuie însă bine cugetat, deoarece administrarea averii lordului aduce un beneficiu de vreo cinci mii de pfunzi anual.

Dick rămase înmărmurit, la auzul sumei.

— Atât de mare e averea lordului?

— Una din cele mai mari din Anglia și în fiecare an crește cu vreo câteva zerouri.

— Ferice de el! După cum văd stă mai bine ca mulți alții din tagma pairilor. Nu cumva a descoperit lordul bătrân vreo comoară?

Hawelock zâmbi.

— D-ta glumești și totuși așa e. A descoperit într-adevăr o comoară, o comoară nesecată de diamante negre. Minele lui de cărbuni din Yorkshire și Northumberland s-au transformat în ultimele două decenii în mine aurifere. Proprietățile lui din Africa

de Sud și Australia, valorează azi de o sută de ori mai mult decât pe vremea când le-a cumpărat el. Văd încă că d-ta te gândeai la o altă comoară, la bani de aur zăvorâți cu cele șapte broaște... Nu, domnule Martin, oricare ar fi taina pe care o ascunde ușa aceea, ea nu poate fi transformată în cifre, asta e cert.

— Nu i-a venit niciodată lordului pofta să deschidă ușa?

— Pe cât știu eu, niciodată. John e un băiat cu judecată, care știe ce vrea. Drept să-ți spun, nici mie nu mi-a trecut vreodată gândul ăsta prin minte până ieri. Dar cum am putea deschide ușa dacă nu avem cheile? În nici un caz lordul n-ar admite să se spargă broaștele; are prea mult respect pentru strămoșii lui. Am auzit însă că d-ta ai fi foarte dibaci în ce privește spargerea broaștelor. Ce-ar fi să încerci?

— Absolut exclus. Îmi cunosc eu talentele, dar aici aș da greș.

Hawelock dete din cap și puse mâna pe scrisoare.

— N-ai vrea să te duci d-ta cu banii la Constantinopole, domnule Martin? De astă dată ai da cu siguranță de el.

Dick clătină cu energie capul.

— Foarte mulțumesc — m-am săturat de călătorii.

— Regret hotărârea d-tale dar te înțeleg. Mai ușor ai putea pune mâna pe omul din lună decât pe Pierce.

Dick luă scrisoarea din mâna avocatului și o examinează.

— Nu s-ar putea să fie o falsificare? Întrebă el.

— Cu neputință. Îi cunosc scrisul cu particularitățile lui — cât p-aci aș putea zice mai bine ca pe al meu. Afară de asta scria uneori scrisori în fața mea și scrisul era același.

— Ar rămâne atunci posibilitatea să fii înșelat de o persoană care seamănă perfect cu el — un fel de sosie a lui.

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Obrajii lui supti, părul lui spălăcit, ochii care parcă privesc înlăuntrul lui, felul lui de a vorbi cu glas șoptit — așa ceva nu se naște a doua oară. Apoi mai are o aluniță în dosul urechii stângi. M-am gândit și eu într-o vreme la o astfel de posibilitate, dar mi-am dat seama că e absurd. Lordul ăsta îmi face mare bătaie de cap. Mă întreb dacă nu cumva a căzut victima unor șantagiști, cutreieră lumea ca un inconștient sau joacă singur un fel de comedie cu scopuri ascunse? Și, în definitiv, la ce se reduc toate? Domnul e un englez cuprins de spleen, care își pune demnitatea în întrebuintărea pingeelor.

Dick afirmă. Privirea lui stătea pironită pe foaia de hârtie cu numele hotelului din Cairo în cap.

— În orice caz trebuie să fie o ființă ciudată, zise el ridicând ochii. Scrisoarea asta e scrisă cu cerneală verde...

Sybil Lansdown avuse o noapte foarte agitată. Simțea că raporturile ei cu Dick pășiseră într-un stadiu cu totul deosebit și nu știa dacă trebuie să se bucure sau nu de asta. Se gândea rușinată că-și rezemase capul de pieptul lui. Se supără pentru slăbiciunea ei, care era ceva nou pentru ea. Cum putea un om din zilele noastre să se sperie atât de grozav de o descărcare electrică, încât să-și piardă cu totul cumpătul?

Era pe la amiază. Sala cea mare a bibliotecii se golise. Cărțile stăteau tăcute în rafturile lor. Unele păreau niște soldați care se țin drept în poziție de marș, altele aplecate, rezemându-se de camarazii lor ca invalizii care se întorc bolnavi și istoviți spre casă.

Deodată apăru în ușă o doamnă uscățivă, îmbrăcată cu un pardesiu de mătase neagră care împrăstia un violent miros de parfum în jurul ei, încât mirosul de piele al cărților se ascunse cu sfială în bucoavnele vechi ale bibliotecii. Femeia se apropie cu pași grăbiți de Sybil. În mână ținea o lornietă agățată de un lanț de aur.

— D-ta ești domnișoara Lansdown? întrebă ea cu glas strident.

Sybil dădu afirmativ din cap și se ridică de pe scaun.

— Vin într-o afacere foarte delicată, urmă femeia, și șezu nepoftită jos. L-am cunoscut foarte bine pe tatăl d-tale, domnișoară.

Își scoase mânușile, lăsând dinadins să sclipească briliantele de pe degete în bătaia soarelui.

Sybil o privea uimită. Îi fu antipatică din primul moment. Înțelese că se ridicase din popor și nu-și putuse asimila gustul stratului din care făcea acum parte, prin averea ei. Degetele încărcate cu inele, parfumul violent, lanțul de aur mult prea gros, care-i atârna de gât, dovedeau că nu putuse mistui încă norocul care dăduse peste ea, așa că nu mai era nevoie de chipul ei grosolan care să-i confirme obârșia.

Începu să flecărească fără întrerupere.

— Tatăl d-tale a fost un om admirabil, dar prea încrezător din fire. Niște prieteni falși au profitat de bunătatea lui și l-au părăsit când au văzut că se duce de răpă. Ehehei, de câte ori nu spunea

bărbatu-meu: «Elisabeto, zicea el, să vezi că o să se întâmple o nenorocire». Și când s-a întâmplat cu adevărat, tatăl dumitale a fost prea mândru ca să se adreseze prietenilor lui sinceri. Noi l-am fi ajutat bucuroși.

Sybil se uita la ea uluită deopotopul de vorbe.

— Vorbiți în enigme, doamnă. În definitiv, cine sunteți dv. și ce doriți?

— Binele dumitale, drăguță. Eu sunt doamna Cody, răspunse vizitatoarea.

Cody... Cody... parcă mai auzise numele ăsta ori i se părea numai? Încreți fruntea încercând să-și aducă aminte dar degeaba.

— După cum îți spuneam, am venit în interesul dumitale, începu iar doamna Cody oarecum jignită. Bărbatul meu a fost cândva amestecat în afacerile tatălui dumitale și a avut pagube de pe urma lui. Acum în urmă a aflat unele lucruri care ți-ar putea restitui poate o parte din avere.

Bătu cu lornietta în masă.

— Să-ți spun drept, fetițo, a fost o mare nedreptate că tatăl dumitale a trebuit să acopere singur pierderile societății unde era președinte. S-au făcut o grămadă de matrapazlăcuri, da știi, niște matrapazlăcuri că ți se face părul măciucă... Bărbatul meu a adunat material, o, o grămadă de acte, uite pe atât de mare — și arată cu mâna la înălțimea cât trebuia să fie grămada — din care poți trage foloase ca să ți se dea ce ți se cuvine.

Sybilei îi venea amețală de atâta vorbă și trebui să se așeze pe scaun. Să fie adevărat? Și cu puțință? Adică de ce nu? Tatăl ei avusese de-a face în ultimii ani, mai ales după dezastru, cu fel de fel de oameni ciudați. Se poate ca printre cei păgubiți să fi fost și acest Cody și cercetând ca să-și scoată paguba, să fi făcut unele descoperiri folositoare. În orice caz vroia să vorbească cu el, dacă n-ar fi decât în interesul mamei sale care suferea mult de pe urma dezastrului, deși nu se plângea niciodată. Luă repede o hotărâre.

— N-aș putea vorbi cu bărbatul dv.? întrebă ea pe femeie, care atât aștepta.

— Cum să nu, drăguță, că doar de aceea am venit. Tocmai vroiam să te poftesc la noi la ceai. Bărbatul meu ține să-ți vorbească chiar astăzi. „Elisabeto, mi-a zis el, ia automobilul, du-te la biblioteca Bellingham și caută de convinge pe domnișoara Lansdown să ne facă cinștea să poftească la un ceai, în modestul

nostru cămin. Convorbirea noastră nu poate avea loc, într-un local public”. De aceea am venit. Drept să-ți spun, tare cu greu am putut afla adresa dumitale. Dar ce nu face omul când e vorba de copilul unui vechi prieten!

— Locuiți departe? îi tăie Sybil vorba.

— Ce e aia departe, când ai mașina ta! Și nu un Ford de alea — Doamne ferește! — ci un Rolls-Royce grozav — atâta-ți spun. Locuim în Sussex, aproape de șosea. Cât ai clipi, am și ajuns.

Sybil își aduse aminte că mai făcuse și ieri același lucru. Se uită la ceas:

— Bine! O să viu. Închidem însă la ora 4 și până atunci nu pot părăsi biblioteca.

— Nu face nimic, drăguță, se grăbi să spună femeia. Tot mai am eu câte ceva de târguit. O să te aștept atunci la patru, jos, în mașină.

Femeia plecă lăsând în urma ei ca o coadă de cometă, un violent parfum de chiparoase.

Sybil rămase câțva timp nemișcată. Vizita doamnei Cody trezise în mintea ei, în sufletul ei, amintirea unui tată iubit și tristețe timpuri dinaintea morții lui. Se simțea foarte mișcată. Grozava nedreptate care i se făcuse omului acela bun, o revoltă încă și astăzi. Mult, cu mult mai mult decât strălucirea de odinioară o durea nenorocirea nemeritată pe care o îndurase tatăl ei.

Telefonă mamei sale, ca să o pună la curent cu cele întâmplate, dar nu-i răspunse nimeni. Își aduse aminte că era vorba ca bătrâna să-și petreacă ziua la o prietenă, de aceea nu se neliniști de fel și atârnă receptorul la loc. Primul ei gând fuse la Dick. Nu voia să-și mărturisească sieși că în sufletul ei rămăsese puțină nesiguranță și i-ar fi fost drag să audă glasul lui puternic și cald. Ceru numărul telefonului detectivului, dar sună și aici în zadar.

La ora patru părăsi biblioteca. Automobilul o aștepta în stradă. Șoferul era un băiat tânăr, îmbrăcat într-o livree simplă. Când o văzu, îi zâmbi prietenos și zâmbetul lui îi risipi temerile. Se urcă în mașină.

Tom Cawler puse motorul în mișcare. Luxosul automobil alunecă ca și când ar fi plutit; resorturile atenuau orice zdruncinătură.

— I-ai telefonat mamei d-tale? o întrebă doamna Cody, acoperindu-i genunchii cu o pătură de mătase.

Fata clătină capul.

— Nu era acasă.

— Atunci probabil că ai spus cuiva, să-i comunice despre plimbarea d-tale, ca să nu se neliniștească, când s-o întoarce?

— O, nu era nevoie. Mama e obișnuită cu așa ceva, fiindcă mă duc adesea cu prietenele mele la plimbare.

Doamna Cody nu mai zise nimic, dar pe buzele ei flutură un zâmbet de satisfacție.

18

— Așadar, d-ta ești fiica vechiului meu prieten Lansdown?

Cu aceste cuvinte o întâmpină Cody, când automobilul se opri în fața terasei locuinței sale.

Sybil îl privi cercetător și-și scrută memoria. Era sigură, că nu văzuse în viața ei pe acest omuleț cu chelia drept în creștetul capului.

— Nu-ți mai aduci aminte de mine? o întrebă el.

Sybil clătină negativ capul cu un zâmbet de scuză pe buze.

— Ei, făcu omulețul, nici nu e de mirare. Când te-am văzut ultima oară umblai de-a bușilea.

Oferi tinerei fete brațul și o conduse în casă. Doamna Cody îi aruncă o privire furioasă, dar el se făcu că n-o vede.

Când ajunse în salon oferi Sybilei scaunul cel mai comod și-i mai vâri câteva perne la spate, deși fata protesta râzând.

Masa era frumos împodobită.

— Acum sosește și ceaiul, drăguță. Desigur că drumul ăsta lung te-a obosit binișor, așa e? o întrebă Cody căutându-i privirea.

Deodată răsări ca din pământ înaintea lor doamna Cody. Cody, care se aplecase pe jumătate spre fată, se trase repede îndărăt.

— E, zise ea sever, hai puțin afară că am să-ți spun ceva. — Apoi, zâmbind mios Sybilei: domnișoară Lansdown, scuză, te rog, un moment pe bărbatu-meu.

Sybil, care prinsese mișcarea, își stăpâni un zâmbet. Făcu numai un gest cu mâna.

Cody, care nu era de fel dispus să asculte imputările nevastei sale, o repezi numaidecât.

— Lasă că o să-mi spui mai târziu, dragă, făcu el supărat.

Femeii i se urcă sângele la cap. Aruncă o privire de ură chelbosului și văzând că el nici nu se sinchisește, ieși înfuriată din cameră.

Cody oferi imediat o țigară musafirului său și în curând fumul curăță atmosfera din odaie. În sală stătea șoferul, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Zăngănea gologanii și șuiera încetișor printre dinți. Când bătrâna ieși înfuriată din salon, el se învârti în călcâie.

— Cine e conia asta, mătușică? De ce se învârtește unchiul pe lângă ea ca un cocoș? Știi că e grozav de caraghios moșul?

— Nu e treaba ta, răspunse ea cu ciudă. Nu-ți băga nasul în toate că mă scoți din fire.

— Știi că e foarte drăguță, fetișcana? Mă mir că nu ți-e frică să-i lași singuri.

— Miră-te în gând, te rog... și acu du-te de bagă mașina în garaj că mai am și alte porunci de dat.

Tom Cawler dădu din umeri.

— Ce atâta zor? Nu știi vorba ceea: graba strică treaba? Ce are moșul cu fata?

— Parcă eu știu! răspunse ea cu glasul tremurând de furie.

Tom scoase un șuierat ușor. Așa stăteau deci lucrurile? Vulpoiul bătrân, pornise singur după vânat.

— Cheia e la ea? întrebă el încet.

Bătrâna îl privi incremenită. Culoarea ochilor ei spălăciți, păru că se șterge și mai mult de mirare.

— Ce știi tu de cheie?

Tom Cawler legănă capul și-și vârî iar mâinile în buzunare. Ca și când nu-i auzise cuvintele, zise iar:

— Casa e pustie. Trebuie să-mi fac singur ceaiul. Fata din casă și bucătăreasa au plecat în concediu. Ciudată afacere și ciudați oameni voi doi — tu și el.

Apoi, fără să se uite la bătrână, se îndreptă agale spre ușă. Apucă clanța, vru s-o deschidă, dar se întoarse brusc în loc.

— Ce aveți de gând cu fata, mătușă?

Bătrâna, care se stăpânise cu greu până atunci, izbucni:

— Taci, Tom, taci îți spun. Nu mă tot mătuși atât, că nu-ți mai sunt nimic. Eu sunt doamna Cody, mă-nțelegi, nemernicule, păcătosule...

Glasul ei devenise ascuțit pe măsură ce vorbea, dar se întrerupsese brusc.

Tom Cawler ieși pe ușă și se duse să-și ducă mașina în garaj.

De șapte ani trăia la mătușă-sa. Avea leafă bună și muncă puțină. Mulți l-ar fi putut pizmui pentru viața ușoară pe care o ducea, având tot ce-i trebuia din belșug. Toate acestea le datora unor taine din viața bătrânei, de pe vremea când nu se măritase încă și nu se numea doamna Cody, ca acum, și pe care el le aflase din întâmplare.

Ce zor avea, la adică, să întindă coarda? Văzuse el multe lucruri ciudate și închisese ochii. De ce să nu facă și acum tot așa?

Se căzni să pară nepăsător, pe când cobora agale. Dar deodată rămase în loc îngândurat.

Fusesse hoț — nici azi încă nu avea vreo părere hotărâtă în ce privește bunul altuia, dar lichea nu fusese niciodată. Și acum, dacă ar îngădui o faptă urâtă, criminală, n-ar fi și el un criminal?

Sângele îi năvăli la creier, inima începu să-i bată mai repede. Urcă scara în fugă.

— Când se întoarce cucoana în oraș? întrebă el provocator.

Bătrâna îi întoarse spatele.

— Nu se mai întoarce. Rămâne aici, răspunse ea posomorâtă.

Tom își mușcă buzele. Fără să vrea strânse pumnii.

— Cu învoirea ei? urmă el eu o ușoară amenințare în glas.

— Ce-ți pasă ție? Nu ți-e nici soră, nici logodnică.

— Eu am adus-o aici, urmă el cu îndărătnicie, tot eu trebuie s-o duc înapoi. Să nu-ți închipui că sunt în stare de orice faptă urâtă. Și hoțul poate fi om cinstit în felul lui. Și mai degrabă mi-aș reteza singur mâna decât să fac un rău unei biete fete fără apărare. Peste un ceas trag mașina la scară ca să iau fata.

Ieși trântind ușa cu atâta putere, încât se cutremură samovarul.

Doamna Cody turnă apa clocotită în ceainic. Mâna îi tremura, buzele îi erau strânse. Venele de la tâmplă se umflară cât

funia. După câțva timp duse ceaiul în casă, apoi se retrase în tăcere.

În sufletul Sybilei nu se trezise încă neîncrederea. Credea că doamna Cody se retrăsese dintr-un sentiment de delicatețe, iar bătrânul dusese o conversație fără importanță, vorbind despre lucruri de mult cunoscute de ea. În cele din urmă își pierdu răbdarea și cuteză o întrebare directă.

Cody se ridică, trecu în camera de alături și se înapoie imediat cu o mapă plină cu acte. Se apropie de ea și bătu cu degetul în scoarță.

— Roadele unor îndelungate cercetări, zise el. Să mă crezi, draguță, că n-ai alt prieten mai bun pe lume decât Bertram Cody.

Pe când își căuta ochelarii, privirea lui se opri ca din întâmplare la ceas.

— Doamne, șase și jumătate. Ar fi cam târziu pentru o expunere mai amănunțită.

Își trecu mâna pe frunte ca și când i-ar fi venit ceva în minte.

— Ce-ar fi dacă ți-ai petrece seara cu noi?

— Nu pot s-o las pe mama atâta vreme singură, răspunse ea scurt.

— O, n-avem decât s-o poftim și pe ea aici. Trimit imediat automobilul s-o aducă. De altfel cred că doamna Lansdown ar fi și ea bucuroasă să vadă actele.

— Atunci de ce nu te-ai adresat de la început mamei? întrebă Sybil.

Îi veni deodată bănuiala că acest Cody trebuie să fie un comedian dibaci.

— Știam că mama d-tale e încă prea îndurerată de moartea soțului ei, de aceea m-am gândit că nu ar fi nimerit s-o tulbur cu afaceri comerciale. Văd însă că n-am procedat bine excluzând-o de la tratativele noastre. Ei, nu face nimic, lucrul se poate remedia ușor. Mă rog, care e numărul telefonului dv.?

— Dar plănuisem să ne ducem astă seară la teatru, pretextă Sybil. Am și cumpărat biletele.

— Biletele se pot restitui. Oricum, eu să încerc să fac mamei d-tale propunerea.

Cody dispăru grăbit după o draperie și se întoarse după cinci minute vesel, frecându-și mâinile.

— S-a aranjat. Automobilul e pe drum. Mama d-tale s-a învoit. Biletele vor fi schimbate pentru o altă reprezentație.

Sybil îl privi înlemnită de mirare și ironie, când îl văzu cât de falnic se dăduse de gol; zâmbi disprețuitor. Biletele de teatru erau un pretext care-i venise în momentul acela în minte ca să scape de omul acesta, care îi era nesuferit. Era sigură că așa-zisa convorbire telefonică era născocită și omul mințea cu sfruntare.

Deodată dezgustul pe care îl simțise în pragul conștientului ei se prefăcu în scârbă.

Dar de ce o atrăseseră aici, de ce o rețineau?

Un fior de spaimă îi străbătu inima.

Primejdie! țipa ceva în ea; primejdie! îi spuneau nervii ei încordați.

Era ca și când s-ar afla pe o locomotivă în goană nebună. Libere erau șinele din lungul drumului, liniște în suflet. Dar deodată izbucni semnalul de alarmă. Roșu sclipi lumina. Primejdie! Primejdie! Și cu toate puterile suci frâna.

Vreme de secunde țină chibzuiala din creierul ei, vreme de secunde băt看 inima să-i spargă pieptul. Totuși, când se înapoie Cody, era stăpână pe sine.

— Foarte drăguț din partea d-tale, că vrei să mai rămân, zise ea și se miră că vocea nu-i tremura. E foarte simpatic la dv.

— E, nu zic nu, răspunse el cu îngâmfare și se așeză aproape de ea. De altfel, casa e a vărului d-tale, lordul Selford, eu am închiriat-o numai de la Hawelock.

— Îl cunoști pe Hawelock? întrebă repede Sybil, prinzând curaj.

— Nu personal. Directorul biroului a făcut tratativele și contractul. Dar d-ta îl cunoști?

Sybil clătină capul afirmativ și-l laudă chiar, în taină însă creierul ei lucra cu înfrigurare căutând o dezlegare, o ieșire. Cel mai bun lucru ar fi fost să-l facă să-i arate grădina. Afară, ar lua-o la fugă, bizuindu-se pe picioarele ei sprintene. Ar alerger la căsuța portarului, apoi pe șosea până în sat care nu poate fi departe, după cum băgase ieri de seamă. Își țintise ochii la fereastră.

— Ce vedere frumoasă aveți de aici!

Își sili genunchii care îi tremurau să-i susțină corpul; nu și-l simțise niciodată atât de greu.

Se apropie de geam.

— Trebuie să-mi arăți grădina, domnule Cody. Am o adevărată pasiune pentru grădini bine îngrijite.

Cody clătină capul.

— E mult prea umed pământul acum, după ploaie.

— Nu face nimic, râse ea și râsul îi sună străin și gol în urechi. Tocmai după ploaie e mai frumos și aerul mai curat. Miroase a iarbă fragedă și a pământ reavăn.

— Bine, domnișoară Lansdown, dacă îți face atâta plăcere, să mergem în grădină. Stai întâi să mai beau o ceașcă de ceai.

Își turnă ceaiul, apoi se uită la ceașca din care băuse ea.

— Dar bine, domnișoară, de-abia te-ai atins de el! O să-ți dau altul mai fierbinte.

— Mulțumesc, îmi ajunge, refuză Sybil și se așează iar în scaun. N-o mai țineau picioarele și știa că va avea nevoie de puteri — mai târziu.

Ce nesocotită fusese să se încreadă într-o femeie cu desăvârșire necunoscută. Negreșit, totul părea atât de plauzibil, dar nu i se întâmplase în ultimul timp lucruri cu totul bizare care ar fi trebuit s-o facă prevăzătoare la fiecare pas?

Își simțea gura uscată, gândurile i se rătăceau. Și iarăși o îmbie Cody cu ceai. De astă dată nu mai refuză. Își oțeli nervii ca să nu-i tremure mâna și duse ceașca la gură. Ceaiul avea un gust metalic. S-a trezit, își zise ea și puse după o sorbitură ceașca jos. Dar poate că era de vină și încordarea momentelor din urmă de-și simțea cerul gurii atât de sensibil.

— Stai nițel să mă duc să-mi iau șapca, zise Cody ridicându-se. Cu scăfârlia asta goală a mea, să nu mă pomenesc cu un guturai strașnic.

Sybil dădu din cap în tăcere. O senzație de greață îi paraliza limba. La ușă, Cody se mai întoarse odată.

Cu un geamăt, Sybil se încheștă de marginea mesei. Chipul îi era alb ca varul, privirea sticloasă.

— Vai de mine, domnișoară Lansdown, ți-e rău? strigă Cody.

Sybil căzu jos leșinată.

Cody o târî mai mult decât o duse până la divan, îi vârî o pernă sub cap și se uită la ea cu o privire de triumf.

Ieși apoi în vârful degetelor din cameră și încuie ușa în urma lui.

19

Găsi pe șofer stând pe terasă. Încălecaseră pe balustradă și fuma. Nici prin gând nu-i trecu să-și schimbe atitudinea când îl văzu pe stăpânul lui.

— Unde e nevastă-mea? întrebă el cu asprime.

Nemulțumirea îi congestionase fața. Nu cuteza însă să-i facă vreo observație lui Tom pentru lipsa lui de respect.

— Unde vrei să fie? Probabil la ea în odaie.

— Du-te sus și spune-i că am să-i comunic ceva.

— Du-te singur, răspunse Cawler obraznic și-și călcă mukul de țigară cu tocul.

Lui Cody i se urcă sângele la cap. Strânse pumnii dar lașitatea îi puse stavilă mâniei.

— Atunci du-te în sat și cumpără-mi câteva mărci că am niște scrisori urgente de expediat.

— Nici nu mă gândesc. Stau aici ca să supraveghez intrarea. Unde e fata?

— S-a culcat. Au apucat-o niște dureri de cap grozave.

— Nu avea semne de boală când am adus-o. Când se întoarce acasă?

— În orice caz astă seară nu, Tom. Rămâne la noi până ce îi vor trece durerile și un acces ca ăsta durează uneori douăzeci și patru de ore. Tocmai venisem să-i spun nevastei să înfețe așternutul din odaia de musafiri.

Tom Cawler nu zise nimic, dar ochii lui căutau amenințatori.

Cody se făcu mititel, dar cu îndrăzneala gălăgioasă, caracteristică lașilor, izbucni:

— Ce stai aici pe terasă și te zgâiești așa? Du-te la bucătărie, acolo e locul tău. Eu m-am însurat cu mătușă-ta nu cu tine, m-ai înfeles?

Tom Cawler vârî mâinile în buzunare, dădu capul pe spate și râse a batjocură.

— Da, ai dreptate — așa ai făcut și mare măgar ai fost. Mai bine te însuram cu talpa iadului decât cu ea, dobitocule!

Cody găfâia de furie.

— Cum, pungașule, așa îndrăznești să vorbești de singura ta rudă? N-ai de fel respect de...

Cawler își supse buzele și-și scoase bărbia în afară.

— Ba da, am mare respect de mârșăvia neveste-ti. N-am văzut încă o făptură omenească, o ființă care îi poată fi mai josnică și mai crudă ca ea. Stai, nu mă întrerupe, Cody. Șapte ani încheiați am tăcut, mi-am ținut gura, dar acum nu mai vreau să tac. Mătușă-mea și cu mine suntem un soi de oameni cu care te poți fâli. Un afurisit de sânge otrăvit curge în vinele noastre. Eu numai atât îți spun: de mi s-ar da toate averile din lume n-aș schimba cu femeia asta. E hrăpăreață și lacomă ca un balaur care își păzește comorile din peșteră. Banii îi stau lipiți de mâini ca smoala. Pentru un ban și-ar vinde sufletul dracului — darmite pentru o avere. Doamne, ce n-ar fi în stare să facă!

Închise ochii și când îi deschise țâșni din ei un fulger de mânie și ură care făcu pe Cody să se împleticească.

— Și-a vârât în cap că trebuie să-i fiu recunoscător. Pentru ce? Fiindcă m-a crescut în bătai și mă lăsă să rămân flămând fără urme.

— Adică, când a murit, îl îndreaptă Cody. Ai auzit tu vreodată de fratele meu geamăn Johnny? L-am visat azi noapte și de atunci nu mi se mai ia gândul de la el. Era un țânc de șapte anișori când a dispărut.

— A murit într-adevăr? Așa zice ea. Eu nu l-am văzut mort.

Răsufla repede. O dungă adâncă îi tăia de-a curmezișul fruntea. Cody se retrase de-a-ndăratele până la ușă și vru să pună mâna pe clanță, dar cu o săritură de tigru Cawler îi tăie drumul.

— Stai aici și ia seama la ce vreau să-ți spun. Am văzut cu ochii mei cum l-a bătut, sărăcuțul, până ce a leșinat. Și pentru o nimica toată. A căzut ca o cârpă la pământ. Și să cred că a murit de moarte naturală? Știe ea, nevastă-ta, de ce a murit... O să vie și ziua aceea în care o să dea socoteală de faptele ei. Dacă ar fi bărbat, aș ști eu ce am de făcut — n-ar rămâne un locșor teafăr în trupul ei. Așa — asta a fost răfuiala mea particulară care îmi stătea de mult pe suflet... Acu mă duc să scot mașina. Te-am avertizat, Cody.

Bertram Cody se uită lung în urma lui. Se făcuse pământiu la față, genunchii îi tremurau. Frica îi luase graiul și-i înăbușise orice gând de răzvrătire. Se opri în sală și-și șterse broboanele de

sudoare de pe frunte. Urcă apoi scara care ducea la etajul întâi și se îndreptă gâfâind spre camera soției sale. Trânti ușa cu putere. Se auziră apoi glasuri înfuriate, ceva căzu bufnind la pământ. Glasul strident al femeii se pierdu în hohote de plâns. Apoi se făcu liniște. După câțva timp femeia ieși din odaie, era cu ochii umflați de plâns, cu chipul schimonosit, cu buzele strânse. Coborî încet scara, se opri înaintea ușii salonului, ascultă cu luare aminte, apoi apăsă clanța.

Sybil stătea pe canapea. Își rezemase capul în mâini și gema înăbușit. Privirea îi era rătăcită. Își venise numai pe jumătate în simțiri.

Bătrâna o apucă de braț și o ridică în sus. Puse o mână sub subțioara fetei iar cu cealaltă o împinse înainte. Zăbovi mult până s-o urce treptele care duceau la mansardă. Se opri în fața unei uși necioplite, o împinse cu piciorul și zvârli pe Sybil pe un pat de campanie din apropierea ferestrei care ducea pe acoperiș.

Fata rămase nemișcată, cu ochii închiși. Se înserase. Bătrâna ieși din cameră, încuie ușa în urma ei și coborî în odăile de jos.

Când se trezi Sybil din buimăceala ei, nu-și putu aduce aminte de nimic. Sângele îi zvâcnea cu putere în vine și-și simțea capul greu.

Se ridică gemând. Lângă pat se afla o măsuță pe care ardea o lampă mică împrăștiind o lumină tulbure. Alături era un pahar cu apă și câteva tablete de aspirină. Luă instinctiv una din ele și bău pe nerăsuflăte apa din pahar.

Stătu apoi nemișcată ascultând zvâcnirile arterelor, care voiau parcă să-i crape țeasta capului. Încetul cu încetul însă zvâcnirile se potoliră și vâjăiturile din urechi se prefăcură într-un zumzet ușor. Deodată negura care acoperise amintirile ei se împrăștie. În durata unei secunde îi apărură totul în minte cu o claritate grozavă. Se dete încet jos din pat. Ochii însă nu cuprinseseră încă tot ce o înconjura; îi veni amețală și i se păru că se cufundă în neant. Dar trecu și asta. Începu să deslușească lucrurile din jurul ei. Văzu că se află într-o mansardă. Un dulap simplu acoperea unul din pereții încăperii. Masa de spălat era în apropierea măsuței de noapte, un scaun chiar lângă pat. Pe dușumea era așternut un covor vechi și zdrențuit.

Privirea i se opri la ușă. Printr-o crăpătură de un lat de palmă pătrundea lumina din sală. Sybil își concentrează toate puterile și se

îndreptă împleticindu-se de ușă. Zgudui clanța. Zadarnic. Ușa era încuiată pe din afară. Se întoarse atunci la fereastră. Dar era numai o ferestruică făcută în acoperiș și trebui să se suie pe un scaun ca să ajungă până acolo. Luă lămpița și cercetă geamul acoperit cu un strat gros de praf. O deschise greu. Își pierdu însă speranța, când văzu că ferestruica era prevăzută cu gratii dese de fier prin care nu putea scoate nici măcar capul.

Auzi deodată pași greoi urcând scara. Închise repede fereastra la loc, sări jos și duse scaunul la locul lui. Cineva descuie ușa. Cody intră în cameră. Ținea în mână o mapă cu acte. Părea îngrijorat.

— Dar bine, fetițo dragă, începu el încă din prag, ce-a fost asta? Nici nu-ți închipui ce spaimă am tras. Ți se întâmplă des să ai astfel de crize?

Ea îl privi uluită. Înțelese însă imediat ce vroia el să spună și zise târăgănat:

— Crize?

— Da, crize, ca să întrebuițez un termen mai blând. — Glasul îi deveni apoi din ce în ce mai aspru. — Nu vreau să-ți fac nici un fel de imputare. Doamne ferește! Păcatele părinților cad asupra copiilor. Nu cumva epilepsia e la dv. în familie ceva ereditar?

Obrăznicia acestui individ dezgustător o scârbea într-atât pe Sybil, încât nici nu-i răspunse.

— Negreșit că nu vreau să susțin cu siguranță, că au fost într-adevăr accese de epilepsie, începu iar Cody. Pentru asta nu posed destule cunoștințe de psihiatrie. Îmi închipui însă că epilepsie a fost, altminteri n-ai fi izbucnit așa deodată în răcnete.

Sybil se stăpânea cu mare greutate ca să nu-l strângă de gât. Trebuia însă, ca să nu-și înrăutățească situația.

— Nu-mi aduc aminte să fi răcnit, zise ea cu o voce care îi răsună în urechi ca un clopot.

Cody puse mapa pe masă, scoase din ea o foaie de hârtie și clătină capul cu mâhnire.

— Mi-am închipuit eu — inconștientă, pierderea memoriei — primul stadiu al bolii, al doilea e furia.

Sybil strânse cu atâta putere pumnii încât îi pătrunseră unghiile în carne.

— Lasă-mă să ies. Vreau să plec imediat de aci, zise ea.

Cody se așează în fața ușii.

— Mai domol, fetiço. Mai întâi avem de îndeplinit oarecare formalități.

Scoase din buzunarul vestei un stilou și-l deșurubă agale, apoi netezi încet cu palma foaia de hârtie.

— Iscălește mai întâi hârtia asta, apoi poți să pleci, zise el și-i arătă o foaie de hârtie scrisă mărunt.

Fata întinse mâna ca să ia hârtia dar el o trase repede îndărăt.

— Trebuie să înțelegi și d-ta, făcu el cu glas doctoral, fără să se uite la ea, că prin accesul de epilepsie pe care l-ai avut — vădit semn de isterie — m-ai pus într-o situație penibilă. Vroiam să am cu d-ta o convorbire foarte serioasă. La cele dintâi cuvinte te-a apucat criza și ai început să te zbați și să te zbuciumi. Te-am adus aici în odăița asta și te-am încuiat ca să nu-ți faci singură cine știe ce. Mamă să-ți fi fost și nu puteam să fac mai mult pentru d-ta. Bine, până aici toate bune, dar nevasta mea susține, și pe drept cuvânt, că astfel de cucoane isterice suferă uneori de mania persecuției. Poate că — zice nevasta — domnișoara Lansdown o să-și vâre în cap că i-am turnat ceva în ceai ca s-o reținem aici cu sila. Acu te-ntreb pe d-ta: cu ce am putea dovedi noi mai târziu, că nu a fost decât o închipuire de-a d-tale? Cu nimic. Și nici nu ne-ar crede pe cuvânt. Procurorii au de obicei cea mai proastă părere despre semenii lor. De aceea să nu mi-o iei în nume de rău dacă vreau să mă pun la adăpost de unele neplăceri. Am scris o declarație prin care se dovedește nevinovăția mea. Iscălește declarația și ești imediat liberă.

— Parcă ziceai că mama trebuie să sosească din moment în moment? zise Sybil, nevoind să scape prilejul unei lovituri în plin.

Cody însă prevăzuse eventualitatea unei astfel de întrebări.

— Am rugat-o prin telefon să renunțe la vizita asta, răspunse el fără să stea mult pe gânduri.

— Pot citi declarația? întrebă ea.

— La ce bun? Am pierde prea mult timp. Iscălește.

— Îmi ceri cam prea mult dacă crezi că o să mă recunosc singură nebună, zise Sybil dându-se cu un pas înapoi.

— Nici nu poate fi vorba de așa ceva. Tot ce-ți cer e să confirmi prin scris, purtarea mea cinstită și binevoitoare față de d-ta.

— Atunci de ce nu mă lași s-o citesc?

— Pentru simplul motiv că frazeologia juriștilor e ceva neînțeles pentru femei, așa că nu vei pricepe mai nimic sau vei da un înțeles greșit multor lucruri cu totul inofensive. Haide, iscălește și nu mă mai sâcâi atât. Am avut și așa destulă bătaie de cap cu d-ta. De spaimă nevastă-mea s-a îmbolnăvit și acum zace. Trebuie să mă duc în sat după doctor.

Pregăti stiloul și-l întinse cu un zâmbet convingător Sybilei. Aceasta se apropie de masă și văzu că foaia de hârtie era scrisă la mașină cu litere foarte mărunte. Cody puse repede palma peste hârtie. Cu mâna cealaltă îi arată locul unde trebuia să iscălească. Sybil, stăpânită de dorința de a se vedea cât mai curând liberă, fu gata să-i împlinească voia și luă stiloul în mână. Citi însă aproape fără să vrea printre degetele lui răsfirate câteva cuvinte suspecte:

„Dacă s-ar întâmpla însă ca sus-zisa Sybil Lansdown să decedeze înaintea sus-zisului Bertram Cody, se va...”

— Nu, făcu ea calmă și hotărâtă, din principiu nu iscălesc niciodată până nu citesc și chibzuiesc bine.

Atunci, masca de pe chipul lui căzu. Bărbia i se întinse în afară, printre buzele lui apărură într-un rânjet niște dinți lungi și îngălbeniți, ochii i se închiseră lăsând numai o crăpătură prin care țâșneau fulgere. Acum nu mai avea de fel aparența unui domn bătrân și jovial, ci a criminalului încăruntit în rele care nu se dădea îndărăt din fața nici unei mârșăvii.

— Iscălește, răcni el, sau te voi face să te căiești amarnic.

— Nu te mai osteni degeaba, că nu iscălesc, răspunse ea cu hotărâre.

Cody smulse hârtia de pe masă și o vârî în mapă. Atât aștepta Sybil. Dintr-o săritură fu lângă ușă. Apucă să pună mâna pe clanță, dar Cody o cuprinse de braț și cu o smucitură puternică o zvârli îndărăt. Sybil se prăbuși la pământ.

Ticălosul o privi cu ironie. Nici nu-și mai dădea vreo osteneală să se prefacă.

— Aici o să stai până ce te vei cuminti, domnișoară. Eu am vreme, pot s-aștept. Dacă poți și d-ta asta e altă chestie. Dacă nu ai destulă judecată ca să pricepi care e singura cale ce-ți rămâne să te vezi liberă, foamea o să te facă repede să-nțelegi.

Trânti apoi ușa în urma lui și întoarse cheia de două ori în broască. Se auziră pași coborând scara și... Sybil era singură.

Rămase câțva timp ca paralizată fără să poată lega un gând. Treptat însă își recăpătă liniștea și încercă să-și dea seama de situația în care se găsea. Speranța îi era la Dick. Era singura ființă care putea s-o scape din ghearele acestor ticăloși. Nu se poate să nu dea de ea și s-o salveze înainte ca foamea să-i ia orice putere de rezistență. Înainte de toate trebuia să împiedice pe Cody să pătrundă în cameră în timp ce va fi adormit.

Se trudi să tragă dulapul în dreptul ușii dar era prea greu și truda îi fu zadarnică. Împinse deci masa și lavaboul și le așeză astfel ca să întepenească clanța, apoi căzu istovită pe pat. Ca o panteră, somnul îi dădea târcoale. Se împotrivi din toate puterile. Deznădăjduită, începu să recile versuri, să spună alfabetul și tabla înmulțirii. Zadarnic însă. În mijlocul unor cifre, gândurile i se încălziră, o negură i se lăsă peste ochi și se cufundă în nimicnicie.

Se trezi brusc cu bătăi violente de inimă. De undeva, din haosul casei străbătuse până la ea un zgomot de pași furișați, un zgomot, pe care străjuitorul ei credincios, auzul, îl prinsese în somn și-l transmisese creierului. Cody venea oare iar ca s-o chinuiască și s-o amenințe ca mai adineauri? Fie. Se simțea oțelită, gala de luptă. Va ști să-și vândă scump viața. Dar zgomotul încetase. O vreme îndelungată totul fu cufundat într-o liniște adâncă. Dar deodată o bufnitură înăbușită răsună în casă ca și când un corp greu s-ar fi prăbușit la pământ. Cineva răcni, odată, încă odată, răcnetele se pierdură într-un vuiet nedeslușit.

Sybil asculta cu toată încordarea nervilor ei ațâțați, își apăsă mâna pe inimă, căută să-și stăpânească pulsațiile nebune...

„Au, au, au!.. ”

Prin toată casa străbătu un țipăt jalnic și dureros, un vaiet prelung. Era țipătul unei fiare îngrozite, un țipăt care îți pătrundea până în măduva oaselor. Sybil își încheștă mâinile de gratiile de fier ale patului. O clipă fu cât p-aci să cadă în nesimțire. Zvâcniturile arterelor și văjăiturile din urechi acopereau orice uit, zgomot. Dar când țipetele nu se mai repetară, se liniști.

Ascultă cu încordare la ușă. Se auzea un plâns înăbușit venind din încăperile de jos. Suspinele ținură vreo zece minute apoi se potoliră și ele.

Tăcerea dură multă vreme. Auzi apoi iar pașii aceia furișați oare urcau cu băgare de seamă treptele. În dreptul ușii ei încetară. Nu mai încăpea nici o îndoială, erau pașii unui om desculț. Sybil

alunecă jos din pat. Apucă scaunul în mâini, și se trase cu el cât mai departe de ușă. Strânse cât putu dinții.

O mână apucă clanța din afară și încercă s-o apese în jos. Sybil o înțepenise însă bine și clanța nu se clinti. Urmă iar o clipă de tăcere apoi cineva izbi cu atâta putere în ușă încât o mișcă din balamale. Dar ușa nu cedă. Oricine ar fi fost cel ce venise să pătrundă în cameră, n-avea nici o unealtă cu sine ci numai pumnul lui zdravăn. Auzi o hârăitură jos pe scânduri și-și îndreptă privirea spre prag. Sybil fu cât p-aci să răcnească înnebunită de groază dar se stăpâni. Ochii ei se pironiseră ieșiți aproape din orbite la degetul cel mare al unui picior de uriaș care apăruse în spațiul dintre ușă și prag. Degetul se trase îndărăt dar imediat, se văzură trei degete; erau umede și roșii de sânge. Și iată că două mâini grozave trecură peste prag și încercară să scoată de jos ușa din țâțâni. La vederea lor orice gând de împotrivire pieri din mintea ei. Deschise gura să răcnească de groază dar fălcile îi erau încleștate. Să iasă — să iasă de aci. Sări pe scaun. În momentele astea de panică nebună un singur gând — și acela nelămurit — i se înfipse în creier: să fugă prin fereastră. Uitase că fereastra care da pe acoperiș era zăbreliată. Apucă belciugul dar se dădu înapoi îngrozită. În dosul zăbrelelor, pe acoperiș, apăru un chip care o privea, un chip galben ca de mort, de pe care picura în stropi mari sudoarea.

20

Deoarece inspectorul Sneed împărtășea părerea lui Dick că dușmanii lui nevăzuți nu vor mai încerca un al doilea atentat împotriva lui, fiindcă cel dintâi nu reușise, dădu ordin să se ridice paza de la locuința detectivului. De aceea, când acesta se înapoie seara târziu acasă, i se părură odăile pustii și se simți cam izolat de oameni. Se dusesse după amiază la bibliotecă, în calitate de cititor, în realitate însă îl mânase dorul s-o vadă pe Sybil. Fuse însă foarte dezamăgit când i se spuse că domnișoara bibliotecară plecase cu o doamnă care venise s-o ia cu mașina.

Intră în bucătărie și simți inima strângându-i-se când își aduse aminte cât de drăgălaș făcuse ea nu de mult pe gospodina, pregătindu-i dejunul.

Luă o carte și încercă să citească, dar în zadar. Literele toate formau parcă un singur cuvânt: Sybil, și gândurile i se duceau mereu la misterul celor șapte broaște în care era, fără doar și poate, amestecată și ea. În cele din urmă îl prididi oboseala și se pregăti de odihnă. Duse aparatul telefonic în camera de culcare și se întinse în pat. O clipă îi trecu prin minte monstrul care era cât p-aci să-l sugrume în somn și se înfioră. Întinse mâna să stingă lampa, dar se răzgândi. Cu nici un preț nu voia să se lase stăpânit de nervi; judecata trebuia să biruie. Închise ochii și ațipi. Deodată tresări. Zbârânaia telefonul. Duse receptorul în ureche.

— Alo, cine e acolo? întrebă el.

— Stați, vă rog, la telefon, răspunse o voce subțirică.

Dick așteptă. Se auzi o pocnitură pe fir, apoi tăcere. Dar deodată...

„Asasin... ajutor... asasin”... se auzi răcnind, apoi iar: „Ajutor... e aici... aici... mă ucide...”

Mâna cu care Dick ținea aparatul tremura. Întreaga lui făptură îl mâna înspre nenorocitul care cerea ajutor. Și trebuia să stea acum neputincios atât de departe de locul crimei și să nu poată fi de nici un folos.

— Cine e la aparat? întrebă el cu glas răgușit.

Nici un răspuns.

— Cine vorbește? întrebă el mai tare. Răspunde, pentru Dumnezeu, altminteri cum vrei să-ți viu într-ajutor?

Tăcere.

Și totuși...

Răspunsul fu un răcnet, o izbitură înăbușită, un vaiet prelung.

— Cine ești? țipă Dick, cutremurat de spaimă. Cine ești și de unde telefonezi?

Se auzi glasul iar. Bâigui un cuvânt. Cuvântul se prefăcu în răcnet care se pierdu în plânset. Apoi glasul se îndepărtă ca și când ar fi fost smuls de lângă aparat. Dick mai auzi înăbușit în urechi cuvintele:

„Nu mă atingeți... Eram... în legătură... cu... Vă dau pe mâna... poliției... Ajutor... a-j-u-t-o-r !”

O pocnitură întrerupse răcnetul. Apoi urmă o tăcere mormântală.

Dick sună serviciul telefonic. După o vreme, i se răspunse.

— Ați putea stabili de unde am fost chemat? întrebă el.

— Mi se pare că din Sussex, răspunse telefonista. Aveți anumite motive să știți?

— Motive cât se poate de puternice. Era un strigăt, de ajutor. Cineva care mă cunoaște, se află în mare primejdie.

— Numele dv., vă rog?

— Dick Martin de la Scotland Yard.

— Profesiunea și numărul dv.?

Dick răspunse la întrebare.

— Mulțumesc. Puteți închide. Vă vom chema noi.

Dick Martin atârână receptorul și sări din pat. Cu perspicacitatea lui caracteristică înțelese că nu era vorba de o farsă ci un om în primejdie de moarte îi cerea ajutor. Nu știa al cui fusese glasul, dar îi păruse oarecum cunoscut. Pe când își lega șireturile la pantofi auzi telefonul.

— Aici serviciul telefonic. Vă comunicăm răspunsul la întrebarea dv. Adineauri ați fost chemat din South Weald, Sussex.

Dick rămase un moment încrămențit.

Ca la o reclamă luminoasă apărură în mintea lui literele de foc:

C-o-d-y

El era chiriașul casei din South Weald. El îl chemase la telefon, nădăjduind probabil că auzindu-l în legătură cu detectivul, ucigașii nu vor cuteza să-l omoare.

Se înșelase însă. Strigătele lui de agonie, dădeau dovadă.

Trecură câteva secunde până ce Dick fu în stare să ia o hotărâre. Chemă serviciul telefonic suburban și povestind pe scurt cele întâmplate, ceru să se comunice poliției respective crima ca să se ducă imediat la fața locului. În sfârșit, ceru numărul Brixton 9007. Primul lui gând fusese la Sneed. Trebuia să-i vie în ajutor. Numai de ar suna destul de tare clopoțelul ca să-l poată trezi din somnul lui de plumb. Spre mirarea lui însă, inspectorul răspunse imediat la chemare:

— D-ta ești, Dick Martin? Bine, omule, ce dracu te-a apucat de mă deranjezi de la partida mea de bridge? Joc cu vreo câțiva

colegi care habar n-au ce e aia bridge și i-am curățat pe toți. Niște ageamii — se auziră voci protestând — ce, nu cumva îți fi vrând să ziceți că nu așa? îi potoli Sneed bătaios.

Dick își pierdu răbdarea.

— Ci isprăvește odată cu prostiile, Sneed. Am să-ți comunic ceva foarte important. M-a chemat Cody la telefon. A fost atacat și ucigașii se află încă în casa lui — sunt aproape sigur.

Povesti apoi toată întâmplarea cu telefonul.

— Asta nu e glumă, răspunse Sneed grav. Să mergem acolo. Trimit imediat după o mașină.

— Mașina mea merge mai repede. Vin numaidecât să te iau.

— Bine, Martin. Eu o să-ți ies în cale. Să ne întâlnim sub podul șinelor. Inspectorul Elbert și sergentul Staynes o să ne însoțească.

— Perfect. Mă tem că o să avem trebuință de oameni voinici.

Dick atârână receptorul, bucuros de ajutoarele pe care le va avea. Luă repede mantaua din cui și se repezi la ușă, dar când o deschise rămase înmărmuri. O femeie, palidă ca un mort îi apărui în față.

— Doamna Lansdown! băigui el. Sybil! își zise el înfiorându-se.

— Nu știu ce să mai fac, se tângui ea. Fiica mea a dispărut.

— Poftiți înăuntru, făcu Dick, care-și simți inima bătând cu putere. Povestiți-mi, vă rog, tot ce știți. Orice amănunt poate fi de mare preț pentru mine.

Povestirea doamnei Lansdown nu ținu mult. Când se înapoiase acasă, la ora opt, Sybil nu se întorsese încă. Până la zece nu fusese îngrijorată. Întrebuse apoi la ora asta pe prietena la care știa că se duce uneori seara Sybil, să mai stea de vorbă. Aceasta nici n-o mai văzuse de câteva zile. A telefonat apoi la alte prietene, dar nici acestea nu știau nimic despre ea. Reușise în sfârșit să vorbească și cu colega Sybillei, care îi dăduse informații precise. O doamnă necunoscută venise s-o ia pe Sybil la plimbare cu mașina. Cine era doamna? Biata doamnă Lansdown își frământa creierii să ghicească, în zadar însă. Se făcuse miezul nopții dar Sybil nu dădea nici un semn de viață.

Dick o asculta cu atenție. Cu o putere uriașă căuta să-și stăpânească teama și îngrijorarea.

— V-a spus colega fiicei dv. cum arăta doamna aceea?

Doamna Lansdown afirmă.

— Vă rog să mi-o descrieți amănunțit.

Bătrâna doamnă dădu câteva indicații. Inima lui Dick se opri în loc. Recunoscuse din descriere pe femeia pe care o luase la început când fusese la Cody, drept menajera lui, dar care nu era alta decât soția acestuia.

Doamna Lansdown îl văzu îngălbenindu-se. Cuvintele îi amuțiră pe buze, se încleștă de brațul lui.

— Doamne, d-ta știi ceva. E în primejdie?

Dick clătină îngândurat capul.

— Peste două ceasuri o să știu lămurit, răspunse el, vrând să pară liniștit. N-ați vrea mai bine să așteptați aici răspunsul meu? Biblioteca mea vă stă la dispoziție.

— Nu, nu, e mai bine să mă duc acasă. S-ar putea ca dispariția Syblei să nu fie cine știe ce lucru grav. Poate că se întoarce și să nu se sperie când va găsi casa goală. Du-te, d-le Martin, nu mai zăbovi. Mașina cu care am venit mă așteaptă afară.

Nu mai era o clipă de pierdut. Dick îi ascultă sfatul și coborî repede scara. Smuci ușa garajului și scoase mașina afară. Se simți mai ușurat când roțile automobilului alunecară pe pavaj. Fiecare secundă îl apropia de locul crimei.

Sub podul liniei ferate îl așteptau trei mumii, înfășurate în mantale.

— Suiți-vă repede, le strigă Dick.

Sneed se așeză lângă el.

Dick privea strada pustie înghițită de farurile automobilului său.

— Domnișoara Lansdown a dispărut, zise el printre dinți, și mă tem că...

Tăcu o clipă. Automobilul făcu un virai brusc cotind la o curbă.

Când ieșiră la drum drept, Dick își exprimă în cuvinte rezezi și scurte bănuiala lui grozavă. Tăcu apoi o bucată de vreme, cu buzele strânse. Înregistratorul care marcă viteza se urca mereu.

— Poliția din Sussex trebuie să fie acum la fața locului — și în glasul lui se cunoștea teama și speranța în același timp.

— Să nu crezi una ca asta, Martin. Habar n-ai de încetineala cu care lucrează poliția de prin comunele suburbane, cum e, de pildă, Sussex. Probabil că sergenții nici n-au telefon prin apropiere

și poșta închide la zece seara. Presupunând chiar că poliția comunei a putut fi înștiințată, te asigur că nici prin gând nu i-a trecut comisarului să se deranjeze, fiindcă se ține de instrucțiunile date, care prevăd că nu se poate da crezare decât cererilor de ajutor verosimile. Căci, în definitiv, avem noi siguranța că era adevărat ceea ce spunea Cody? Poate că voia numai să-ți întindă o cursă?

Dick nu-i putu răspunde imediat deoarece avea de lucru la pompa mașinii.

— Nu, zise el în sfârșit, strigătul era sincer.

Trecu un sfert de ceas fără ca vreunul din ei să spună ceva. Fiecare era preocupat de gândurile lui.

— Nu e așa că ne aflăm acum în apropierea Curții Spânzuraților? întrebă Sneed scoțând capul pe fereastră.

— La stânga noastră, răspunse Dick și îndreptă reflectorul într-acolo.

La lumina vie a reflectorului se ivi brusc din întuneric zidul fărâmițat. Poarta părea și mai șubredă, de-abia ținându-se în balamale. Vârfurile întunecate ale copacilor se înălțau spre cer conturate de lumina lunii. O clipă numai, apoi totul se năruí iar în întuneric. Automobilul gonia înainte.

— O halucinație parcă, această afacere Selford, zise Sneed dus pe gânduri. Ori de unde ai vrea s-o apuci nimerești în gol. Mult așa da să știu ce gând urmărește.

— Cine? întrebă Dick tresărind.

— Cine? Lordul Selford. Ce-l face să cutreiere lumea ca un al doilea jidov rătăcitor? Ca să scrie o carte? Ca să cunoască oameni și locuri? Astea sunt vorbe. Orice tânăr pair al Angliei nutrește dorința să strălucească mai întâi în țara lui. Și-apoi, care i-ar fi interesul ca să facă să i se piardă mereu urma schimbând într-una localitatea? Ia socotește nițel. Alergi opt luni încheiate după el și n-ai reușit să dai ochii cu lordul o singură dată măcar.

— Drept e că nu l-am văzut niciodată în carne și în oase, dar am văzut o fotografie de a lui, fu răspunsul surprinzător al lui Dick.

Sneed tresări. La lumina lămpii din mașină, detectivul îi văzu ochii sclipind.

— Bine, omule, de ce nu mi-ai spus-o până acum?

— Ce importanță poate avea o fotografie? întrebă el calm.

— Să nu spui una ca asta. Dacă reușești să pui mâna pe fotografia unui criminal, îi dai repede de urmă.

— În cazul de față criminalul face parte din stratul cel mai de sus al nobilimii engleze, făcu el, zâmbind ușor.

Sneed îndepărtă cu un gest observația.

— Povestește-mi, stăruie el, cum ți-ai procurat fotografia. Prin Havelock?

— Da' de unde! Printr-o simplă întâmplare. Lordul se afla în Capetown când și-a făcut comisarul guvernului englez intrarea triumfală în oraș. Curiozitatea îl îndemnase să iasă pe balcon tocmai în clipa când un reporter fotografic lua fațada hotelului. La trei zile după asta, l-am rugat pe portarul hotelului să mi-l descrie pe lordul Selford care plecase mai înainte. Portarul mi-a arătat jurnalul cu fotografia. M-am dus imediat la redacția ziarului, am cerut clișeu și am scos o fotografie mărită după el.

— Și ce mutră are acest lord? întrebă Sneed cu încordare.

— O mutră obișnuită. În orice caz am avut impresia că o mai văzusem cândva.

Tăcu. Ajunseră la South Weald. Casele care mărgineau șoseaua păreau cufundate în somn adânc. Razele lunii se răsfrângeau în geamuri. Ici colo un lătrat de câine.

Automobilul se opri în fața poliției satului. La bătăile repetate și strigătele celor sosiți apărură capul zburlit al unei femei somnoroase la o fereastră a mansardei.

La întrebările lor, femeia spuse că nu auzise nici un fel de strigăt de alarmă. Bărbatul ei plecase după amiază împreună cu pădurarul să prindă niște braconieri. Telefon n-aveau. Și la ce bun? De când își aducea ea aminte nu fusese nevoie de astfel de lucru prin partea locului. O să comunice bărbatului când o veni, ce i-au spus domnii. Se cunoștea bine din atitudinea ei că polițiștii londonezi nu o impresionaseră de fel. Sneed se uită triumfător la Dick. Avusese și de data asta dreptate. Vorbele i se pierdeau în hurelul motorului. Mașina gonia nebunește apoi se opri brusc în fața porții din South Weald.

Dick sună claxonul la intervale regulate dar nici urmă de viață nu apărură din casa cufundată în beznă. Dick coborî din mașină și încercă poarta.

Trase zăvorul și o deschise.

O înțepeni pe dinăuntru și sări iar la volan. Cu un scârțâit ușor alunecară roțile pe nisipul aleii, apoi înaintea lor se ivi casa. Mașina stopă. Patru perechi de ochi cercetară fațada.

Nici o lumină la ferestre. O tăcere mormântală cufunda totul în întuneric și mister. Dick sună prelung. Nimic, nici o mișcare. Începură să bată toți cu putere în ușă. Pierdură timpul în zadar. Ridică de jos pietriș și izbire cu el în geamurile neblonite ale catului de sus. Dar nici de astă dată nu răspunse nimeni.

— Nu vor să deschidă, deci să spargem ușa, zise Sneed mănios.

Cercetă cu privirea casa. Ferestrele parterului erau prevăzute cu obloane. Nicăieri nu se zărea vreun geam. Dick arată în tăcere două ferestruici nezăbrebite care flancau portalul.

Sneed clătină capul.

— Cine să se vâre prin ele?

— Eu, zise Dick scurt.

— D-ta? — Inspectorul îl măsoară cu privirea din cap până în picioare. — Un pui de arici de șase ani, poate, dar d-ta?...

— Pe ce ne prindem? întrebă Dick.

Alergă la mașină și cotrobăi prin lădița cu unelte. Se întoarce cu o șurubelniță. Răcăi jos vopseaua de pe pervaz și deșurubă șuruburile, apoi scoase geamurile. Ajutat de cei doi polițiști se strecură cu picioarele înainte prin pervaz ca un țipar. Când simți picioarele pe dușumea, își trecu binișor capul. Nu se alese decât cu o zgârietură la ureche. Sneed se uita cu gura căscată.

Dick se îndreptă în șale și încercă să străbată întunericul cu privirea. Auzi ticăitul unui ceasornic. Își stăpâni groaza care îl întâmpină, ca ghearele unei fiare pânditoare și înaintă pipăind. Deodată sări înapoi. Mirosul lui extrem de fin simțise ceva. Aprinse repede lampa de buzunar. Dete la o parte lanțul de la ușă, trase zăvorul și deschise.

— Nu mai încape îndoială că aici a fost asasinat cineva, zise el. Miroase a sânge.

— A sânge? întrebă Sneed cu îndoială. Eu nu simt nimic.

Dick căută contorul electric și întoarce mai multe comutatoare. Se aprinse lumina în vestibul apoi pe scară. Deodată Sneed se încleștă de brațul lui Dick.

— Cine — cine? băigui el cu buzele vinete.

Își pironise ochii în sus și când Dick îi urmări privirea, zări umbra unui corp omenesc care stătea chircit lângă parmalâc, cu brațele atârinate în jos.

Dick scoase revolverul și cu sărituri de panteră se repezi pe scară. Se opri lângă trupul chircit de la picioarele lui.

— Vino-ncoa, Sneed, făcu el apoi cu glas domol și temător.

Inspectorul începu să urce treptele. De la jumătatea scării nu mai putu face un pas; rămase în loc încremenit. De sus, de lângă parmalâc îl privea cu ochii sticloși o femeie îmbrăcată în rochie neagră de mătase. Pe chipul ei înțepenit se vedea o expresie de groază atât de cumplită, ca și când ochii ar fi văzut masca Meduzei.

21

— E moartă, nu-i așa? întrebă Sneed după ce urcă cu pași anevoioși ultimele trepte.

Dick dădu din cap. Sneed se aplecă și văzu ceea ce împiedicase pe femeie să se prăbușească de tot la pământ. Femeia îngenunchease pe o ladă lungă acoperită cu covoare și așa o găsisese moartea. O întinseră binișor jos și începură primele cercetări. Nici o urmă de violență.

— Un atac de inimă, zise Sneed. Am mai întâlnit odată un astfel de caz. Femeia trebuie să fi văzut și auzit ceva grozav care a provocat moartea.

— Dar ce ține în mână? întrebă Dick și-i desfăcu anevoie degetele încheștate.

Un obiect tare căzu cu un sunet metalic jos. Dick se aplecă repede.

— Sneed, strigă el și arată ceva clipi tor în palmă. — A treia cheie a ușii din cavou. — Glasul îi tremura.

Schimbară o privire cu înțeles. Să fi sosit clipa dezvăluirii misterului?

Dick vârî cheia în buzunar. Sneed pipăia pereții.

— Vrei să dai de sârmele telefonului? îl întrebă Dick. Știu eu unde e telefonul. L-am văzut când am fost întâia oară aici. Se află în bibliotecă.

Dick porni înainte, dar mâna cu care se sprijinea de parmalâc, se încheștă spasmodic.

— Doamne... ia te uită colo.

Arată fâșia de covor, care acoperea scara. La lumina vie a lămpii zăriră o pată ciudată.

Ce era?

Ah...

Urma unui picior desculț.

Dick se aplecă și atinse pata cu degetul.

— Sânge, făcu el cu glas înăbușit. Așadar mirosul meu nu m-a înșelat. Piciorul trebuie să fi fost plin de sânge. Dădură și mai departe de urmele piciorului și din ce se apropiau de capătul scării, urmele erau tot mai accentuate.

— Urca câte două trepte deodată și aproape de locul unde se află femeia chiar câte trei, zise Dick. Dacă ne-am uita cu băgare de seamă, am da de urmele piciorului chiar și pe mozaic.

Dușumeaua din vestibul era parchetată și acoperită cu covoare persane de un roșu închis, așa că petele de sânge se deosebeau mai greu.

Ajunseră la o ușă a cărei clanță era înțepenită.

— E o broască automată, care se încuie de la sine, explică Sneed.

— Oare ce să fie în camera de dincolo? întrebă Dick.

Ușa camerei se deschise numaidecât. Îi întâmpină o lumină strălucitoare. Dick se încruntă bănuitor dar își aduse aminte că el singur întorsese comutatoarele.

Camera sluja de sufragerie. Masa era strânsă. Scaunele așezate la locul lor. Pe o măsuță se afla un aparat telefonic.

Se înapoiară la ușa încuiată. Aici era misterul.

Dick avea un drug de fier printre unelte, de care se sluja când trebuia să ridice mașina ca să-i umfle cauciucurile. Drugul acesta le era acum nădejdea. Îl vârî sub ușă și împinse cu toate puterile. Ușa se mișcă din balamale, pârâi prelung și căzu la pământ.

Se aflau în bibliotecă. Era și aici lumină. Detectivul își aruncă mai întâi ochii la birou. Telefonul atârna în jos, receptorul trântit pe scânduri.

În clipa când el și cu Sneed pătrunseră în cameră luminile se stinseră brusc.

— S-a atins cineva de siguranță? strigă Sneed polițistului care păzea intrarea.

— Nimeni, domnule inspector, răspunse respectuos sergentul.

Dick apăsă pe butonul lămpii lui de buzunar și lumineă dușumeaua.

În mijlocul încăperii se afla, pusă de-a curmezișul, o canapea. Ocoli canapeaua și dădu de un trup omenesc chircit jos și întepenit.

Era Betram Cody, pe care moartea îl secerase într-un chip grozav. Zăcea cu picioarele în sus, capul într-o băltoacă de sânge. Țeasta îi era complet sfărâmată. Căutară obiectul cu care fusese ucis și dădură, lângă sobă, de un cârlig gros de fier plin de sânge.

Toate sertarele biroului fuseseră deschise și golite. Ucigașii nu lăsaseră nici un peticel de hârtie. Ușile bibliotecii erau date de perete, cărțile zvârlite jos. Căutaseră și aci, probabil, documente compromițătoare.

Sneed își puse niște mănuși albe de bumbac pe care le purta întotdeauna cu sine, ridică de jos cu băgare de seamă cârligul și-l puse pe birou. Spuse apoi ceva inspectorului Elbert care trecu în sufragerie să telefoneze.

— L-am trimis să ceară Scotland Yard, zise Sneed lui Dick. Ampretele digitale trebuie fotografiate imediat. Afară de asta avem trebuință și de poliția de aici. Cazul e mult mai grav și mai complicat decât mi-l închipuiam.

Cercetară la lumina lămpii de buzunar pereții și dădură de o ușă care ducea într-un cabinet în care, probabil, stăpânii casei își luau de obicei dejunul.

— Cert e, zise Dick, că în momentul agresiunii, Cody îmi vorbea la telefon. Nevasta lui atrăsese pe domnișoara Lansdown sub un pretext oarecare în casa lor și domnișoara Lansdown e singura despre care nu știu încă nimic. Sneed, trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca s-o găsim.

Grija pentru viața Sybillei îl sugruma și în glasul lui stăpânit și calm se ascundea o îndoială chinuitoare. Fiecare clipă de neactivitate îl făcea să presupună lucruri înspăimântătoare.

— Dacă am putea pune mâna pe făptaș, făcu mănios Sneed. Trebuie să stea la pândă undeva, în preajma noastră, fiindcă lumina nu s-a stins ea așa, de la sine.

În clipa aceea veni și Elbert.

— Comunicația telefonică mi-a fost întreruptă brusc. Cineva a tăiat firul pe când vorbeam.

Sneed îl privi pe Dick cu înțeles, apoi se întoarse spre colegul lui.

— Ce te face să bănuiești așa ceva?

— Mi se dăduse centrala din Scotland Yard și tocmai vorbeam cu domnul Ebner, când auzii o pocnitură pe fir. Am cerut apoi din nou centrala telefonică, dar nu mi-a mai răspuns nimeni.

Sergentul Staynes avea din fericire o faclă și la lumina ei tremurătoare, căută cu băgare de seamă bateria. Se înapoie și comunică celor de față că o găsisese intactă, deci nu putea fi vorba de un scurt circuit.

— Ocupați încăperile de jos, Sneed, porunci Dick. Eu mă duc să cercetez etajele.

Urcă iar scara, dar întoarse privirile într-o parte, când ajunse în dreptul femeii ucise. Trecu din cameră în cameră. Toate ușile erau deschise, pretutindeni domnea ordine desăvârșită, nicăieri vreo urmă de-a Sybilei. Descoperi însă pe covorul din coridor, iar urme de sânge. Se luă după ele și ajunse la o scară îngustă. Pașii deveneau tot mai nedeslușiți apoi pieriră, doar ici-colo câte o stropitură. În cele din urmă dădu de o pată mare pe peretele spoit în alb, pata prelungindu-se astfel ca și când cineva rănit ar fi trecut lipit de perete și sângele care se scurgea din rană, mănjise albeața zidului. Câțiva pași mai încolo, Dick văzu o fâșie de cârpă plină de sânge, care trebuie să fi slujit la legarea rănii. De-abia acum se ivi în mintea lui Dick, dezlegarea tainei grozave. Asasinul lui Lew Pheeney, agresorul lui din curtea casei lui Staletti, omul care pătrunsese în două rânduri în locuința lui cu gânduri criminale, făptuise și crimele astea. Nu încăpea îndoială că nenorocitul de Cody se apăraseră cu îndârjire și disperare până în ultimul moment.

Cufundat în gânduri, Dick urcă scările și ajunse într-un coridor îngust al mansardei, care avea trei uși. Deschise întâia ușă și o închise dezamăgit la loc. În odăiță nu se afla decât o cadă de tablă. Ușa a doua ducea într-o încăpere plină cu boarfe și după praful răspândit pe lucruri se vedea că nu intrase nimeni de luni de zile în cameră. Ajunse la ușa a treia de la capătul gangului. Își dete imediat seama că aici se petrecuse ceva. Atârna desprinsă

aproape din balamale iar broasca fusese scoasă cu forța și se ținea numai într-un șurub. Puținele mobile din odaie se aflau în mare dezordine. Scaunul, masa de spălat erau trântite la pământ, ligheanul, paharul, sparte, patul răvășit, și, jos, lângă pat... mâna i se încleștă pe lampă, respirația i se opri în piept... o batistă micuță, plină de sânge.

Dick rămase o clipă înghețat în loc, își simți inima în piept ca un sloi de gheață, atât de greu, încât mai să-l prăbușească.

Răsuflă odată adânc, se aplecă și ridică batista. Căută monograma și o și văzu în mintea lui înainte chiar de a fi găsit-o.

Se uită apoi multă vreme cu ochii ficși la literele împreunate pline de sânge.

Nu era halucinație... nu era vis... era aievea:

S. L

Sybil Lansdown.

22

La strigătul lui, Sneed veni în fugă. Cercetară împreună încă o dată camera.

— Ușa e toată stropită cu sânge. Până și colo, jos, zise Sneed și coborî lumina. Urme vizibile de degete. Cineva a vârat, mâna sub ușă, căutând s-o scoată din balamale. Asta-i treabă de atlet. Tii, ce mână! Să știi, Martin, că ăsta era individul care te-a fugărit.

Dick clătină capul în tăcere. Acum, când îl știa pe monstru pe urmele Sybilei, simțea parcă l-ar fi strâns cineva de gât.

Sneed se ridică anevoie de jos. Privirea i se îndreptă spre ferestruica din tavan.

— Hm — hm — parcă ar fi luat-o cineva la fugă, urmărit din urmă. Ia urcă-te d-ta sus, Martin, eu sunt ceva prea gras pentru așa ceva.

Dick puse scaunul sub ferestruică. Sări pe el și pipăi în jurul ei ca să găsească de ce să se agațe. Se strecură pe acoperiș. Dădu de un burlan lat. Lumină înaintea lui și zări o scară rezemată de balustradă. Se târî cu băgare de seamă în lungul burlanului și privi în jos.

Se înapoie pe același drum și comunică lui Sneed ce văzuse.

— Trebuie să-i fi venit cineva din afară în ajutor, zise el. E sigur că a putut fugi.

Inspectorul măsură cu privirea distanța până la fereastră.

— Ajută-mi să mă urc, făcu el hotărât.

Lui Dick i se păru în primul moment cererea caraghioasă. Văzu însă în curând că, pe lângă corpul lui gras și gros, Sneed avea și o putere de urs. Singurul ajutor pe care trebui să i-l dea Dick, fură câteva cuvinte de încurajare și apreciere.

Sneed se așeză pe burlan, cu picioarele atârând prin fereastră și privi peste acoperiș.

Deodată își mușcă buzele, apoi zise arătând cu mâna:

— Individul a trecut și pe-aici. Vezi pata aia de colo? S-a sprijinit cu mâna plină de sânge de acoperiș, apoi a atins scara. Întâia și a treia treaptă sunt pline de sânge.

Dick își încleștă dinții. Slaba speranță care îi mai rămăsese când văzuse scara, se stinse cu desăvârșire.

— Eu o să țin scara. D-ta coboară jos și cercetează prin grădină dacă dai de ceva urme, zise Sneed.

Își înțepeni apoi bine picioarele în balustradă, ținând cu mâinile scara, pe când Dick se cobora în adâncul întunecos.

Când sări de pe ultima treaptă, văzu că se află în grădina de zarzavat. De amândouă părțile potecii de pietriș, căpățânile de varză stăteau înșirate la rând ca soldații la paradă.

— Ține bine scara, strigă Sneed de sus, că vin și eu. E mai bine să fim doi decât unul.

Cu toată teama grozavă care-i stăpânea sufletul, Dick zâmbi fără să vrea. Totuși înfipse scara în pământ și o sprijini cu toată greutatea corpului său pe când Sneed dădea o nouă dovadă de dibăcia lui.

Porniră apoi împreună să cerceteze grădina.

— Nu pricep cum a putut ieși de aici. Trebuie să fi trecut în grădina de fructe, dar de acolo pe unde a scăpat? se întreba Sneed. Hai să vedem și noi. Ce-o fi, o fi...

Dar de-abia făcu primul pas și...

Poc! poc! poc! se auzi deasupra capetelor lor, și din întunericul care-i înconjura, sclipiră scânteii de foc pe când în urechi parcă le-ar fi zumzăit o viespe înfuriată.

— Lasă-te la pământ! Stinge lumina! șuieră printre dinți inspectorul și în frântura unei secunde se trântiră pe pământul ud

de rouă. Apoi izbucni deasupra lor o salvă, un stacato neîntrerupt care umplea văzduhul de un zumzet, geamăt, pocnet și vaiet înfiorător. Dar tot atât de brusc precum începuseră, împușcăturile încetară dintr-odată. Tăcerea care urmă păru acum și mai adâncă și înspăimântătoare. Amândoi ascultau cu auzul încordat. Câteva minute nu se auzi nimic dar auzul fin al lui Dick prinse un fâșâit ușor ca și când tufișul de lângă el ar fi fost atins în trecere, de cineva. Dick descărcă revolverul în direcția aceea, dar nu se auzi în urma detunăturii nici un geamăt, nici o mișcare, nimic.

— Tare aș vrea să știu eu ce s-o fi ascunzând în dosul căpățânilor de varză, spuse pe șoptite Sneed. Un regiment întreg de soldați, o armată dușmană?

— Aș! Un singur om cu două pistoale automate, răspunse încet Dick. N-am putut număra împușcăturile fiindcă erau prea repezi, dar cred că erau pe puțin douăzeci.

Stătură încă vreo câteva minute în așteptare.

— Cred că acum ne putem ridica de jos, zise Sneed. Atmosfera e curată.

Dick se mărgini numai să pună îndoielnica întrebare «Crezi?», apoi porni în patru labe înainte. Mergea anevoie cu o mână pe trăgaciul revolverului, cu cealaltă sprijinindu-se în pământ. Pietrișul îi pătrundea în palmă, îi străbătea prin stofa pantalonilor, și-i zgăria genunchii.

Simți în cele din urmă că poteca de prundiș se sfârșise și că intraseră pe pământul lutos al grădinii. Ridică în sus capul și zări deasupra lui crengile pomilor fructiferi. O frunză desprinsă de vânt se lăsă din pom și-l atinse ușor pe frunte.

Ascultă câțva timp apoi se ridică în sus.

— Poți să vii, strigă el în urma lui, totul e în regulă.

Dar de-abia pronunțase ultimul cuvânt și cineva îi descărcă din imediata lui apropiere revolverul în față.

23

Glonțul trecu pe lângă el fără să-l rănească, dar zgomotul și șuieratul împușcăturii îl făcură să-și piardă o clipă cunoștința. Căzu în genunchi. După ce se dezmetici, auzi pași fugind. Sări iar

în picioare. Se împletici, își recăpătă echilibrul și porni în urma fugarului. Dădu de o sârmă întinsă și căzu iar lat la pământ. Când se trezi din buimăceală, îl văzu pe Sneed lângă el.

— A scăpat? întrebă acesta găfâind.

— Cred că da, răspunse Dick infuriat.

Luminară drumul și văzură că de la pom la pom erau trase piedici de sârmă. Atentatorul își asigurase fuga, deci nu putea fi vorba de un criminal obișnuit.

După ce cutreierară grădina, își deteră seama că aceasta era despărțită numai printr-un șanț de un lan de secară. Orice urmărire era deci de prisos.

Dezamăgit și zdrobit se înapoie Dick în casă. Unde era Sybil Lansdown? Gândurile lui își puneau mereu aceeași întrebare care rămânea fără răspuns.

După întâmplările prin care trecuse în grădină, îl întâmpină o surpriză plăcută în casă. Toate lămpile ardeau, puse la punct de sergentul Staynes care se pricepea la așa ceva.

În lipsa lor, inspectorul Elbert începuse cercetarea casei cu de-amănuntul. Martin și Sneed se asocieră și ei, dar nu găsiră nimic important. Pe când se aflau în camera de dormit a lui Cody, simțiră pământul cutremurându-li-se sub picioare. Un camion încărcat cu polițiști din Chichester, se apropia de casă.

Era probabil că Scotland Yard auzise îndeajuns din comunicația telefonică ca să-i dea înțelesul adevărat. Telefonase apoi imediat la poliția din Sussex ca să se trimită oameni în ajutor.

Sneed așteptă până ce oamenii fură împrăștiați prin casă, apoi își urmă cercetările. Trase de sub patul bătrânei o casetă indiană, sculptată și încercă s-o descuie cu o cheie din legătura de chei găsită în sertarul măsuței de noapte. În cele din urmă broasca cedă și capacul se deschise. Casetă era plină până sus cu scrisori, conturi vechi, bilete de teatru mototolite, și... un buchețel de flori veștede, presate. Dick se aplecă cu interes asupra casetei.

— Vezi, făcu Sneed, oricât ar fi de secătuită o inimă omenească, tot mai păstrează ascunsă în ea o urmă de romantism, și-i întinse lui Dick un pachet cu scrisori, legat cu o panglicuță de mătase.

— Uită-te d-ta la ele, eu o să controlez restul.

Dick dezlegă panglicuța și dădu imediat de două scrisori scrise de o mână de copil și iscălite: „nepotul tău Johnny”.

— Și eu care credeam că nu mai aveau alt nepot afară de Tom Cawler, zise Dick.

— De ce nu? întrebă Sneed rece. Ce, oameni ca ei nu fac copii?

Răsfoiră corespondența mai departe și găsiră o scrisoare în care era vorba și de Tom Cawler.

— Grozav aș vrea să știu unde s-o fi aflând acum acest Tom Cawler, zise îngândurat Sneed. Pe celelalte slugi le-au trimis de-acasă, asta e lucru sigur, dar pe el nu-l puteau ei trage pe sfoară cu una cu două. Mă duc să trimit oameni în urmărirea lui fiindcă n-am siguranța că nu a fost și el părtaș la crimă?

— Tom Cawler ucigaș? întrebă Dick cu îndoială. Pesemne că nu mai cunoști la oameni, Sneed. N-aș încredința pentru nimic în lume lui Cawler un inel cu briliante sau o linguriță de argint, dar viața mea, în orice clipă și fără nici o frică.

Dar Sneed nu se lăsa ușor convins. Clătină capul și răspunse:

— *Qui vivra, verra.*

Dick nici nu-l mai asculta. Găsise ceva ce-l interesa peste măsură. Era o scrisoare scurtă care conținea ruinătoarele rânduri:

Scumpă doamnă Cawler,

Am vorbit cu Staletti. Era foarte agitat și mi-a spus că lordul Selford e foarte grav bolnav. Te rog comunică-mi imediat ce e cu el, fiindcă d-ta ești mai în măsură ca oricine, să știi adevărul.

Tremur de nerăbdare când mă gândesc câte se pot schimba în curând. Scrie-mi, scrie-mi imediat.

Devotatul d-tale,

H. Bertram

Dick arată inspectorului scrisoarea.

— E scrisul lui Cody. Îl cunosc din carnetul cu însemnări. De ce-l chema atunci Bertram și acum Cody? Trebuie să fi avut un motiv foarte puternic ca să-și schimbe numele, zise el uitându-se lung la scrisoare, după ce i-o dete Sneed înapoi.

— Așadar se cunoșteau între ei: Cody, nevastă-sa, Staletti, bătrânul lord Selford. Un lanț misterios îi unea pe toți. De ce natură să fi fost? Cody tăgăduia.

— Frica de călău și de moarte, răsă răutăcios Sneed.

Dick citi toate scrisorile, dar nu găsi nimic suspect. Tocmai în fundul casetei dădu de un document important: actul de căsătorie al doamnei Cody.

— Hm, făcu el, gânditor, s-au căsătorit la opt luni după moartea lordului Selford. Staletti a fost unul din martori, William Brown al doilea. Cine dracu să fie ăsta?

— Nu-ți mai frământa creierii degeaba, că sunt atâția William Brown în Anglia, cât păr în cap, zise Sneed și-și trecu mâna peste țeasta cheală.

Cercetările se sfârșiseră, caseta nu mai tănuia nimic Dick se lăsă palid și istovit într-un fotoliu. Privirea lui îndurerată se pierdu în gol.

— Ei, acu ce mai facem? întrebă Sneed uitându-se la el cu băgare de seamă.

— Nu știu, răspunse Dick oftând. Mâna îi alunecă în mod mecanic în buzunar și dădu de cheie. O scoase afară. — Numărul trei, zise el printre dinți. Dacă ar fi șapte, în noaptea asta ar atârna cineva cu limba scoasă în spânzurătoare.

— Și acum ce mai facem? întrebă încă odată și mai stăruitor Sneed.

Dick vârî cheia iar în buzunar. Se înfioră. Dar deodată se simți transformat. Energia lui bărbătească învinse îngrijorarea și chinul. Se uită la ceas.

Trecuse de două.

Stătu să chibzuiască.

— Să mergem la conacul moșiei Selford, zise el cu hotărâre. D-ta n-ai văzut până acum cavoul. De la mormintele Selforzilor pornesc toate firele tainice ale afacerii. Da, da, Sneed, hai repede, acolo o să dăm de urma misterului.

O luă la fugă pe scări și ajunse înaintea lui Sneed la automobil. Dar când puse motorul în mișcare, mașina începu să se clatine ca un om beat și să pâraie din toate încheieturile. Dick înfrână și aruncă lui Sneed o privire care spunea multe. Cobori apoi din mașină și se aplecă spre roți.

O mână criminală tăiase cauciucurile în sute de locuri.

24

Sunt clipe în viața omului care nu se pot uita niciodată. Pot dispărea în subconștient, dar în nopți de insomnie, în ceasuri de înfrigurare ies din nou la iveală și umplu sufletul de groază și spaimă.

O astfel de clipă trăise Sybil când zărise chipul lui Tom Cawler la ferestruica din acoperiș, pe când în spatele ei auzea găfăitul și izbiturile pumnilor monstrului în ușa camerei în care se afla.

Chipul dispăru un moment. Ușa trosnea și pocnea din balamale. De undeva de sus se auzea un scârțâit. Zăbrelele se mișcă. Fereastra fu smucită la o parte. O mână se întinse spre ea. O singură privire mai aruncă Sybil la ușă. Zări tăbliile sfărâmându-se și în spărtura căscată un pumn uriaș plin de sânge. Atunci, fără cea mai mică șovăire, sări pe scaun și se încheștă de mâna care o trase afară.

— Ține-te bine că de-abia mai pot râsufla, găfâi Cawler.

Ea se ținu cât putu de pervazul ferestruicii. Ochii ei văzură atunci cum ușa se face țândări, împinsă de o mână uriașă și lucrurile de prin cameră zboară la pământ.

— Repede, repede, că de nu, e prea târziu răcni șoferul, care se lăsă în genunchi, o apucă de subțiori și o trase afară.

Se pomeni pe un burlan îngust. Un felinar în care ardea un muc de luminare împrăștiă o lumină tulbure. Cawler ridică în sus felinarul și lumină o scară rezemată de balustradă. Sybil se lăsă în jos — cum făcea de atâtea ori pe când era copilă — cu o repeziciune ametoitoare și Cawler o urmă imediat în același chip. Felinarul trebui să-l lase sus, fiindcă n-avea cum să-l ia cu el.

Luna intrase tocmai în nori, dar la reflexul de lumină al bolții cerești, zări silueta unui uriaș care se aciuse pe acoperiș. Uriașul puse mâna pe scară chiar în clipa când Cawler vru s-o tragă în jos. Nu le mai rămânea nici o clipă de pierdut. Fuga le era singura scăpare.

Apucă pe Sybil de braț și porniră ca nebuni. Săriră peste șanț. Mergeau în neștire la slaba lumină a cerului, acoperit de nori, din care străbătea, ici, colo, câte o rază de lună.

— Prost lucru că nu putem intra în garaj, dar o încercare ne-ar duce de-a dreptul în brațele acestui Goliat. Hai, domnișoară, că știu eu un loc unde ne putem ascunde.

Înainte lor se întindea un câmp de secară, cu spicul înalt. Își făcură drum prin el și ajunseră la o poartă sprijinită numai în balamale. Se uitară înapoi, dar nu văzură nimic. Uriașul le pierduse urma. Trecură poarta și se pomeniră pe o șosea mărginită de un zid înalt.

— Ăsta e parcul din Selford, zise Cawler, arătând cu mâna zidul.

Sybil îl privi speriată. Habar n-avea că proprietatea lui Cody se afla atât de aproape de conac. Toate firele grozavului mister, care o înconjură, porneau, ori încotro le-ai fi întors, de la Selford.

— Știu undeva o spărtură în zid, neștiută de nimeni. O să ne strecurăm prin ea și o să ni se piardă urma, căci dacă dă monstrul de ea, suntem pierduți.

— Cine e uriașul ăsta? De ce ne urmărește? Cine a răcnit așa de grozav? Parc-ar fi fost răcnetul unui om în primejdie de moarte?

— Am auzit și eu răcnete, zise încet Cawler. Gândeam că bătrânul pusese să te omoare. Îl amenințaseși serios din pricina d-tale. Când am văzut că ai dispărut și l-am întrebat unde ești, mi-a răspuns că ai plecat la Selford. Nu l-am crezut însă și i-am spus hotărât că sunt sigur că te ține undeva închisă. Mi-a arătat toate încăperile, afară de cele de la mansardă. Nici nu l-am întrebat de ele, deoarece mă hotărâsem să-mi fac cercetările singur. M-am dus apoi de m-am plimbat multă vreme prin grădină, căutând să găsesc vreo lumină. Nu voiam să întreprind nimic până ce nu mă voi încredința că bătrânii s-au culcat. Auzii însă deodată un zgomot grozav și răcnete. Am dat fuga după scară și am rezemat-o de acoperiș. Bănuiala mea se adevăra: vulpoiul bătrân te închisese în mansardă.

Merseră o bucată de vreme alături în tăcere.

— Dar cine e omul acela grozav care vroia să intre la mine în cameră?

— Nu știu, răspunse Cawler. Face și el parte din misterul care ne înconjoară. L-am văzut odată din depărtare. N-am să uit în

viața mea spaima pe care am tras-o. Așa ceva nu se vede nici la panoramă. Mai umblă și despuiat, doar cu o pereche de pantaloni de piele scurți, mai sus de genunchi și legați cu o sfoară în jurul mijlocului. Un lucru însă știu cu siguranță: unde pune el mâna, nu mai crește iarbă. Tare mă tem că a făcut un adevărat măcel, în noaptea asta în casa lui Cody.

Sybil își strânse, înfiorându-se, rochia la piept, dar nu zise nimic.

Însoțitorul ei se opri deodată în loc. Întregul zid era aici acoperit de rododendroni deși. De-abia după ce Tom Cawler dete la o parte crăcile, Sybil văzu deschizătura. O lăasă mai întâi pe ea să treacă, apoi se strecura și el. Când se ridicară de jos, văzură o livadă cu iarbă grasă, care se pierdea în depărtare.

Tom Cawler îi povesti Sybillei, că pe vremea răposatului lord, aici era locul de pășune al faimoaselor lui oi merinos. Tom vorbea într-una, ca să nu-i lase răgaz fetei să se gândească la monstrul acela grozav, care îi urmărea. Îi mai povesti, spre marea ei mirare, că bătrâna Cody îi era mătușă.

— Când am rămas orfani, eu și cu frate-meu, Johnny, ne-a luat ea să ne crească. Mai bine ne lăsa pe drumuri.

— S-a purtat rău cu d-ta?

— Rău, e prea puțin zis. Când se întâmpla — și destul de rar — să mă culc sătul, mi se părea că mi-e rău la stomac. Apoi, avea o bucurie sălbatică să ne bată. Da, da, sunt și astfel de oameni pe lume — și tocmai lor li se încredințează niște bieți copii fără apărare.

— Ai avut o tinerețe destul de grea, după cum văd, zise Sybil cu milă.

— Numai Dumnezeu știe ce-am suferit, făcu Cawler scrâșnind din dinți. Când a murit frățiorul meu, parcă îl pizmuam de norocul ăsta.

— Și de-atunci ai stat mereu la mătușă d-tale?

Cawler râse disprețuitor.

— Aș! După ce am împlinit unsprezece ani, am șters-o binișor și mi-am luat lumea în cap. Vindeam jurnale, țigări, duceam bagaje, făceam pe comisionarul și dormeam pe bănci în parcuri. Oriunde, numai la scorpia aia nu.

— Dacă-i așa, de ce te-ai mai întors?

— O, zise Cawler zâmbind problematic, m-am întors ca să mă răzbun. O aveam, în mână — și de ce, adică, să nu profit și eu de norocul ei? Se pricopsise și vream să trag și eu foloase, că îndurasem doar destul. De ce să te mint domnișoară? Îți spun fără să mă apăr, că până acum șapte ani, am fost pungaș de meserie și fusesem osândit de șaisprezece ori.

Sybil dădu din cap.

— Vina a fost a mătușii d-tale.

— Așa mi-am zis și eu, făcu Cawler ușurat. Când m-am aflat ultima oară în fața judecătorului, mi s-a spus: data viitoare te băgăm la pușcărie și n-o să mai ieși multă vreme de-acolo. Atunci — am tras cu buretele peste trecutul meu vijelios și m-am hotărât să mă fac om de treabă. Dar către cine să mă îndrept? Cine mi-era mai aproape ca mătușă-mea? Plăcut nu i-a fost, drept să-ți spun, când s-a pomenit într-o zi cu mine, dar nici de dat afară n-a îndrăznit. Am trăit șapte ani în belșug și mi-am ținut gura. Dar astăzi — respiră din fundul plămânilor — astăzi le-am spus pe șleau tot ce aveam pe suflet și zău că nu-mi pare rău. Parcă m-am spălat de toate păcatele.

Se opri deodată în loc și duse degetul la buze. Ascultă încordat. Sybil se uită în juru-i. Înaintea ei se ivi o stâncă albă care se înălța ca un balaur cu spinarea dințată în văzduh.

Cawler îi șopti repede:

— Asta e cariera de piatră. Drumul din lungul carierei e primejdios și nu se poate umbla pe el noaptea. Să ne aținem pe stânga.

Se opri din vorbă. Ascultă, iar apoi se aruncă repede jos și puse urechea la pământ. Sări deodată în sus ca ars.

— Fugi, șopti el cu grabă. Ia-o deocamdată singură înainte. Vezi colo pădurea? — Mâna lui arată spre o masă întunecoasă. — Du-te într-acolo. Vin și eu.

Ea îl privea cu ochii căscați de spaimă.

— Nu, nu, strigă Sybil cu disperare. Nu vreau să înfrunți singur primejdia.

— Dar nu e vorba de nici o primejdie, zise el cu nerăbdare. Fugi, domnișoară, fugi cât poți de repede. Nu vezi că mai rău mă încurci!

Sybil porni șovăind. După câțiva pași se uită înapoi. Cawler se lăsase jos în iarba înaltă și nu se mai vedea. În clipa aceea norii

se îngrămădiseră în dreptul lunii și întregul peisaj se cufundă în întuneric. O cuprinse o frică grozavă și o luă la fugă pe cât o țineau picioarele.

Cawler așteptă culcat pe pânțele. Auzise pașii uriașului care se apropiau. Era lucru sigur că fuga n-o mai putea salva și voia s-o scape cu orice preț, fie chiar cu prețul vieții lui. Tom Cawler nu știa ce e frica. Mintea lui ascuțită de fost pungaș ca și îndrăzneala lui îl îndemnau să încerce lupta. Era voinic și sprinten și repede la treabă. Se simțea oțelit împotriva celor ce aveau să vină. Mâna i se încheștă pe dalta pe care o avea în buzunar, singura armă de care dispunea, și când uriașul apăru în raza vederii lui îi sări dintr-odată în spinare.

Răcnetul de fiară pe care-l scoase monstrul când se simți atacat, ajunsese până la Sybil și-i îngheță sângele în vine. Se afla acum în pădure; se încheștă de trunchiul unui copac. După ce-l va fi ucis pe el, vine să mă ucidă și pe mine, țipă ceva înlăuntrul ei. Porni mai departe, împleticindu-se la fiecare pas. Traversă pădurea. Zgomotul luptei lăsat în urmă amuți. Înaintea ei se întindea un câmp neted arat de curând. Trecu peste arătură. Se pomeni iar în fața unei păduri. Deznădăjduită, se întreba dacă nu cumva se învârtise în loc — în același cerc. Nu, nu, numai asta nul! Se simți parcă mai liniștită când se văzu în întunericul codrului. Înainta pipăind de la un pom la altul. Ghimpii o înțepau, mărăcinii îi sfâșiau hainele. Înainte! Tot înainte! Dar copacii începură să se rărească din ce în ce și deodată se pomeni la marginea unui luminiș. Luna străbătu norii și se răsfrânse pe un vârf de stâncă. La picioarele stâncii se căsca o văgăună adâncă, pierdută în întuneric. Mormintele Selforzilor!

Cu un țipăt deznădăjduit Sybil căzu în genunchi. Totul din fața ei luă proporții uriașe, creștea, se înmulțea la infinit. Își mușcă buzele până la sânge, își vârî unghiile în palme, își concentră toată puterea ei de voință, toată energia de care se simțea în stare ca să nu leșine. În sfârșit se ridică cu genunchii tremurând și se apropie ca hipnotizată de poarta cavoului. Cheia se afla în broască. Aerul înghețat și mirosind a putregai, care venea dinspre cavou, o mai dezmetici, și-i răcori fruntea înfierbântată. Pe când sta și se uita în adâncul întunecos, auzi dinspre pădure un sunet dureros, un suspin deznădăjduit care o îngheță. Nu mai încăpea nici o îndoială, monstrul ucisese pe

ocrotitorul ei și acum venea s-o ucidă și pe ea. Ca ieșită din minți, se încleștă de grilajul rece al cavoului. Ușa se deschise. Spaima de moartea care o ajungea din urmă, birui spaima de morții care odihnea în cavou. Pătrunse înăuntru și trânti ușa în urma ei, vârî mâna printre gratii, întoarse cheia în broască și o trase afară. Răsufală ușurată, ca și când s-ar fi simțit în sfârșit salvată. Apoi ascultă. Din adâncul cavoului nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Morții erau îndurători cu ea. La ei îi va fi refugiul. Coborî scara sprijinindu-se cu mâna de zidul umed. Ajunse în încăperea săpată în stâncă, despărțită de interiorul cavoului printr-un grilaj de fier.

Stătu în ascultare, privind spre intrarea de sus. După câțva timp auzi pași tiptili și un sunet plângător care părea și mai sinistru și înfiorător, fiindcă se cunoștea că e al unui bărbat în toată firea. Se trase înapoi îngrozită, până la grilajul care ducea la morminte. Deodată zări o umbră uriașă care se aplecă peste ușa din afară și dispăru pe scară.

Spaima o încremeni în loc. Acum nu i se mai părea cu neputință ca uriașul să poată sfărâma zăbrelele după cum crezuse mai înainte. Se simțea pierdută. Cu puterea disperării începu să zguduie gratiile care o despărteau de morminte și spre marea ei mirare, ușa se deschise. Întinse mâna pipăind în întuneric drumul, pe când privirea îi era ațintită în sus, unde știa că se afla monstrul care o urmărea.

Dar deodată scoase un răcnet grozav. Cineva îi apucase mâna ca într-un clește și o trăgea după el în lăcașul morților.

25

Sybil rămase cu gura căscată de spaimă. În clipa aceea fu cât p-aci să-și piardă mințile. Începu să izbească cu mâna în care ținea cheia ca o nebună înaintea ei. Simți degetele înfigându-i-se într-o barbă încâlcită.

— Taci, auzi ea un glas în întunericul cavoului, nu mai țipa așa că nu-ți fac nimic. Cine ești și ce cauți aici?

Era glas omenesc. Sybil își veni în fire. Încetă să mai țipe. Dădu drumul bărbosului. Mâna nevăzută își slăbi strânsoarea.

— Sunt Sybil Lansdown... bâigui ea. Sunt... urmărită și... nu găseam altă... scăpare...

— Sybil Lansdown? întrebă glasul, cu mirare. Asta e ceva fenomenal! Liniștește-te, domnișoară; uite, o să fac acu lumină. Când te-am auzit adineauri coborând în fugă scara, am stins lampa.

Omul aprinse un chibrit. Sybil zări niște mâini lungi, pământii, cu unghiile murdare. Lumina se statornici la o lămpiță de petrol. Văzu înaintea ei un om uscățiv, potrivit la statură, cu chipul zbârcit ca o piele încrețită, în care ardeau doi ochi adânciți în orbite. O barbă lungă, neagră, îi ascundea forma gurii și-i atârna pe piept. Era îmbrăcat cu o redingotă soioasă, de modă veche și pantaloni boțiți. O tichie neagră îi acoperea țeasta capului. Avea aparența unui vrăjitor, dar în loc ca spaima Sybilei să sporească la vederea lui, își simți dintr-odată bătăile inimii potolindu-se.

Era neîndoios că omul încercase să deschidă ușa cu șapte broaște. Pe jos se afla a geantă cu unelte, un burghiu vârât într-una din cele șapte broaște.

— Zici că te-a urmărit cineva? întrebă el ținând-o drept în ochi cu o privire care o ținea ca într-un clește de fier.

Ea dădu din cap.

— Și cine era omul care te urmărea? întrebă el iar.

— Un om... grozav, îngână ea, un... uriaș.

— Un uriaș?

Barba lui tremură și ascunse zâmbetul care-i apăru pe buze.

— Și de ce te urmărea, domnișoară? La ora trei din noapte? Era atât de amoretat?...

Sybil tresări. Privirea lui avea efectul unui narcotic. Deodată nu-și mai aduse aminte de nimic. Nu știa nici de ce fusese urmărită, nici de unde venise. Nici nu se mai gândi la uriaș. Se uita neclintit în ochii aceștia negri și adânci, în care se răsfrângea lumina lămpii de petrol.

— Șezi, îi porunci el. Nu-mi place să vorbesc cu cineva care-mi ajunge până la frunte.

Îi arată cu un gest o treaptă. Ea se așeză pe treaptă fără măcar să simtă răceala de gheață a pietrei.

Omul începu să se plimbe înapoi și încolo prin gangul îngust cu lampa în mână. Umbra lui, care se desena caraghios pe

pereți, îl urmărea. Încruntase sprâncenele lui stufoase și murmura vorbe nedeslușite. Privirea i se opri la burghiu. Îl trase afară și-l vârî în geanta pe care o închise apoi cu îngrijire după ce pusese mai întâi lampa jos. Se ridică apoi de jos și privi întunecat ușa cu șapte broaște. Chipul i se luminează însă când se uită la scheletele de piatră. Mângâie drăgăstos țestele netede și lucioase.

Se întoarse brusc spre Sybil.

— De câți ani ești, Sybil Lansdown?

— De douăzeci și doi, răspunse ea ca în vis.

— Prea târziu... prea târziu, zise el cu părere de rău. Ești prea mare pentru experiențele mele. Ei, să te fi avut eu acum cincisprezece ani în puterea mea... își trecu mâna peste frunte. — Și-apoi, ar fi trebuit să nu fii femeie. Ce e o femeie? — Făcu un gest ca și când ar fi suflat disprețuitor un grăunte de praf. — Atât!

Își începu iar plimbarea lui agitată privind din când în când ușile grele sculptate în dosul cărora morții neamului Selford putrezeau în firidele lor de piatră.

— Femeile, începu el iar, sunt material prea slab pentru experimente. Nu reacționează normal. O încercare îndrăzneată le poate duce în mormânt, așa că ani întregi de muncă și cercetări pot fi pierduți în zadar.

Se opri deodată în fața ușii a treia din cavou și ascultă. Ridică apoi felinarul și lăsă lumina să se răsfrângă pe chipul Sybilei. Părea foarte încordat.

— Nu e așa, întrebă el, că omul care te-a urmărit îți însuflă teamă și groază?

Sybil dădu din cap.

Bărbosul lăsă lampa în jos pe când cu mâna cealaltă își mângâie gânditor barba.

— Teama și groaza pot fi înlăturate după voință, murmură el ca pentru sine. Ele nu pot fi o piedică serioasă, când e vorba de realizarea unei idei atât de geniale — per Dio, asta ar fi o cale — pentru încoronarea operei mele. Numai de n-ar fi atât de greoi. Cu puterea lui brutală sfărâmă tot ce-i cade în mână. Materia nu o poți înfăptui puternică și delicată în același timp. Oricum ai vrea să faci, trebuie să te hotărăști, când e vorba de perfecționarea naturii, pentru una sau pentru cealaltă. Când oare a putut domina un creier subtil pumnul uriașului? Când a putut porunci un creier brutal unei mâini delicate?

Clătină nemulțumit capul.

— Acum la lucru... la lucru... își zise el îmbărbătându-se.

Căută prin buzunarele vestei și scoase un tub de sticlă. Puse lampa jos, trase dopul afară cu dinții și răsturnă în palmă două tablete din tub.

— Înghite-le că o să-ți facă bine... zise el întinzând Sybilei tabletele.

Chicoti încet dar în tăcerea cavoului râsul lui răsună ca hohotul diavolului.

Ea întinse ascultătoare mâna.

Omul se aplecă și ridică lampa de jos.

— Să fie destinul? întrebă el uitându-se spre tavan. Sau poate voința proprie? Când încetează cel dintâi ca să dea loc celei din urmă? Cine poate dezlega aceste probleme!...

Vârî mâna în buzunar și scoase o legătură de chei. Alese una din ele și o băgă în broasca ușii a treia.

— Dacă toate ușile din cavoul ăsta afurisit s-ar fi deschis atât de ușor, suspină el, câte nenorociri ar fi fost evitate!

Deodată se opri din lucru și se uită la Sybil.

— Eu sunt obișnuit să fiu ascultat, zise el cu glas aspru. De ce n-ai înghițit tabletele? Supune-te, repetă el rar și stăruitor.

Fără voie, Sybil duse tabletele la gură, dar mirosul lor influență asupra subconștientului ei și o făcu să se împotrivească. Totuși, le vârî între dinți dar nu le înghiți, ceea ce Staletti nu putea vedea la lumina slabă a lămpii.

Italianul își crezu porunca împlinită și-și făcu iar de lucru la ușa mormântului.

În clipa aceea Sybil se simți eliberată de dominația lui și lăsă să-i cadă tabletele în palmă.

Staletti deschise ușa mormântului care trozni lugubru și dispăru apoi înăuntru trântind ușa în urma lui, fără să se mai uite îndărăt. Aceasta fu pieirea lui și salvarea Sybilei, căci în același moment dispăru influența lui asupra ei și ca și norii care se destramă pe cer lăsând să apară iar soarele, tot așa voința ei străbătu inerția în care se aflase până atunci. O spaimă mai grozavă ca aceea pe care i-o insuflase uriașul o zgudui până în adâncul sufletului, o străbătu ca un fulger în întunericul nopții. Porni într-o goană nebună pe scări. Vârî mâna printre gratii și nimeri broasca. O intuiție supranaturală îi conducea mișcările.

Ușa zbură în lături, dar când vru s-o încuie în urma ei, auzi jos în cavou un zgomot. Lăsă ușa deschisă și porni în fugă fără să-și dea seama încotro. Nu se uita nici în jurul ei, nici înainte, nici înapoi; fugea în neștire. Un instinct care nu dădu greș o mână înainte. Știa că în curând va fi scăpată. Siguranța asta îi dădea parcă aripi și fără să se rătăcească o singură dată măcar, își urmă drumul care trebuia s-o ducă la casa arendașului.

După ce ieși din pădure, ridică ochii și zări o lumină trandafirie la răsărit, care prevestea zorile. O, de s-ar face odată ziuă! se rugă ea în gândul ei. Făcuse drumul ăsta acum două zile întovărășită de Dick Martin. Câte grozăvii întâmpinase în acest interval! Dick Martin! Se opri fără să vrea în loc și simți un dor nebun de el. Nu păcătuise ea oare împotriva lui când se lăsase atrasă în cursă de femeia lui Cody? Dacă ar fi dat ascultare hotărârii pe care o luase ca să nu întreprindă nimic fără știrea lui, nu ar fi trăit clipele de groază din ultimul timp. Făcu jurământ ca să caute de acum încolo ocrotire și sprijin puterii lui sigure. O, Sybil Lansdown nu mai era de fel mândră și trufașă și-i era dor să dea ascultare și supunere omului drag.

Ajunse la conac. Auzi un zăngănit de lanț și câinele se repezi lătrând sălbatic la ea.

O clipă Sybil tresări și se dădu îndărăt speriată. Dar lumea reală în care se afla acum îi dădu curaj și-i destinse nervii încordați. Se opri în loc și începu să vorbească cu glas blând câinelui, ca unui vechi cunoscut. Apoi se apropie, fără frică de casă. Lătratul se potoli dintr-o dată. Întinse mâna ca să o miroasă câinele și să-și dea seama că nu e o ființă dușmană, apoi începu să-l mângâie pe cap cu dragoste. Probabil că bietul animal nu era deprins cu mângâieri și o lasă să-i dezlege lanțul pe care Sybil îl înfășură apoi pe mână. Câinele dădu din coadă bucuros de libertate și o trase după sine. Se lăsă în voia lui și din ce se apropia de casă, spaima și teama din sufletul ei pierea.

Ajunse în fața conacului. Ferestrele erau închise și mohorâte în lumina slabă a zorilor. O potecă pietruită ducea printre răzoare de flori spre intrarea principală a castelului. Pășea ușor ca să nu facă zgomot. Câinele mergea lângă ea. Dar deodată se opri și adulmecă în aer mârâind. Ochii îi sclipeau și asculta cu urechile ciulite. În clipa aceea apăru o lumină la una din ferestrele parterului, Sybil strânse cât putu lanțul câinelui. „Taci!” îi șopti ea

poruncitor. Se apropie de stratul de flori din dreptul ferestrei fără perdele. Văzu o încăpere cu tăblii de lemn în mijlocul căreia se afla o masă masivă de stejar, iar pe masă... își duse mâna la gură ca să înăbușe un răcnet... zări lampa de petrol care — oare cât o fi de atunci? — un ceas poate — luminase atât de lugubru cavoul Selforzilor. La început camera i se păru pustie, apoi zări ceva mișcându-se lângă căminul de marmură și o făptură omenească, asemenea troglodiților din peșteri, apăru în raza luminii împrăștiată de lampă. Omul era de o mărime supranaturală, dar de o proporție desăvârșită. Un păr lung gălbui i se răsfirea ca o coamă de leu pe umeri și bărbia li era acoperită de o barbă blondă și creată. Purta o pereche de pantaloni de pânză care-i ajungeau până mai sus de genunchi. Uriașul se apropie de masă, ridică lampa și privi în jurul lui. În clipa aceea Sybil îi văzu chipul. Cu toată mărimea exagerată — deși în perfectă armonie cu corpul — chipul era fin și simetric, doar ochii lui mari, albaștri, priveau îndobitociți și fără viață în gol. Întreaga expresie a feței era a unui tâmpit și la vederea lui se simți înduioșată.

Ăsta să fi fost uriașul care o îngrozise atât? Sărmanul! Un biet idiot și atâta tot. Cu un singur cuvânt blajin l-ar fi putut împlânzi. Strânse în pumn botul câinelui care mârâia mereu, ca să n-o dea de gol. Era însă prea târziu căci privirea uriașului întâlnise pe a ei și ochii lui blânzi părură înspăimântați. Uriașul stinse repede lampa. Încăperea se întunecă deodată și nu se mai văzu nimic.

Sybil luă drumul înapoi. Nu știa ce să facă. Să trezească pe intendent? Nu, era mai bine să alerge la casa portarului. De acolo erau numai câțiva pași până-n sat. Dar de-abia pornise pe alee și auzi pași grăbiți înaintea ei. Câinele se smuci din lanț și începu să latre sălbatic. Două umbre negre veneau spre ea.

— Cine e acolo? Dacă nu răspundeți numaidecât, asmut câinele asupra voastră, amenință Sybil cu glas tremurat.

— Doamne, Dumnezeule — Sybil Lansdwon! strigă o voce limpede și Sybil căzu plângând la pieptul lui Dick Martin, pe când câinele se gudura vesel în jurul lor.

— Liniștește-te, dragă, îi șopti Dick când Sybil începu, în cuvinte întretăiate, să-i povestească cele întâmplate. Nu vreau să aud nimic. Deocamdată trebuie să te odihnești. Și... ia spune-mi, de când n-ai mai luat nimic în gură?

— De ieri la prânz, mărturisi Sybil.

— Ei, vezi? Mi-am închipuit eu. Hai acum să trezim pe intendent ca să ne ospăteze cu ce s-o găsi mai bun la conac.

Trecu brațul în jurul mijlocului fetei și o trase după sine, fără să se sinchisească de Sneed care venea discret în urma lor.

Dar Sybil apucă înfricoșată mâna lui Dick.

— Pentru Dumnezeu, să nu intrăm în casă, se rugă ea. Am văzut chiar acum într-una din camere o făptură care m-a înspăimântat. Era un om înalt cât un uriaș și părea să fie nebun.

Tăcu copleșită de aduceri aminte. Retrăia într-o clipită în minte tot ce i se întâmplase de când trecuse pragul casei lui Cody.

— Un uriaș? întrebă Dick uimit, căutând privirea lui Sneed.

Acesta dădu încet din cap.

Rugă pe Sybil să i-l descrie. Dânsa se execută. Dick se feri să manifeste spaima care-l stăpânea.

— Vreun vagabond, probabil, unul din acei prooroci care cutreieră lumea ca Ioan Botezătorul și se hrănesc cu lăcuste. Am văzut astfel de indivizi și prin Hydepark. Nu-ți fie frică, Sybil, ești cu doi bărbați voinici, bine înarmați. Nu ne temem noi de uriașul d-tale.

Sybil se lăsa dusă de Dick fără nici o împotrivire.

— Era vreuna din ferestre deschisă? întrebă el după ce se gândi puțin.

— Nu, n-am văzut nici o fereastră deschisă, răspunse ea.

— O fi poate vreun protejat de-al intendentului, căută Dick s-o liniștească. O să aflăm noi numaidecât, zise el mângâind cu blândețe mâna ei rece ca gheața, și când o simți tremurând, o strânse cu dragoste la piept.

Sună la ușă și auzi în curând pașii intendentului oprindu-se la ușă și o voce mânioasă întrebând:

— Cine e acolo și ce vrea?

— Deschide, te rog, răspunse Dick recunoscând vocea. Sunt eu, Dick Martin.

Lanțul de siguranță zornăi. Ușa trosni și se deschise. Intendentul era în cămașă de noapte și în graba mare își încheiase

strâmb nasturii pantalonilor. Ferea cu mâna lumânarea ca să nu se stingă.

— Doamne sfinte, dar de unde veniți la ora asta? S-a întâmplat ceva?

— Cred și eu, răspunse Dick. Dar spune-mi, rogu-te, ai ceva musafiri la d-ta?

— Musafiri? întrebă intendentul cu mirare. Nici gând. Sunt numai eu cu nevasta.

Îi pofti înăuntru, apoi se urcă pe un scaun să aprindă lămpile de gaz aerian ieșite din modă.

— Domnișoara Lansdown a văzut un om foarte ciudat într-una din camerele parterului, zise Dick intendentului.

Intendentul coborî de pe scaun și se uită cu ochii zgâiți la Sybil, apoi dete cu îndoială din cap.

— Cu neputință. Cine să fi intrat și pe unde? Toate ușile și ferestrele sunt bine zăvorâte și în fiecare seară fac inspecția camerelor.

— Ai putea să ni le arăți și nouă?

Intendentul dădu afirmativ din cap.

Străbătură două încăperi luminate de intendent dar Sybil zise, dând din cap:

— Nu, n-a fost aici.

Când ajunseră în camera următoare, Sybil tresări. Ochii ei se opriră într-ai lui Dick ca și când i-ar fi zis: aici.

Era o cameră înaltă-n tavan și fără nici o altă mobilă în afară de masa de stejar. Lampa dispăruse.

Sybil se întreba dacă nu cumva nervii ei întărâțați o făcuseră să aibe halucinații și uriașul să nu fi fost decât o plăsmuire a imaginației ei — când îl auzi pe Dick scoțând un șuierat prelung. Detectivul descoperise, rezemat de peretele dintre cămin și ungher, un baston gros din lemn de frasin. Luă de la locul lui bastonul și-l examinează pe toate părțile.

— Bastonul ăsta e al d-tale? întrebă el pe intendent.

— Nu, răspunse acesta incremenit, și habar n-am cum a ajuns aici fiindcă aseară nu era.

— Poate că ți-a scăpat din vedere?

— Imposibil. Nevasta a lustruit chiar aseară marmura căminului, fiindcă mi se păruse pătată de ceva.

— Ciudat, făcu Dick tărăgănat. Ai crede că nu mai există vrăjitori în secolul al douăzecilea, dar cine știe... Ciocăni cu degetul tăbliile. — Nu cumva sunt spații între lemn și zid? Sau poate că există vreun gang secret... sau poate chiar o cameră de tortură? Găsim așa ceva destul de des în romanele de senzație.

Întrebarea lui fusese pusă în ironie dar, spre marea lui mirare, intendentul răspunse cu glas tainic:

— Dacă or fi cumva spații între tăbliile de lemn, și zid, nu știu, dar o astfel de cameră de tortură știu că ar fi existând în castel. Menajera care a fost înainte aici mi-a spus că știe de la răposatul lord Selfod...

Dick se aplecă și lumină cu lampa lui de buzunar interiorul căminului. Din distanță în distanță fuseseră aplicate trepte de fier pe care se urcau coșarii ca să curețe coșul. În orice caz, spațiul era prea îngust ca să poată încăpea în el trupul unui uriaș.

Luă bastonul și îi cercetă vârful de fier. Dădu de nițel pământ umed.

— Ce părere ai despre afacerea asta bizară? îl întrebă Sneed.

Dick dădu din umeri.

— Dibuim în întuneric, răspunse el.

În clipa aceea privirea lui căzu asupra Sybilei. O văzu rezemată de cămin, galbenă ca ceara și cu dinții clănțănind ca și când ar fi fost cuprinsă de friguri.

Dick puse imediat bastonul pe masă și-și întrerupse cercetările. O conduse în camera de locuit în care intendentul aprinse un foc bun. Se duse apoi singur în bucătărie să pregătească de cafea și să prăjească feliile de pâine. De-abia după ce o văzu pe Sybil mai întremată, o rugă să-i povestească cele întâmplate.

Sneed și cu Dick traseră canapeaua în fața focului, așezară pe față între ei și, pe când ea povestea cu fața luminată de flăcările din sobă, cele ce auzeau li se păreau halucinațiile unui creier cuprins de fierbințelile unei boli grave pe când ei nici nu-i venea parcă să creadă că fusese cu adevărat eroina acestor grozăvii neînchipuite.

Când ajunse însă la Tom Cawler pe care îl lăsase în pădure ca să împiedice pe uriaș s-o ajungă din urmă, se încleștă de brațul lui Dick și-i zise cu disperare:

— O, domnule Martin, fă tot ce-ți stă în putință ca să afli ce s-a ales de bietul băiat. Nu pot îndura gândul că omul ăsta și-a pierdut viața pentru mine...

Lacrimi fierbinți i se prelingeau pe față, suspinele o înăbușeau. Încetul cu încetul se liniști și urmă:

— Nu știu ce anume vroia Cody de la mine, zise ea când își încheie povestirea.

Dick tăcu. Nu găsea încă momentul nimerit ca să vânture vâlul misterului care acoperea motivele lui Cody.

Sybil privea țintă la foc, pe când gândurile ei rătăceau la cele îndurate.

— Ce grozave erau răcnetele!... înfiorător de grozave... spuse ea, cutremurându-se.

Nici unul din cei doi bărbați nu cuteză să-i spună că știau pricina acestor răcnete.

Dick se ridică încet și se duse la fereastră. Vroia ca de îndată ce se va face ziuă să pornească în căutarea lui Cawler. Când s-apropie mai bine de geam, se dădu înapoi înspăimântat. Pe alee venea în goană nebună un automobil.

Nici n-apucă șoferul să stopeze în fața casei, că Hawelock smuci cu putere dinăuntru ușa mașinii. Dick îl văzu pământiu la față și cu ochii rătăciți.

Detectivul se repezi la ușa de intrare ca să-l întâmpine.

— Unde e domnișoara Lansdown, domnule Martin, unde e domnișoara Lansdown? găfâi el și apucă cu amândouă mâinile pe Dick de umeri.

— E aici, răspunse Dick. Dar cine ți-a spus că o poți găsi la conacul din Selford?

— O să-ți... spun... îndată, bolborosi Hawelock de-abia trăgându-și sufletul. Doamne, Doamne, ce noapte! Ajută-mi, te rog să umblu că nu mă mai țin picioarele.

Se sprijini cu toată greutatea de Dick și intră în casă. Când dădu cu ochii de Sybil, se îndreptă spre ea și-i strânse cu căldură amândouă mâinile. Căzu apoi pe canapea și scotoci în buzunare de unde scoase o scrisoare pe care i-o întinse lui Dick.

De-abia acum răsuflă ușurat și-și șterse fruntea de sudoare.

Dick se uită cu atenție la scrisoare. Purta în cap numele hotelului Ritz-Carlton. Scrisul îi era cunoscut din celelalte scrisori

ale lordului. I se păru însă mai scurtă ca cele dinainte. Lordul Selford scria:

Dragă Hawelock,

Te rog cu insistență și în mod foarte serios să te duci imediat la conacul din Selford și să pui să se cerceteze tot parcul. Nu te da înapoi de la nici o osteneală sau cheltuială. Vara mea, Sybil Lansdown, se află actualmente în preajma castelului și e în primejdie de moarte. Aceeași primejdie amenință pe toți care sunt în legătură cu ea — chiar și pe d-ta. Știu că scrisoarea mea ți se va părea o enigmă și te va face să presupui lucruri neobișnuite. Treci însă peste orice. Interese foarte serioase sunt în joc. Îndată ce o vei găsi pe Sybil Lansdown, stăruie să rămână la castel. Numai acolo poate fi în siguranță — numai acolo o poate ocroti brațul meu, atât pe ea cât și pe cei care se interesează de persoana mea — fapt pentru care le sunt recunoscător. Sosesc mâine dimineață la ora opt la Selford și voi lămuri toate aceste enigme care ți se par acum atât de ciudate. Până atunci sunt reținut, cu părere de rău, de puteri împotriva cărora nu mă pot opune.

Selford

Dick ridică încet ochii.

— Cum a ajuns scrisoarea asta în mâna d-tale? întrebă el pe Hawelock.

— Să fi fost cam pe la ora unu din noapte. Tocmai vroiam să mă culc, după ce stătusem ceasuri întregi aplecat peste actele casei Selford, când auzii sunând cu putere la ușa casei mele. Până să cobor jos, a trecut o bună bucată de vreme. Am descuiat ușa, m-am uitat în toate părțile, dar n-am văzut pe nimeni. Am găsit însă scrisoarea asta în cutie. Am citit-o încă din coridor și drept să vă spun, m-am speriat de moarte. Nu cumva a înnebunit? — m-am întrebat eu. Să fie o mistificare? Auzii telefonul zbârnâind. Dau fuga la aparat... Selford la telefon. Selford, pe care îl credeam la Cairo, vorbea cu mine din Londra. M-a întrebat, pe scurt și repede, dacă am primit scrisoarea lui. Am confirmat. Fără să-mi dea răgaz să-i spun un cuvânt, mă zorește să-i împlinesc dorința. Vreau să-l întreb motivele, dar nici nu-mi răspunde și închide telefonul. Mă

adresez poștei, mi se spune că persoana cu care vorbisem terminase convorbirea.

Fără să spună o vorbă, Dick întinse lui Sneed scrisoarea.

— Apoi, urmă Hawelock mai liniștit, m-am gândit să chem la telefon pe doamna Lansdown. Biata femeie era într-o stare de plâns. Mi-a spus că fiica ei dispăruse încă de după-amiază și vă puteți închipui, domnilor, spaima care m-a cuprins. M-am suit repede în mașină și am pornit încoace. Bucuria că v-am găsit pe toți buni zdraveni, nu se poate descrie în cuvinte.

Se lăsă răsufând adânc pe speteaza canapelei.

Dick se ridică de pe scaun și zise cu o privire spre Sybil:

— Cred că tot ce avem acum de făcut e să lăsăm pe domnișoara Lansdown să se odihnească. Are nevoie de somn. D-ta, domnule Hawelock, împreună cu intendentul, luați dispozițiile necesare. Eu mă duc să cerceteze regiunea. Tocmai răsare soarele.

Toți își îndreptară privirile spre fereastră și zăriră printre vârfurile copacilor, o lumină trandafirie.

— Și eu ce să fac? întrebă nemulțumit Sneed care se simțea foarte bine în fotoliu.

— D-ta vei rămâne frumușel aici și vei lua sub aripa d-tale ocrotitoare pe toți cei de față, zise Dick zâmbind. Dacă nu mă întorc până la nouă, trimite, te rog, pe cineva la poștă. Doamna Lansdown trebuie să afle cât mai repede cu putință unde se află fiica ei.

Detectivul dete în grija soției intendentului pe Sybil și el ieși în grădină ca să pornească cercetările. Ciripit de păsărele îl întâmpinără.

După o jumătate de ceas ajunse la cavoul neamului Selford. Ușa grilajului era încuiată. Căută prin iarbă dar nu găsi cheia. O luase, probabil, Staletti. Acum trebuia să dea de locul unde așteptase Cawler pe uriaș. Lupta pe un teren cu iarbă verde nu lasă urme. Iarba călcată peste noapte în picioare, dimineața revine la locul ei. Totuși avu norocul să dea de locul căutat. Găsi ici o mână de iarbă smulsă, colo urma unui călcâi, dar nicăieri iarba bătătorită ca și când ar fi târât cineva după sine un corp greu. Dacă Cawler a fost ucis în luptă — și Dick era mai mult ca sigur de asta — atunci uriașul trebuie să fi luat trupul în spinare ca să-l ducă de acolo. Nu rămânea altceva de făcut decât să pună câțiva oameni de-ai poliției să cerceteze parcul.

Îngândurat, Dick luă iar drumul spre conac. Mult ar fi dat să știe ce s-a ales de Tom Cawler, deși se temea ca presupunerile sale să nu se adevărească.

Când intră Dick în casă, nimeri peste o discuție inflăcărată între Sneed și Hawelock.

— I-am povestit și domnului Hawelock despre musafirul pe care l-a văzut domnișoara Lansdown azi noapte aici, în castel, îl lămuri inspectorul. Domnul Hawelock bănuiește că individul s-ar afla și acum ascuns pe undeva, în casă.

Dick însă își păstră părerea pentru sine. Puse numai o întrebare avocatului:

— Unde e camera de tortură?

Acesta spuse categoric că totul nu e decât un basm. Un arhitect care făcuse niște reparații la castel, declarase că, deși cercetase cu de-amănuntul pretutindeni, nu dăduse de ușa aceea și că nici nu poate fi vorba de o astfel de cameră.

— Nu, încheie avocatul, conacul din Selford e o casă ca toate casele și nu are alt nimic din evul mediu decât iluminarea proastă și nepractică.

— Și acum, ce avem de făcut? întrebă inspectorul pe Dick Martin.

— Eu o să vă părăsesc fiindcă trebuie să însoțesc pe domnișoara Lansdown la Londra, răspunse Dick.

— La Londra? zise avocatul și făcu mâna pâlnie în dosul urechii ca și când n-ar fi auzit bine. Dar bine, omule, ai uitat de scrisoarea lordului Selford?

— Scrisoarea lordului? Nu cumva crezi că e ceva serios?

— Și încă foarte serios, răspunse accentuând avocatul. Chiar te-aș ruga să cumpănești bine avertismentul lui. În ce mă privește, îmi fac aspre mustări că l-am lăsat ani de zile să-și facă mendrele. De-abia acum îmi dau seama că hoinăreala asta a lui ascunde adevărata taină a lucrurilor.

Dick afirmă clătinând în tăcere capul. Nici un mușchi al feței nu trăda că știa precis misterul presupusului vagabondaj al lordului.

— Înțeleg foarte bine că nu prea pui preț pe părerile unui profan, dar poate că sfaturile unui om de meserie vor fi ascultate. Inspectorul Sneed îmi spuse chiar adineauri că primește ospitalitatea lordului.

— Așa e, făcu Sneed, nu tăgăduiesc că sunt dispus să rămân, cu atât mai mult cu cât datoria mă reține aici.

Dick îl înțelese imediat. Inspectorul ținea să rămână pe loc. Asasinarea lui Cody nu fusese încă lămurită și conacul din Selford era punctul central de unde trebuia să pornească cercetările.

— Bine, fie și așa. Dacă domnișoara Lansdown e de aceeași părere, n-avem decât să rămânem aici. Bineînțeles că invitația cuprinde și pe doamna Lansdown.

— Cât privește pentru asta, să n-ai nici o grijă. Mă duc eu singur s-o aduc. Nu veți duce lipsă de nimic la conac, domnilor. Vom găsi oameni de serviciu în sat dar — șovăi puțin înainte de a urma — ar fi de dorit, domnule inspector, să avem vreo câțiva oameni de-ai poliției pe lângă noi. Tare mă tem că la noapte va avea loc... criza.

27

De-abia apucase Sneed să sfârșească de mâncat și șeful poliției din Sussex veni cu un mandat de arestare pentru Staletti. Se duseră amândoi acolo dar găsiră vizuina goală. Fiara dispăruse. Un muncitor care locuia în apropiere fusese însărcinat de italian să-i păstreze locuința. Povesti că, deși îl pune uneori să-i curețe grădina, nu observase niciodată ceva suspect. În dimineața aceea Staletti venise să-l scoale până în ziuă, îi dăduse cheia casei și-l rugase să aibă grijă de casă și grădină până ce s-o întoarce el.

Percheziționarea casei nu scoase nici o nouă dovadă la iveală. Patul în care dormea doctorul era neatins, ceea ce dovedea că nici nu se culcase în noaptea aceea.

Nemulțumiți, cei doi polițiști se îndreptară de aici la locul crimei și primiră raportul medicului. Sneed nu se înșelase. Bătrâna Cody murise de un atac de inimă. Inspectorul Wilson, care conducea cercetările, găsisse în grădina de fructe optsprezece gloanțe descărcate și nu le înțelegea de fel rostul. Sneed îl lămuri, povestindu-i ce se petrecuse peste noapte. Află însă și el ceva nou de la Wilson. Cody avea un cazier la poliție, dar în care era trecut pe numele de Bertram. Era o chestie foarte veche. Fusese unul dintre cei dintâi în Anglia care crease cursuri prin corespondență.

Anunțase că poate învăța pe oricine arta hipnotizării în schimbul unui pfund trimis prin poștă. Adunase repede o mie de pfunzi, fără ca vreunul din elevii săi să fi învățat să hipnotizeze. Tovarășul lui de excrocherie, după ce-și încasase partea, ștersese frumușel putina. Tovarășul acesta era Staletti.

— Ia te uită domnule, Staletti! făcu Sneed atent.

— Îți aduci aminte, urmă Wilson că l-am prins odată făcând vivisecție? Din păcate, pedeapsa cea veche se prescrisese.

— Știi că e foarte interesant ce-mi spui?

— Au fost în relații până în ultimul timp. Am interogat servitorii. L-au văzut foarte des pe aici. De obicei venea însă seara după ce bătrânii se retrăgeau în odăile lor.

— Cum se face că servitorii nu erau aseară aici?

— Una din fete e bolnavă, iar ceilalți erau liberi să iasă în oraș. Nu mai încape nici o îndoială că bătrânul plănuia o crimă și moartea l-a surprins înainte de a o putea înfăptui.

Trecură în grădină.

— Martin fu mai adineauri aici, povesti mai departe Wilson. S-a dus la Horsam și m-a rugat să-ți spun să-l aștepți.

Sneed mulțumi inspectorului și merse până la casa portarului. Se uită în lungul șoselei și zări o volbură de praf care se apropia cu repeziciune.

— Urcă-te în mașină ca să te duc la Selford, îi strigă Martin.

— Ai pus mâna pe Staletti? întrebă el pe Sneed după ce acesta luă loc lângă el în automobil.

Inspectorul clătină supărat capul.

— Mi-am închipuit eu, zise Dick. Trebuie să fi șters putina încă de azi noapte, după ce și-a dat seama că totul e pierdut. De aceea și încercarea lui de-a descuria ușa mormântului. De-aș avea eu cheia lui...

— Nu ți-ar folosi la nimic, mormăi Sneed. Ar fi de-abia a patra.

— Așa e, dar nădăjduiesc că mâine le voi avea și pe celelalte trei.

— Mâine? Cum adică? Nu pricep.

— Mâine dimineața la șapte sosește lordul Selford. Până atunci, ori suntem morți cu toții, ori avem cheile în mâna noastră, răspunse Dick enigmatic.

Inspectorul îl privi cu atenție.

— D-ta știi mai mult decât vrei să spui, făcu el.

Dick tăcu, făcându-și de lucru la volan ca să evite o căruță și în curând intrară în curtea conacului.

Pe Sneed îl așteptau aci noi îndatoriri.

Prima întrebare a lui Dick fu ce e cu doamna Lansdown.

I se comunică de către intendent că sosise cu Hawelock acum o jumătate de ceas și se află la fiica ei.

Dick găsi pe avocat plimbându-se cu pași rari prin cameră, încruntat și îngândurat. Când îl văzu pe Dick tresări.

— Să-ți spun o noutate, zise el cu glas scăzut. — Se apropie de detectiv și-l apucă de nasturele hainei. — Lordul Selford nu locuiește la Ritz-Carlton. Nimeni nu l-a văzut acolo.

Dădu drumul nasturelui și se apropie de fereastră. După câțva timp se întoarse.

— Am să pun să caute în registrele hotelului dacă a tras vreodată acolo. Știi și d-ta că mi-a scris de câteva ori pe hârtie cu firma hotelului. Până acum sper că nu-și mai aduc aminte de el, altfel... se opri și-și îndreptă cu nervozitate cravata... dau afacerea pe mâna parchetului.

Începu să se plimbe iar, agitat prin cameră.

Dick îi oferă în tăcere o țigară. Mulțumi, dar o băgă distrat neaprinșă între dinți.

— Nu vrei s-o aprinzi? îl întrebă Dick zâmbind ușor.

Hawelock tresări și-și aprinse țigara. După ce trase câteva fumuri, se mai liniști.

— Am fost la Cook, începu el iar. Am vrut să încerc posibilitatea de a mă convinge că lordul s-ar putea afla cu adevărat în Londra și am stabilit că numai pe cale aeriană ar fi putut sosi la timp ca să-mi telefoneze mie la ora unu din noapte. Cum a fost însă posibil ca în intervalul de o jumătate de ceas de la sosirea lui și până să-mi telefoneze mie să afle de soarta Sybillei Lansdown? Multe am văzut eu în lunga mea meserie de avocat, dar o astfel de precipitare de imposibilități n-am întâlnit încă.

În clipa aceea ușa se deschise și doamna Lansdown apără în prag. Păru foarte mișcată când dădu cu ochii de Dick Martin. Era încă sub impresia emoțiilor prin care trecuse.

— M-a trimis Sybil, zise ea după ce se mai reculese puțin, să aflu dacă ați dat de Tom Cawler.

— Nu încă, răspunse cu părere de rău Dick.

— Credeți că i s-a întâmplat ceva? întrebă ea cu îngrijorare.

— Nu știu. Tom Cawler e un băiat curajos. A scăpat el din multe primejdii până acum, zise Dick, deși nu era convins de ce spunea.

Doamna Lansdown răsufală ușurată.

— Să dea Dumnezeu să-l vedem cât mai curând printre noi. Aș vrea să-i strâng mâna și să-i mulțumesc din tot sufletul meu de mamă.

În cursul după amiezii afluă noi vești despre Staletti. Un jandarm biciclist îl zărise într-un mic automobil gonind cu furie. Probabil că italianul se ducea la Londra. Mandatul de arestare fusese telefonat încă de dimineață la toate circumscripțiile polițienești. Seara va fi comunicat prin radio întregii lumi.

După ce Dick dormi câteva ceasuri ca un mort, porni o cercetare minuțioasă a casei. Camerele pe care le locuise răposatul lord se aflau în aripa stângă a castelului. O scară specială ducea în parter. În aripa dreaptă se aflau camerele servitorilor. Aici locuia și intendentul. În fața scării principale era o ușă grea de stejar sculptată care ducea în dormitorul de gală în care Selforzii își duceau de veacuri miresele în noaptea nunții și în patul imens care cuprindea un mare spațiu din mijlocul încăperii văzuseră toți urmașii neamului, lumina zilei. Camera aceasta fusese pusă la dispoziția Sybillei și aici aștepta ea pe ultimul vlăstar al Selforzilor.

28

Dick dădu la o parte perdelele grele de catifea. Văzu că amândouă ferestrele prin care pătrundea amurgul, erau zăbrelite. La întrebarea lui, intendentul îi răspunse că gratiile fuseseră puse încă de pe vremea lordului răposat, în urma încercărilor pe care le făcuse un hoț să pătrundă pe acolo în castel.

Dick deschise ferestrele și zgudui gratiile. Erau însă atât de bine așezate încât i-ar fi trebuit cuiva zile întregi de muncă pentru a le putea mișca din loc.

Ciocăni cu băgare de seamă pereții dar nicăieri nu sunară a gol.

Rugă pe intendent să-i arate pivnița. Bucătăria se afla aproape în subsol. O scară dreaptă ducea din bucătărie în pivnița cea mare, în care se aflau vinuri vechi și scumpe. Contrar pivnițelor din clădirile de odinioară, aceasta nu era boltită. Stâlpii groși de stejar înnegriți de vreme, susțineau tavanul scund.

— Nu pare să fie tocmai sigură împotriva incendiului, zise Dick intendentului.

Celelalte încăperi care răspundeau în pivnița cea mare erau deșarte în afară de una în care se aflau trei butoaie de bere enorme.

Dick se aplecă peste butoaie.

— După cum văd, aveți aici băutură din belșug. Lordul ar putea stinge setea la un regiment întreg de soldați, făcu el zâmbind.

Trimise apoi sub un pretext oarecare pe intendent sus și se prefăcu că vrea să iasă și el din pivniță, dar când auzi pașii intendentului îndepărtându-se, se furișă în bucătărie și după ce găsi un cuțit de deschis cutiile de conserve, se înapoie în pivniță. Găuri primul butoi de bere și aburi amețitori răbufniră din butoi. Mirosul lui fin nu-l înșelase nici de data asta: dar chiar înainte de a vedea conținutul, îl și ghicise. Astupă cu niște țândări gaura și puse cuțitașul iar la loc în bucătărie. Mulțumit de rezultatul cercetărilor lui, se duse la automobil și porni fără să fie văzut de cineva. Trase mașina la umbra unor copaci din apropierea locuinței portarului și se întoarse pe alt drum la conac.

Momentul decisiv se apropia. Simțea atmosfera încărcată și aștepta clipa când vâlul care acoperea misterul lordului Selford va cădea sfâșiat în bucăți.

În fața conacului se întâlni cu Sybil care îi spusese că polițiștii din Londra sosiseră și fuseseră repartizați pe coridoare de către Sneed și Hawelock.

Sybil porni să facă o plimbare întovărașită de Dick.

— Ai dormit ceva? o întrebă el cu glas drăgăstos.

— Da, îți mulțumesc. Mă simt iar om ca toți oamenii și bătaile de inimă s-au potolit.

— Sărăcuța! șopti Dick înduioșat.

— Știu, domnule Martin, prin ce chinuri ai trecut din pricina mea. Și chiar de n-aș fi știut, domnul Sneed m-a pus la curent.

— N-ar fi trebuit s-o facă.

— Ba da, ba da, și îi sunt foarte recunoscătoare pentru asta. Niciodată, de acum încolo, n-o să mai întreprind ceva fără știrea și consimțământul d-tale. Știu că sub oblăduirea d-tale sunt în siguranță.

Dick îi strânse mâna în tăcere.

— De-ar trece odată și noaptea asta! Sunt îngrijorată din pricina domnului Hawelock. Îl văd foarte abătut și din ce trece e tot mai neliniștit. Se teme să nu fie el cel dintâi victima...

— A cui victimă?

— A lui Staletti, răspunse Sybil și se cutremură când îi pronunță numele.

Dick rămase înmărmurit.

— Îi e frică de Staletti?

— Da, și mai mult decât atât. Crede că lordul Selford e sub influența hipnotică a lui Staletti și face tot ce-i poruncește el.

— Ți-a spus el d-tale?

— Da — răspunse ea zâmbind cu oarecare mândrie — are încredere în mine. Simte că înțeleg. Un bărbat l-ar disprețui poate dacă l-ar vedea atât de îngrijorat.

— Prietenul nostru Hawelock e un *homme à femmes*, constată zâmbind Dick.

Preocupată de gândurile ei, Sybil nici nu-l auzi.

— Eu nu înțeleg de fel pe lordul Selford, zise ea îngândurată. Ani de zile nici nu s-a sinchisit de noi. De unde până unde interesul ăsta brusc pentru soarta mea?

— Să-ți spun eu imediat. D-ta ești moștenitoarea legală a averii lui, zise Dick grav.

Sybil se opri în loc speriată.

— Ce vrei să spui cu asta, domnule Martin? E doar om tânăr, mai poate avea copii. Poate că e chiar căsătorit. Parcă făcea odată aluzie Hawelock la așa ceva.

— Presupunând că lucrurile n-ar fi așa și că bănuiala d-tale și a lui Hawelock că lordul ar fi supus unei influențe hipnotice e adevărată, trebuie să existe câțiva indivizi care se interesează de moștenirea lui. Până acum, dintr-o cauză sau alta, lordul s-a lăsat să fie jefuit cu ușurință; dacă același lucru s-ar întâmpla și cu d-ta nu se știe. Înțelegi deci că lordul și cei care trag sforile în spatele lui au de ce se interesa de persoana d-tale.

— Doamne, doamne, izbucni ea, dar asta e îngrozitor... îngrozitor...

— Când cunoști primejdia care te amenință nu mai poate fi atât de îngrozitor. De altfel ai prieteni care o pot înlătura, răspunse Dick calm.

Ea se uită la el mișcată.

— Cody, urmă Dick, a încercat să-și puie în practică amenințările și a plătit cu viața încercarea lui. Ceea ce ți-a dat să iscălești, era un act de donație sau poate chiar un testament. Vroia să-și tragă pe sfoară complicitii. Sau poate că se simțea amenințat și credea că posedând un astfel de act, va fi mai în siguranță. I-au luat-o însă înainte: a fost aspru pedepsit.

Sybil, care aflase de tragicul sfârșit al lui Cody, tăcu înfiorată.

— Dar unde să fie lordul Selford acum? întrebă ea încet.

— Nu știu. Tot ce pot face e să nădăjduiesc și să mă tem.

Sybil îl apucă de braț. Ochiul ei erau măriți de spaimă.

— Bănuiești... crezi... că e... mort? băigui ea în șoaptă.

Dick întoarse capul ca să-i ocolească privirea.

— Ar fi mai bine pentru el dacă ar fi mort, zise el printre dinți.

În momentul acela apăru Hawelock în ușa conacului. Sybil își trase binișor mâna de sub brațul lui Dick apoi se apropiară de el.

Avocatul era palid, cu fața îngrijorată, cu fruntea încruntată.

— Nimic nou despre Staletti? întrebă el.

— Până acum nimic, dar fii fără grijă, n-o să ne scape — asta e sigur. Ițele se strâng din ce în ce în jurul lui.

Intendentul le servi masa în bibliotecă. Mâncară în tăcere, fiecare preocupat de propriile sale gânduri. După masă, Hawelock și cu Sneed își aprinseră câte o țigară, iar Dick și Sybil ieșiră în grădină. După câțva timp însă, fata se întoarse și chemă pe mama ei afară. După o discuție aprinsă între ele și Dick, se duseră în camera de culcare pe când Dick Martin se întoarse singur în bibliotecă.

Se duse la fereastră și privi spre cer. O lumină trandafirie se lăsa peste vârfurile copacilor. Se însera.

— Cine din dv. vrea să mă însoțească la cavou? întrebă el.

Hawelock se uită cu nervozitate la ceas.

— E mult prea târziu pentru o astfel de plimbare și nici nu putem lăsa pe doamne singure, zise avocatul.

— Doamnele s-au dus să se culce și douăzeci de polițiști ajung, cred, ca să le apere, făcu detectivul. Am nevoie de conducerea d-tale, domnule Hawelock și cred că n-o să mă lași tocmai acum în drum.

— Bine, domnule Martin, dacă ții numaidecât, n-am încotro. Îți spun însă drept: nu mă duc bucuros în cavou, e un loc înfiorător.

— Dar nici nu e nevoie să coborâm înăuntru. Țin mai ales să cunosc anumite părți din parc asupra cărora nu sunt încă lămurit.

Porniră la drum. Când ajunseră la poarta conacului Dick mângâie câinele care adusese atâtea servicii Sibylei.

Coborâră în vale. O liniște mormântală îi înconjură. Un greieraș care țărăise până atunci în iarbă, amuți și el.

— Știi d-ta de ce a trebuit să moară Lew Pheeney? întrebă Dick pe avocat.

Acesta îl privi mirat.

— Lew Pheeney? întrebă el rar.

Se trudi să-și aducă aminte.

Dick îi lămuri misterul acestei morți tragice. Hawelock păru foarte surprins de cele ce auzea.

— Bine era dacă știam asta mai de mult, zise el în cele din urmă. Poate că ghiceam încă de atunci care era mormântul pe care trebuia să-l deschidă. Ți-a spus Lew Pheeney cine era omul care-l însărcinase cu treaba asta?

— Nu, nu era palavragiu de felul lui. Dar despre cine ar putea fi vorba decât despre...

— Staletti? îi tăie repede Hawelock vorba.

Dick afirmă.

Hawelock își scoase pălăria și se șterse pe frunte de sudoare.

— Eu cred că cine intră în cârd cu Staletti, poate să-și facă testamentul.

Când ajunseră la movilă, Dick se opri un moment în loc.

— Dar asta ce-o mai fi? întrebă el arătând un punct albicios care întretăia în depărtare terenul.

— Carierele de piatră din Selford, răspunse avocatul. Sunt lăsate de mult în părăsire. Drumul care trece pe acolo e acum închis. E periculos chiar și pentru pietoni.

Străbătură pădurea și pășiră în luminiș, dar stânca de deasupra cavoului părea adâncită într-o liniște mormântală.

Ușurat ca de o grea povară, Hawelock luă îndărăt drumul spre casă.

Doi polițiști păzeau intrarea. Comunicară detectivului, că domnișoara Lansdown deschise într-un rând fereastra și îi rugase să o scoale la șase dimineața.

— Să intrăm în casă, zise avocatul. Vocile noastre să nu le trezească din somn.

Trecură iar în bibliotecă, unde îi aștepta o surpriză: Hawelock poruncise să li se pună șampanie la gheață. Mâna lui tremura când duse paharul la buze.

— În sănătatea lordului Selford, zise el ciocnind. Dacă lordul își va ține cu adevărat făgăduiala, urmă el punând jos paharul, eu, ca cel dintâi din administratorii averii lui, îmi voi da demisia. M-am săturat până peste cap.

Zâmbi în silă ca și când ar fi făcut cine știe ce spirit.

— Numai de-ar veni! adăugă el grav.

— D-ta unde o să dormi în noaptea asta, ca să știm de unde să te luăm la nevoie? îl întrebă Dick.

— În apartamentul răposatului lord. E foarte comod, deși ceva cam retras și pustiu. Dar, în definitiv, cu mi se poate întâmpla? O să pun un polițist să stea de pază la ușă.

Sneed plescăi din limbă ca un bun cunoscător, apoi puse paharul gol pe masă.

— Halal de-așa vinișor, făcu el.

— Ce-ar fi să mai destupăm o sticlă? zise Hawelock.

— Parcă aș fi și eu de părere, zise Sneed râzând.

Încetul cu încetul, avocatul își recăpătă echilibrul.

— Nu știu ce să spun, nu sunt nici eu prea prost din fire, dar oricât îmi frământ creierii să pricep ceva, nu înțeleg nimic din tot misterul ăsta. De unde până unde vine Cody la lordul Selford și ce căuta banditul acela de italian în cavou?

Dick își rezemă coatele de masă și se aplecă spre avocat.

— Poate că nu e așa de greu pe cât ți se pare. Ai auzit d-ta vreodată despre unul Bertram?

— Bertram?... Hawelock își încreți fruntea scrutându-și memoria. — Mi se pare că așa îl chema pe directorul școlii unde a fost internat lordul Selford după moartea tatălui său.

— Da? făcu Dick mulțumit. Acum se explică multe. Când Bertram și-a dat seama că numele lui s-a cam deochiat, și-a atârnat pe Cody în coadă.

Avocatul se lăsă mai adânc în fotoliu.

— Cum adică, Bertram și Cody să fi fost una și aceeași persoană? Nu se poate!

— Lasă că te mai așteaptă și alte surprize, domnule Hawelock. Intendentul îmi spunea astăzi despre o fostă menajeră care, pe când trăia răposatul lord, trebuia să vadă și de băiat. Îți aduci aminte de numele ei?

— Exact nu, dar parcă o chema Crawther — sau așa ceva.

— Poate Cawler? insistă Dick.

— Cawler? — Avocatul se gândi puțin. — Se prea poate. Numele mi se pare cunoscut. Al! acum îmi aduc aminte de ceva. Nu-l chema pe șoferul lui Cody, Tom Cawler? Ai pronunțat astăzi de câteva ori numele ăsta.

— Așa e. Doamna Cawler a fost mătușa lui și — soția lui Cody.

Urmă o tăcere îndelungată.

— Ești sigur? întrebă apoi Hawelock.

— Tot așa de sigur cum te văd și mă vezi. Ucigașii lui Cody au luat, ce-i drept, toate documentele din sertarele celui asasinat dar au uitat o casetă de sub pat. În casetă am dat de actul de căsătorie din care reiese următorul lucru: întâi: că femeia s-a căsătorit cu Cody la opt luni după moartea lordului; al doilea: că a fost menajeră pe moșia lordului; al treilea: că-l cunoștea încă de pe atunci pe Staletti, fiindcă italianul a fost unul din martori la căsătorie. D-ta ai văzut vreodată la față pe Cody?

Hawelock clătină capul:

— Toate tratativele de vânzare le făcea șeful meu de birou. Eu mă aflam tocmai atunci la Karlsbad.

— D-ta știi, cercetă mai departe Dick, că lordul era în relații cu Staletti și că era în tratamentul lui medical?

— Cele spuse de d-ta mă uimesc grozav, zise în cele din urmă avocatul. Medicul lordului era doar Sir John Finton. Ceea ce pot afirma cu tărie e că lordul n-a pronunțat niciodată numele lui Staletti în fața mea.

— Și totuși Staletti era perfect informat de starea lui, răspunse Dick insistând.

— Asta ar fi, zise avocatul cu glas șovăitor, ca și când s-ar fi urzit o intrigă colosală al cărei principal personaj a fost însuși lordul Selford.

— Da, așa pare să fie, răspunse Dick. Citește, te rog, scrisoarea asta.

Făcu un semn lui Sneed. Acesta scoase din buzunar scrisoarea lui Cody către doamna Cawler și o puse pe masă înaintea lui Hawelock.

— Și scrisoarea asta tot în casetă am găsit-o, zise Dick.

Hawelock se aplecă și o citi fără s-o atingă.

— Toate astea îmi sunt cu totul necunoscute, zise el. Am fost tras pe sfoară din toate părțile. Pot însă să spun că, cu cât începe să se facă mai multă lumină în afacerea asta, cu atât mi se pare mai încurcată.

— Lasă că mâine dimineată vine lordul Selford și o să lămurească totul, îl mângâia Dick, uitându-se la ceas. E târziu. Aș fi de părere să ne ducem la culcare. Cine știe ce ne mai așteaptă.

Sneed vârî scrisoarea în buzunar. Se sprijini apoi cu amândouă mâinile de masă și se ridică gemând. Dar când văzu fotoliul de lângă sobă, se opri și, ca un sac plin cu pietre care se duce la fund în apă, căzu grămadă în fotoliu.

— Aici îmi fac sălașul, zise el oftând ușurat. Lăudat fie Domnul și inventatorul fotoliilor.

29

Peste un sfert de ceas Dick deschise binișor ușa camerei lui, salută în tăcere pe detectivul care stătea de pază în coridor, încuie ușa pe din afară, scoase cheia din broască și o lăsă să alunece în buzunar. Coborî apoi în vârful degetelor scara și intră la Sneed care ațipise în fotoliul lui.

Îl bătu pe umeri.

— Haide, îi șopti el.

Sneed tresări rușinat și-și înăbuși un geamăt.

Se duseră apoi amândoi în camera care o înspăimântase atât pe Sybil. La lumina lămpii de buzunar nu văzură însă altceva decât patru pereți goi.

— D-ta să m-aștepți afară la ușă, Sneed, dar nu cumva să te miști de acolo. Eu o să privesc prin fereastră înăuntru. Poate că o să dureze multă vreme dar, dacă nu mă înșel, uriașul n-a intrat aici nici pentru întâia, nici pentru ultima oară.

Lăsă pe inspector la ușă și se duse de se postă chiar pe locul unde se vedeau încă urmele pașilor Sybillei.

Vremea trecea încet și cu atât mai târăganat cu cât atmosfera se simțea încărcată de cele ce aveau să vină. Treptat, ochiul lui se deprinse cu întunericul, încetul cu încetul lucrurile înconjurătoare căpătau forme și înțeles pentru el. Răsărise luna și desena umbrele bine deslușite ale copacilor pe iarbă. Când adia vântul și mișca frunzele, se părea că perechi misterioase își întind mâinile la dans.

În liniștea nopții ceasornicul turnului își tremura prelung bătaile. Dick numără douăsprezece. Urmă o tăcere cât o veșnicie. Începu să simtă o furnicare nervoasă în picioare și mușchii îl dureau de nemișcare.

Deodată camera se luminează. O rază izbucni din întuneric și se răsfrânse pe tăblia mesei. Lumina venea din direcția căminului. Dick se ridică în vârful degetelor. Raza crescuse repede, căminul se mișcă, se deschise o gaură întunecoasă și o mână cu o lampă aprinsă, lampa pe care i-o descrisese Sybil, apărură prin deschizătură. După mână ieși la iveală un cap, înconjurat de o aureolă de păr blond — un chip de zeu din timpurile mitologice — dacă ar fi avut viață și expresie, tot ce se putea citi pe chipul acesta, era un zâmbet copilăresc și timid care contrasta zguduitor cu trupul lui de uriaș, admirabil proporționat. Uriașul înaintă și puse lampa pe masă, se întoarse apoi la cămin, vârî mâna în gaură. Imediat apărură un alt uriaș, tot atât de grozav ca cel dintâi. Acesta purta părul tuns la piele și era ras complet. Ochii lui aveau privirea supusă a sclavului, dar nu lipsită cu totul de expresie. Un fel de sălbăticie animalică dovedeau umerii obrajilor ieșiți în afară, nasul drept — o sălbăticie atenuată acum de o bucurie copilărească. Amândoi erau aproape goi, acoperiți numai până la brâu de niște pantaloni scurți mai sus de genunchi. Înaintară tiptil spre un perete. Bărbosul apăsă pe o tăblie de lemn. Aceasta se dete la o parte și lăsă să se vadă un dulap zidit în perete.

Dar în aceeași clipă clanța se mișcă ușor. Uriașii rămaseră în ascultare, apoi uriașul fără barbă sări la masă și stinse lampa.

Dick scoase un blestem, apoi se repezi spre casă și dispăru înăuntru. Se întâlni la ușă cu Sneed care stătea înlemnit cu mâna pe clanță.

— Nu ți-am spus să nu te miști, omule? şuieră printre dinți Dick înfuriat și intră repede în cameră. Dar camera era pustie. Aprinseră gazul dar nu văzură pe nimeni. Căminul se afla la locul lui și lampa de pe masă lipsea.

— Mi s-a părut că mă strigi, se scuză Sneed care venise în urma lui Dick. Am simțit ceva mișcând. Am deschis ușa și am văzut... Se cutremură. — Tot așa trebuie să fi simțit Guliver când s-a văzut printre uriași.

Dick nu-i răspunse. Era cuprins de mânie și dezamăgit. Fusese cât p-aci să dezlege misterul și acum vedea că-i scăpase prilejul.

Se apropie de dulapul care rămăsese deschis. Ochii i se deschiseră peste măsură. Își oțelise nervii în așteptarea unei descoperiri grozave și ceea ce vedea acum era un morman de jucării de copil: un tren, fără locomotivă însă, animale de cârpă și lemn, o cutie cu soldați de plumb, mingi de gumă colorate, o sfârlează, popici mititele, un Vasilache...

Dick nu scoase un cuvânt măcar și ocoli privirea inspectorului. Niciodată în viața lui nu simțise o tristețe mai grozavă și durerea neputinței ca în clipa asta. Se îndreptă spre cămin și încercă să-l miște din loc, dar căminul rămase neclintit.

— Dedesubt trebuie să fie un gang care duce la cavou, zise el lui Sneed. Stai d-ta aici că eu dau fuga până acolo.

Sneed vru să-l oprească, dar zadarnic. Trecu repede peste răzoare și pieri în umbra codrului. Drumul i se păru nesfârșit. În cele din urmă pădurea se rări. Dar deodată rămase încremenit în loc. Auzi glasuri, glasuri bărbătești, dar care sunau totuși a glasuri de copii. Își urmă cu băgare de seamă drumul. Când ajunse însă la marginea pădurii, se dădu fără voie înapoi.

Ușa cavoului era deschisă. La lumina blândă a razelor de lună văzu pe cei doi uriași ținându-se de mână, făcând doi pași la dreapta, doi la stânga și cântând un cântec copilăresc.

La mijloc, între ei, se afla un om. Măinile lor treceau pe deasupra capului său. Părea un pitic între doi uriași. Dick nu-l recunoscuse la început, dar când se uită mai bine, văzu cine era. Se

înceleştă de ramurile tufişului ca să-şi stăpânească emoţia. Omul era Tom Cawler.

Obosiţi de joc, cei doi copii uriaşi îl traseră pe Tom Cawler după ei. Ridicărea ceva din iarbă. O trâmbiţă de copii şi locomotiva trenului care lipsea din dulap. Se aşezară apoi jos şi arătară plini de mândrie jucăriile lor lui Tom. Cawler se prefăcu foarte mirat de ce vedea, întoarse mecanismul locomotivei şi-i dădu drumul în iarbă. Uriaşii se uitau cu ochii zgâiţi şi băteau din palme. Unul din ei începu să sufle în trâmbiţă. Atunci Cawler întoarse capul ca şi când n-ar mai putea îndura priveliştea şi Dick îl văzu muşcându-şi buzele ca să nu izbucnească în plâns. Lui Dick îi venea să-l strângă în braţe de milă şi drag.

Se auzi deodată dinspre pădure un fluierat şi jocul fericit şi nevinovat al celor doi copii uriaşi încetă. Se ghemuiră înfricoşaţi la pământ, Tom Cawler le mai aruncă o privire disperată apoi se ascunse în umbra stâncii. Un al doilea fluierat străbătu tăcerea nopţii. Uriaşii săriră în picioare şi rămaseră în loc tremurând, cu mâinile atârând în jos. Din întunericul pădurii apăru Staletti cu un revolver în mână.

— A, aici eraţi, copii? De ce v-aţi ascuns? Ştiţi doar că tot vă găesc eu, zise ci cu glas ascutit. Vă găesc eu, repetă el cu asprime.

Stătea acum în faţa lor, cu braţele încrucişate pe piept, bizuindu-se pe privirea lui de oţel care îi înfricoşa atât.

— Haideţi, făcu el cu glas mios şi ameninţător în acelaşi timp. O să vă dau lapte dulce şi carne fragedă.

Se întoarse apoi şi pieri fără teamă în pădure. Uriaşii mergeau supuşi în urma lui ca nişte câini.

De-abia îi înghiţise pădurea şi Tom Cawler ieşi din ascunziş. Dick îşi făcu drum pitulându-se pe sub ramuri şi se luă după el. Nervii îi erau peste măsură de încordaţi.

Folosindu-se de întuneric şi tufişuri ca să nu fie văzut, detectivul pierduse noţiunea timpului şi a spaţiului. I se părea ca şi când depăşise hotarul unde se întâlneşte lumea banală cu mitologia. Omul pe care-l vedea sărind de la un pom la altul era cu adevărat Tom Cawler, şofer de meserie — sau unul din acele spirite răzbunătoare care se țin de urmele ucigaşului din vremurile antice şi-l fugăresc până ce-l prind şi-l sugrumă?

Detectivul nu știa unde duce urmărirea. Când văzu copacii rărindu-se crezu că se afla în vale, dar își dăte seama că se găsește pe o șosea.

Auzi huruitul unui motor. Se repezi înainte, dar sosi prea târziu. Staletti se urcase în automobilul care-l aștepta și dispăruse cu victimele sale. Un altul însă fusese mai repede de picior: Tom. Cawler, care se agățase de mașină și-i întovărășea, fără știrea lor.

Șoseaua urca o pantă bruscă. Dick, care era bun alergător, zări iar automobilul care din pricina încărcăturii înainta încet. În clipa aceea Tom Cawler sări pe capotă.

Automobilul dispăruse în dosul dealului, când Dick auzi un răcnet de groază care se sfârși într-un răget de durere. Ajunse de-abia respirând în vârful dealului. La stânga lui se afla cariera de piatră părăsită înecată de apă. Șoseaua trecea drept pe marginea prăpastiei. Automobilul începu să se clatine alergând în zig-zag. Țipetele din mașină se întetiră. Mașina porni să alunece, roțile dinainte rămaseră suspendate în aer deasupra prăpastiei. O secundă numai, o singură secundă de tăcere mormântală, apoi urmă catastrofa. Mașina se prăbuși dându-se de două ori peste cap, se auzi plescăitul puternic al apei care fusese până atunci atât de liniștită în bălăia pașnică a razelor de lună.

30

Cu o săritură îndrăzneată Dick se repezi pe urma mașinii. Zadarnic căuta piciorul lui un punct de sprijin, pietrele se năruiau mereu. În sfârșit mâna lui dădu de un bolovan colțuros, care opri prăbușirea. Ajunse cu greu, mai mult alunecând decât coborând, pe o ieșitură de stâncă de deasupra apei. Văzu un om înotând spre mal. îl recunoscă imediat.

— Tommy! strigă el cu putere.

Cawler se uită la el încremenit. Chipul îi era schimonosit. Scurpă apa pe care o înghițise și pieptul i se ridică într-un plâns cu suspine.

Dick îl apucă de braț.

— Ce e cu d-ta. Cawler? Să-ți pară bine că ai scăpat cu viață. Dar Cawler țipă chinuit de o teamă grozavă:

— E mort! E mort! Și eu care voiam să-l scap...

— Cine e mort?

— Fratele meu e mort... sărmanul Johnny, frățiorul meu!... Ajută-mă, domnule Martin. Mașina s-a răsturnat în apă și i-a prins dedesubt.

Dick nu stătu un moment pe gânduri. Zvârli haina de pe el și porni dibuind prin apă pe când Tom îi arăta drumul.

Mașina se afla la mică distanță în apă, dar imposibil de urnit.

Totuși Dick nu renunță la salvarea victimelor lui Staletti. Se dădu la fund cu Tom Cawler, reuși să apuce pe unul din uriași, dar nenorocitul era leșinat sau mort; le fu imposibil să-l tragă de sub capotă.

Cu inima grea se înapoiară la mal. Când Tom Cawler înțelese că nu mai e nici o speranță, se trânti la pământ și începu să plângă cu hohote, învinuindu-se singur.

— Doamne, doamne, de ce nu l-am omorât pe nemernicul acela încă de ieri... când... l-am recunoscut... pe... bietul fratele meu...

— Fratele d-tale?

— Da, domnule Martin... fratele meu... Știam că monstrul vine spre mine ca să mă omoare, dar nu știam că e fratele meu. Am strâns mai bine în mână cheia de înșurubat a mașinii și i-am sărit în spate când... — Tom Cawler se opri înecat de plâns — simții sub mâna mea o crescătură pe care o avea în ceafă încă de pe când era copil și cu care-l necăjeam noi. Deodată parcă m-a luminat cineva. Am strigat: Johnny! El s-a oprit în loc și a stat s-asculte. Eu m-am lăsat jos la pământ, m-am uitat în fața lui și l-am strigat iar pe nume. Atunci nenorocitul a căzut în genunchi și a început să plângă ca un biet animal rănit. Doamne!... Doamne... Era Johnny și Staletti făcuse din el un monstru, un rob care îi împlinea automatic poruncile... un ucigaș, domnule Martin un ucigaș... — Și Tom Cawler izbea ca nebun cu pumnul în pământ.

— O, diavolul ăsta... Staletti, bănuiam eu de mult că-i o fiară. I-am spionat acum câteva zile pe Cody și pe el în biroul lui. Se lăuda că el e ucigașul lui Pheeneey. Se slujise tot de sclavul lui. Stați voi, câini ce sunteți, că o să vă viu eu în curând de hac, mi-am zis eu. Dobitoc ce am fost. Trebuia să-l împușc chiar atunci prin fereastră, să mântui lumea de un monstru ca el.

Își vârî capul în țărână, apoi se ridică și întinse pumnul amenințător spre lac.

— Satana!... Tu... satana! ..

— Sa-ta-na...! răspunse prelung ecoul.

Cawler ascultă cu chipul schimonosit ecoul, deschise apoi pumnul și se uită la mâna lui.

— O faptă bună a făcut și mâna asta de hoț în viața ei, zise el izbucnind într-un răs triumfător de nebun. A sfârâmat țeasta unui nemernic. L-ai auzit răcnind, domnule Martin? L-am ucis cu șurubelnița mașinii, l-am ucis tot așa cum a ucis frate-meu pe Cody din îndemnul lui.

— Care din amândoi era fratele d-tale? întrebă Dick, înfiorându-se.

— Acela tuns. Staletti îl ungea întotdeauna cu untdelemn când îl trimitea să ucidă ca să-l facă alunecos și mlădios ca un țipar.

— Dar celălalt cine era? Staletti îl ținea desigur ascuns.

— Celălalt? Cum — nu știi?

— Poate că bănuiesc, răspunse Dick cu glas tremurător.

— Staletti avea de ce să-l țină ascuns. Era... lordul Selford! strigă el cu putere.

Și iarăși răspunse sinistru ecoul: „Selford!”

Dar râsul nebun al lui Cawler acoperi ecoul.

— Lord Selford — castelan, mare proprietar, multimilionar — și atât avea doar: câteva zdrențe pe trup și un dulap plin cu jucării vechi.

Dick nu răspunse nimic. Își apăsă cu amândouă mâinile fruntea și închise ochii. Ce înseamnă moștenire — neam mare — strămoși iluștri, când ultimul vlăstar al lor sfârșea ca un biet idiot! își zicea el mereu.

Râsul sinistru al lui Tom Cawler îl trezi la realitate. Se aplecă spre el, îl scutură de umeri și-i strigă:

— Vino-ți în fire, omule! Îți înțeleg foarte bine disperarea, dar trebuie să te resemnezi și să-ți înduri cu bărbăție durerea. Ura și bocetele n-o să-l mai învieze pe fratele d-tale, orice-ai face, e în zadar. Ferice de el că a scăpat de chinuri. Datoria noastră acum e să aducem oameni ca să-l scoată de acolo și să-i faci cel puțin o înmormântare creștinească.

Dar Cawler nu voia cu nici un preț să se clintească din loc. Dădea numai din cap și tăcea încruntat.

Cu mare greutate, cățărându-se de pereții cazanului stâncos, ajunse Dick Martin în vârful stâncii. Când privi jos în prăpastie, îl văzu pe Tom Cawler stând pe mal și privind nemișcat în apă.

Drumul era lung și după ce merse multă vreme, Dick zări în sfârșit copacii parcului. Dar asta ce era? Cerul era colorat în roșu și deodată — oare nu se înălțau limbi mari de foc în văzduh?

O luă repede la fugă și când auzi semnalele de alarmă, porni în goană nebună cu respirația șuierătoare înspre conac.

Când ajunse în fața casei, văzu întreaga clădire, din temelie până la acoperiș în flăcări. Pale mari de foc îi dogoreau obraji. Se auzea trosnind și pârâind, urlând flăcările și gazele zăvorâte ca și când s-ar fi deschis gâtlejul unui cuptor imens. Geamurile ferestrelor pocneau în mii de bucăți, exploziile detunau în inima iadului de fum și din fiecare deschizătură izburneau limbi de foc.

Poliția împrejmuise într-un cerc întins locul incendiului. Întreaga peluză era luminată de trandafiriul zorilor și aerul tremura fierbinte, ca în tropice. O făptură ciudată cu plete cărunte, fluturând în vânt și mâinile împreunate, alerga de colo până colo cu disperare. Era Hawelock. Își pusese pardesiul peste cămașa de noapte și arăta ca un om ieșit din minți la ferestrele de deasupra portalului din care ieșea un fum gros și negru. Apucă de braț pe inspectorul Sneed care-și fuma liniștit luleaua și se uita nepăsător la casa cuprinsă de flăcări.

— Domnule căpitan, ce stai așa ca și când habar n-ai avea de soarta doamnelor care dorm acolo? Poruncește să pilească gratiile. Dau un premiu de mare valoare oricui va cuteza să pătrundă în cameră.

Dar Sneed clătină neputincios capul.

Atunci Hawelock se adresă polițiștilor:

— Auziți, oameni buni, ofer pentru orice încercare de salvare suma de 500 pfunzi.

Deodată se pomeni cu Dick care-i puse mâna pe braț.

— Agitația d-tale e de prisos, zise el. Atât domnișoara Lansdown cât și mama ei nu se află în casă.

— Nu... se află... în casă? Ce înseamnă asta? bolborosi avocatul.

— Asta înseamnă că prevăzusem încă de ieri după amiază izbucnirea incendiului și le-am trimis cu automobilul acasă la ele, pe când noi ne plimbam aseară prin parc. De aceea nu puteai să știi că au plecat.

Dick simți brațul avocatului tremurând sub strânsoarea mâinii lui, dar îl ținu încheștat ca într-un clește de fier.

— D-ta, domnule Hawelock, ai nimerit într-un ceas rău când ai căzut în mâinile lui Staletti. De atunci încoace ai dus-o dintr-o crimă într-alta și te-ai apropiat din ce în ce de catastrofă. De la întoarcerea mea ai simțit cum ți se strânge lațul în jurul gâtului și disperarea te-a îndemnat să pui foc casei ca să ardă toți cei coalizați împotriva d-tale. Soarta ți-a fost însă potrivnică, Hawelock. Azi după-amiază am descoperit butoaiile cu păcură puse de d-ta în pivniță, așa că am putut să-i previn pe toți la vreme.

Hawelock se făcuse pământiu la față. Buzele i se mișcau dar nu putea scoate un cuvânt.

Acum găsi Sneed că a sosit momentul psihologic al misiunii sale. Scoase pipa din gură, apăsă ușor cu mâna dreaptă umărul avocatului, și zise cu o gravitate solemnă:

— Arthur Elwood Hawelock, ești acuzat de provocare de incendiu, de complicitate la crimă și de deturnare de fonduri ale minorului pus sub epitropia d-tale. Te avertizez că orice motive de apărare ai invoca, se vor întoarce împotriva d-tale și-ți vor agrava situația. În numele legii ești arestat.

Hawelock nu răspunse nimic. Închisese ochii și încă înainte de-a fi sfârșit Sneed vorba, căzu leșinat la pământ.

Îl duseră în casa portarului și fu percheziționat amănunțit. La gât purta un lanț de aur de care atârnavă două chei ciudate, cu două rânduri dințate și de o formă neobișnuită. Dick le luă și le vâri în buzunarul lui.

Îi turnară leșinatului un păhăruț de coniac pe gât și-l readuseră-n simțiri. Aruncă o privire disperată în jurul lui. Când dădu cu ochii de Dick, se uită lung la el apoi se ridică.

— Ai ridicat grave acuzări împotriva mea, zise el cu o liniște sinistă, și te-aș ruga să dovedești chiar acum temeinicia lor.

Dick privi întrebător pe Sneed și acesta aprobă dând ușor din cap. Se așează atunci în fața acuzatului și începu:

— Îți amintești desigur că ți-am pomenit odată de intrarea triumfală a guvernatorului englez în Capetown?

Făcu o pauză, dar Hawelock tăcu, privind numai țință pe Dick Martin. Ținea dinții încleștați, așa că linia brutală a bărbiei lui părea și mai accentuată.

— Ei bine, urmă Dick, această împrejurare neînsemnată a fost norocul meu și pieirea d-tale, căci lordul a fost fotografiat în momentul acela, stând în balconul hotelului și privind. Fotografia a fost reprodusă în gazete. L-am recunoscut imediat. Era un vechi cunoscut al meu, un pungaș și hoț dibaci de automobile, era Tom Cawler.

Inspectorul nu-și putu stăpâni un „Ah!” de mirare iar Hawelock își mușcă buzele.

— Din ziua aceea, urmă Dick cu o gravitate apăsătoare, am căutat fără răgaz și independent de d-ta, să dau de urma lordului Selford. Dă-mi voie să-ți exprim admirația mea pentru dibăcia de care ai dat dovadă, domnule Hawelock. Ca să nu încapă vreo îndoială asupra buneii credințe a d-tale, ai trimis un detectiv ca să dea de așa zisele urme ale lordului și ai avut grijă ca să nu fie găsit niciodată. Cu o istețime uimitoare ai organizat un fel de înconjur al pământului. Eu însă am găsit sugativa la Buenos Aires, Cody a fost astfel suspectat, tentativa de omor asupra mea pusă la cale de Staletti a dat greș. Atunci te-ai hotărât la pasul decisiv. Cody, care începuse să pescuiască în apă tulbure pe cont propriu și de a cărui credință începuseși să te îndoiești, era un complice primejdios pentru d-ta. Trebuia deci înlăturat. Și împreună cu el soția lui. Dar și aici ți-a fost soarta potrivnică. Strigătele lui de ajutor au ajuns până la mine. Te-ai hotărât atunci, ca să-ți acoperi fuga, să mă omori pe mine și pe Sneed. Nici un glonte din cele două pistoale automate ale d-tale nu ne-a nimerit. Îți mai rămânea o singură cale: dispariția moștenitoareii lordului Selford și a omului care-ți cunoștea toate uneltirile — adică eu. Dacă ți-ar fi reușit planul, ai fi făcut să dispară ușor și pe cel din urmă urmaș al neamului Selford și ai fi arătat justiției un testament — fals, bine-înțeles — prin care erai declarat moștenitorul lui. Scrisul ar fi fost același ca al scrisorilor pe care mi le-ai arătat și mie — al d-tale.

Acuzatul deschide pentru întâia oară gura.

— Ipoteze, zise el cu anevoie, ipoteze.

— Experții grafologi vor dovedi dacă sunt ipoteze sau nu. Mie însă nu-mi trebuie dovada lor. Am văzut alaltăieri petele verzi de pe degetele d-tale când îmi arătai scrisoarea lui Selford sosită — chipurile — atunci din Cairo. Și, ciudată coincidență, domnule avocat, scrisoarea era scrisă cu cerneală verde.

Hawelock își umezi buzele uscate. Dick îl văzu cum își înfigea unghiile în palme. Avocatul își dădea seama că-i e în joc viața și nu voia încă să renunțe la luptă.

— Recunosc, zise el rar, cântărindu-și fiecare cuvânt, că aparențele sunt împotriva mea. Dar nu întotdeauna indiciile pot fi hotărâtoare. D-ta n-ai dat încă ochii cu lordul Selford. E posibil — zâmbi în silă, cu buzele decolorate — ca mandantul meu să năruie tot edificiul clădit de d-ta numai cu un singur cuvânt.

— Nu-l mai aștepta zadarnic pe lordul Selford, zise Dick îndepărtându-și trupul — lordul Selford e mort.

Atunci Hawelock sări în sus și nici nu simți mâinile polițiștilor care îl țineau cu putere.

— E m...

Vorbele i se opriră pe buze.

— E mort, tună Dick Martin cu glas puternic, și știu cum a murit. L-ai dat nemernicului, diavolului cu chip de om, Staletti, ca să-și facă grozavele lui experiențe și atâta ajunge ca să te ducă de-a dreptul la spânzurătoare.

Hawelock se clătină pe picioare. Galben ca un mort, cu buzele întredeschise, duse mâna la gât și ruinasă așa, ca o stană de piatră. Lanțul de chei dispăruse.

Dick întinse mâna și i le arătă în palmă.

Hawelock făcu un gest ca și când ar fi vroit să i le smulgă din mână, dar polițiștii îl reținură.

Capul avocatului se lăsă pe spate. Vinele gâtului i se umflară. Trupul i se înțepeni. Respirația îi deveni șuierătoare. O clipă numai, apoi se îndreptă dintr-odată, alătură palmele, întinse amândouă mâinile și zise:

— Puneți-mi cătușele. Știu că totul e pierdut.

Buzele i se lipiră strâns una de alta și Dick, care-l privea atent, înțelese că de acum încolo nici un cuvânt nu va mai ieși din gura vinovatului.

— Șapte broaște — șapte chei, zise Dick îngândurat a doua zi dimineată când se duse cu Sneed la cavoul cu mormintele Selforzilor. Una o avea Cody, nevasta lui pe a doua, grădinarul Silva pe cea de a treia. Hawelock și Staletti, căpeteniile complotului, pe celelalte patru. Când îl vor scoate pe italian din apă, le vom avea pe toate șapte și vom putea descuia mormântul care nu știm ce taină ascunde.

Trebură să aștepte un ceas până să vină oamenii trimiși să scoată cadavrele. Aceștia apărură cu trei tărgi acoperite. Tom Cawler pășea cu capul în pământ lângă trupul fără viață al fratelui său.

Dick îl opri o clipă și-i zise încet:

— Te rog să vii să mă vezi, Cawler. Domnișoara Lansdown ține foarte mult să-ți mulțumească personal. Cât privește pentru viitor... îți purtăm noi de grijă.

Tom Cawler dădu din cap în tăcere, strânse cu putere mâna lui Dick, apoi dispăru în pădure. Dick nu spusese nimănui că Staletti fusese ucis mai înainte de a se rostogoli în prăpastie.

Unul din oamenii care ajutase la scosul cadavrelor din apă, aduse două chei ude lui Dick.

Detectivul coborî cel dintâi scara dreaptă a cavoului.

Ușa celui de-al doilea mormânt era deschisă. Păși înăuntru și făcu lumină. O gaură pătrată se căsca din podea.

— Aici e gangul care duce pe sub deal la castel și răspunde sub căminul camerei unde se juca uriașul. Era, probabil, singura încăpere din castelul strămoșilor săi în care îi era îngăduit să intre — și în puterea nopții, pe când toți dormeau. În felul acesta trebuie să fi potolit la început Staletti dorul de casă al copilului și fiindcă lordul Selford a rămas toată viața lui tot copil, nu l-au putut face să renunțe la biata lui bucurie de copil.

Când Staletti a descoperit fuga domnișoarei Lansdown, uriașul se afla tocmai în castel și italianul a fost nevoit să-l lase împreună cu Johnny Cawler ca să se pună în siguranță și să ardă hârtiile compromițătoare. În vremea asta, cei doi copii uriași s-au ascuns cu Tom Cawler aici. Probabil că acesta stătea de pază, pe când ei se duseseră să aducă jucăriile din castel.

Dick și cu Sneed trecură în gangul mormintelor și se opriră înaintea ușii mari din fund. Una după alta vâri Dick cheile în broaștele lor și le suci înăuntru. La cea de-a șaptea, ușa se deschise de la sine încet și scârțâind prelung. Un aer mucegăit îi izbi în față. Detectivul se apropie de urna de piatră și ridică în sus capacul.

În urnă se afla o casetă îngustă de oțel. Duseră caseta afară, încuiară grilajul cavoului și străbătură parcul. Se opriră câțva timp în fața ruinelor fumegânde ale impunătoarei clădiri stropită și acum de pompieri și se duseră la casa portarului ca să deschidă caseta. Le trebui câțva vreme până să-i forțeze încuietorea, dar când ridicară capacul nu găsiră decât un caiet de școlar scris cu litere mărunte și înghesuite.

Recunoscură imediat scrisul lui Cody.

— Citește tare, Martin, zise Sneed. D-ta descifrezi mai repede ca mine.

Dick întoarse prima pagină și începu să citească bizara poveste a ușii cu șapte broaște.

32

«Memoriul acesta e scris de Henry Colston Bertram, zis Bertram Cody, cu asentimentul persoanelor care l-au semnat.

În noaptea de 4 Martie 1903 s-a luat hotărârea de a fi puse pe hârtie cele ce urmează pentru a putea ca, în caz de trădare a uneia din persoanele mai jos semnate, această persoană să nu poată scăpa de răspundere.

Gregory, Viscount Selford, a decedat în ziua de 14 Noiembrie a anului 1900. Fusesse întotdeauna un original, dar în timpul din urmă, ciudățeniile lui luând din ce în ce proporții, căpătase ideea fixă să-și transforme întreaga avere în bani, iar banii să-i ascundă în cavoul în care zăceau strămoșii săi și unde își va găsi și el odihna de veci. Puse deci să se scoată ușa cea veche care n-ar fi putut rezista prea mult și porunci la fabrica Rizini din Milano să i se facă una de beton armat, după un model închipuit de el. Ușa aceasta avea șapte broaște. Cele șapte chei ale ușii, lordul voia să le împartă la șapte executori testamentari care să le dea în mâna fiului său când acesta va împlini 25 de ani. Pe calea aceasta,

lordul spera să-și împiedice moștenitorul de a-și cheltui averea în nebunii și nesocotințe, inerente tinereții. Iniție pe Hawelock în planurile lui și chiar atunci când avocatul îi spuse că un astfel de procedeu e ilegal, își menținu ideea și o comunică medicului italian, doctor Staletti, pentru care simțea o vie simpatie și care devenise un musafir nelipsit al lordului.

Lordul Selford era de multă vreme un alcoolic incorigibil și, cu trei săptămâni înainte de moarte, capătă un puternic acces de *delirium tremens*. De-abia îi trecuse accesul când veni Hawelock să-i facă o mărturisire. Speculase la bursă și pierduse o sumă atât de considerabilă încât, în disperarea lui, se atinsese de banii clienților. Trebui să recunoască în cele din urmă că și lordul fusese unul din aceștia. Acum se găsea aproape ruinat și se ruga în genunchi de mandantul său să nu-i facă rușinea de a-l da pe mâna parchetului. Suma cu care păgubise pe lord era de zece mii de pfunzi, dar, deși veniturile lordului întreceau cu mult această sumă, lordul nu se simțea dispus să renunțe la ea și amenință serios pe Hawelock cu pușcăria. Discuția fusese prea aprinsă pentru un om bolnav și lordul căpătă un atac de apoplexie. Trebuiră să-l pună leșinat în pat. Ca să-l ridice de jos, fu nevoie de ajutorul menajerei, Elisabeth Cawler și al grădinarului lordului, un portughez anume Silva. Chemară în grabă pe doctorul Staletti, care îl readuse în simțiri. Lordul Selford acuză din nou pe Hawelock de excrocherie în cuvinte aspre, care fură auzite de data asta și de celelalte trei persoane.

Imediat după aceea lordul căpătă un al doilea atac și muri complet paralizat în seara de 14 Noiembrie, martori fiind la moartea lui doctorul Staletti, menajera și Hawelock. Lord Selford n-a mai avut când schimba testamentul, așa că Hawelock rămase singurul executor al testamentului și epitropul unicului fiu al lordului — un copil în vârstă de șase ani. Din îndemnul doctorului Staletti, menajera și grădinarul n-au spus nimănui nimic despre cele întâmplate. Staletti puse însă lui Hawelock condiția ca venitul averii lordului să fie împărțit între ei patru. La început, Silva n-a prea vroit să se învoiască, dar fiindcă era sărac și fiindcă lordul îl bătuse odată pentru o greșală de nimic, a primit.

Intenția complotiștilor era la început să beneficieze de venit până la majoratul băiatului, fără să se atingă de capital. Administrarea averii cădea de drept în sarcina avocatului

Hawelock care n-avea cum se teme de vreo bănuială sau urmărire a justiției. Din zi în zi însă se dovedea că tânărul lord era slab la minte ceea ce ar fi dat loc mai târziu — după spusele lui Hawelock, — la o complicație primejdioasă pentru ei. Căci, dacă tribunalul însărcinat cu ocrotirea minorilor în fața legii ar fi prins de veste de starea copilului, s-ar fi delegat o persoană oficială cu îngrijirea și educarea lui, iar administrarea averii ar fi fost pusă sub supravegherea unei comisii de control. Hotărî deci să interneze pe băiat într-o școală particulară al cărei conducător să fie obligat să nu divulge nimănui starea copilului. Fu ales subsemnatul Bertram Cody, care avusese nenorocirea ca pentru o faptă neînsemnată să vie în conflict cu justiția. Îndată ce a ieșit din închisoare, a venit Hawelock să-i propună înființarea unei școli al cărei singur elev să fie micul lord. Bertram Cody s-a învoit și a fost răsplătit din belșug.

În luna Ianuarie a anului 1902 copilul a fost încredințat profesorului său, acesta însă a constatat imediat că orice încercare de a face pe copil să învețe era zadarnică. Dar nu numai starea mintală a băiatului era slabă ci și organismul său, astfel că se așteptau la un deznodământ fatal. Situația părea disperată dar interveni doctorul Staletti ca să-l salveze. Doctorul reușise să descopere un preparat prin care, înlăturând orice funcțiune a spiritului, să dezvolte într-un mod extraordinar corpul. Staletti experimentase cu succes metoda lui la șobolani, iepuri și căței. Dar pentru ca pacientul tratat cu acest preparat să nu devie primejdios prin puterea lui fizică, odată cu dezvoltarea corpului, spiritul să fie influențat pe altă cale. Doctorul Staletti susținea că prin sugestie și hipnoză, începute încă din frageda copilărie, se poate aproape distruge simțul identității unui individ transformându-l într-un fel de automat care ascultă de orice poruncă. Cea mai vie dorință a lui Staletti era să creeze o rasă de oameni desăvârșiți, de o putere mușchiulară extraordinară, care să poată fi conduși ca o mașină de un singur creier omenesc. Deci, doctorul Staletti voia să facă din tânărul lord Selford o făptură supusă lui, puternică și ascultătoare, care să nu cunoască altă voință decât pe a aceluia pe care-l slujește. Ideea lui a găsit completa aprobare a lui Cody, căci numai așa le era cu puțință celor interesați să se bucure de veniturile lordului fără să le fie teamă de vreo răspundere. Singurul care s-a împotrivit a fost

Hawelock care nu era convins de reușita experienței lui și nici nu voia să pună viața copilului în primejdie. Atunci doamna Cawler s-a oferit să pună la dispoziția lui Staletti pe un nepot al ei, orfan. Staletti a asigurat pe Hawelock că experimentul său va reuși și Hawelock se va convinge de adevărul spuselor sale. Și, într-adevăr, rezultatul obținut numai în câteva săptămâni a fost uimitor. Copilul, care era de felul lui foarte slăbuț și de un temperament îndărătnic, după opt zile a devenit ascultător la orice cuvânt iar corpul i se dezvoltă într-un chip surprinzător. Facultățile sale intelectuale însă scădeau cu repeziciune. Hawelock, care s-a convins de adevărul celor susținute de Staletti, nu a mai făcut nici o obiecțiune ca micul lord să fie supus tratamentului doctorului care a luat copilul la sine.

În timp ce se petreceau toate astea, Cody a făcut propunerea ca să confirme în scris toate acestea pentru ca să nu-i vie în gând mai târziu vreunui din complotiști să se degajeze de răspunderea pe care și-o lua. Documentul să fie semnat de toți și pus la loc sigur, cunoscut numai de ei și unde să poată pătrunde fiecare din ei. Și unde putea fi mai în siguranță decât în mormântul zăvorât cu șapte chei? Cum ușa aceasta comandată de lord nu fu gata decât după moartea lui, rămășițele lui pământești fură depuse în mormântul al șaselea. Cheile ușii cu șapte broaște au fost împărțite între complici iar documentul așezat în urna de piatră.

Lordul fu încredințat lui Staletti. Se dezvoltă fizicește admirabil, și-a uitat numele și se bucura de jucării ca un copil. Amândoi copiii se supun orbește poruncilor lui Staletti și sunt atât de rezistenți încât umblă aproape goi pe orice vreme fără să se plângă sau să simtă frigul. După îndemnul lui Staletti și dorința lui Hawelock, Bertram Cody s-a însurat cu doamna Cawler deși... (cele ce urmau erau șterse cu cerneală, totuși Dick reuși să descifreze) Cody nutrea alte planuri pentru viitor.

Semnatarii nu se tem că vor fi descoperiți. Singura rudă în viață a lordului, e un văr al lui cu care rupsesse, încă în viață fiind, orice relații.

Domnul Hawelock are de gând să împrăștie mai târziu zvonul că tânărul lord va face o călătorie de studii care se va prelungi mereu.

În loc de jurământ, confirmăm că tot ce s-a scris în acest document e adevărat».

33

Dick se înapoie de-abia spre seară acasă. Deschise încet ușa dulapului său cu haine. Cu mâna pe cheie se opri. Din umbră se desprinsese un chip palid, cu ochii triști, care-l privea cu obidă.

— Ești răzbunat, Lew Pheeney, șopti Dick înduioșat, apoi închise ușa la loc.

Se apropie de fereastră și-și pierdu privirile în amurgul serii. Trăsăturile feței i se înăspiră și o brazdă adâncă i se ivi pe frunte. Și, oricât de ciudat s-ar fi părut, mai mult și mai înverșunat îl ura pe Staletti. Vremea va trece cu mâna ei tămăduitoare peste toate cele întâmplăte... numai rana asta va rămâne pururi vie: moartea lui Lew Phenney.

Peste un ceas opri mașina în fața casei din Coram Street 107. Plăti șoferului și-și ridică privirea la ferestrele atât de bine cunoscute lui. Intră încet în casă.

În ușă îl întâmpină Sybil. Expresia de bucurie pe care o citi pe chipul Sybillei îl răsplăti de tot ce îndurase din pricina ei.

— Slavă Domnului că ai venit, zise ea încet. Ce frică mi-a fost să nu ți se fi întâmplat ceva... Acum sunt fericită deși... se opri o clipă, deși toate grozăviile care s-au petrecut mă apasă pe suflet. Intră, te rog, înăuntru. Drept e că sunt singură acasă.

Intrară împreună în casă.

— E adevărat că Hawelock a fost arestat?

El dădu din cap în tăcere.

Sybil se cutremură.

— Și castelul e prefăcut în ruine?

— Știi că ceea ce a căzut azi noapte pradă flăcărilor era proprietatea d-tale? spuse Dick încet.

— Proprietatea mea? făcu Sybil, mirată.

— Lord Selford e mort, răspunse Dick grav. D-ta ești singura lui moștenitoare.

Și povesti apoi ce s-a petrecut, deoarece multe nu erau cunoscute de presă.

Când ajunse la sfârșitul tragic al lordului Selford, Sybil își acoperi ochii cu mâna. Tăcură un timp amândoi, fiecare cu gândurile lui. Apoi Dick luă mâinile fetei într-ale sale.

— Acum ești bogată Sybil. Vei reclădi castelul. O generație nouă se va naște, va crește și prospera în încăperile mari și luminoase. O generație în vinele căreia va curge sânge burghez, sănătos, plin de sevă și putere. Ah... Sybil...

— Da, Dick? întrebă ea și se aplecă spre el în așteptare.

— Nu crezi că va surveni o prea mare schimbare?

— O schimbare? Nu te înțeleg?

— Nu se vor schimba oare sentimentele d-tale pentru mine? Gândește-te că porțile tuturor fericirilor îți stau deschise.

— Ce știi d-ta despre sentimentele mele? îl întrebă ca glumind.

O privi amețit. Un zâmbet sfios îi flutură pe buzele lui frumos desenate.

— Totul — și nimic, răspunse el încet.

— Să zicem că — nimic, făcu triumfătoare Sybil.

— Bine, deci, — nimic, zise el încurcat. Deodată îl străbătu un gând și ochii lui albaștri sclipiră cu îndrăzneală. — Dar de sentimentele mele sunt cât se poate de sigur. N-ai vrea să ți le spun și d-tale?

Ea se apropie de el, se așeză pe brațul fotoliului lui și-i șopti în ureche, zâmbind:

— Spune-mi-le, te ascult cu drag, Dick. ..

— Sfârșit —